

LEANTATE

číslo 4 / 2003

vychádza občasne

Do It Yourself Fanzine

cena: 20 Sk
underground

Nazdar všetci!

Tak a je to zase raz vonku. Svetlo sveta uzrelo štvrté číslo môjho plátku a ako ste si určite už všetci všimli je tu s ním aj zopár noviniek. Ale poďme pekne po poriadku:

Novinka číslo 1: "Názov Levantate"

Z môjho pôvodného názvu Levantate sa vytratilo "n-ko", pretože gramaticky správnejšie je to slovo bez neho (aspoň pokiaľ je to mne známe - po porade so Španielmi).

Novinka číslo 2: "Formát A4"

Áno, áno. Po kratšej úvahe som sa nakoniec rozhodol, že zmením formát môjho samizdatu zo "zrezanej A4" na plnohodnotnú A4-ku. Nie, že by sa mi môj predošlý formát nejako znepáčil, ale takto je to pre mňa omnoho pohodlnejšie (jasné som pohodlný človek). No, ale myslím, že na formáte až tak nezáleží (aspoň mne teda nie). Všetky ďalšie čísla odteraz budú už iba vo formáte A4 a basta!

Novinka číslo 3: "Zmizla rubrika história"

Do tohoto čísla sa mi už nepodarilo túto rubriku zaradiť, ale to vonkoncom neznamená, že v niektorom budúcom čísle sa zase neobjaví. Nesľubujem, ale možno sa to stane.

Novinka číslo 4: "Možnosť zakúpiť si Levantate v niektorých Bratislavských knižkupectvách"

Keď píšem tento úvodník ešte presne neviem, či mi táto novinka skutočne vyjde podľa mojich predstáv, ale intenzívne na tom pracujem a tak sa mi črtá zopár možností. Bol by som nesmierne šťastný, ak by mi všetko vyšlo podľa mojich plánov a podarilo by sa mi nakoniec predsa len dostať môj zin aj do niektorých Bratislavských knižkupectiev. Držte mi všetci palce a snáď to vyjde.

Takže to by bolo k tým najhorúcejším novinkám asi všetko a už len v krátkosti k obsahu štvorky:

Myslím, že k textom a úvahám ACTIVE MINDS a v tomto čísle aj JESUS CROST nič dodávať nemusím...

Ďalej tu nájdete rozhovor s Franzom, bubeníkom skvelej luxemburskej kapely PETROGRAD.

Za ním nasleduje "rozhovor" nazvaný "Desať Kvapiek Vody" a všetko podstatné o ňom je v ňom takže pokračujeme.

Vďaka mojej kamarátke Beate máte možnosť prečítať si rozsiahlu prednášku pána Noama Chomského z 18. októbra 2001, ktorú predniesol na Technologickom a Kultúrnom Fóre Massachusettského Technologického Inštitútu (MIT), na tému "Vojny Proti Terorizmu". S láskavým dovolením pána Noama Chomského a vďaka nesmiernej pomoci Beaty si teda môžete aj vy prečítať túto, aspoň pre mňa, dosť zaujímavú prednášku.

No, a ďalej tu máme dva rozhovory: s Inígom zo San Sebastianu a s Dis Danim zo Zaragozy, s ktorými som sa spoznal počas nášho letného turné s kapelou S.I.K.A.

A kapely S.I.K.A. sa týka aj môj posledný príspevok do tohoto čísla, ktorý je venovaný práve už nášmu spomínanému letnému turné 2002 po Európe.

Takže to' vsjo. Prijemné čítanie a opatrujte sa.

-juro-

kontakt na mňa: puercos89@hotmail.com

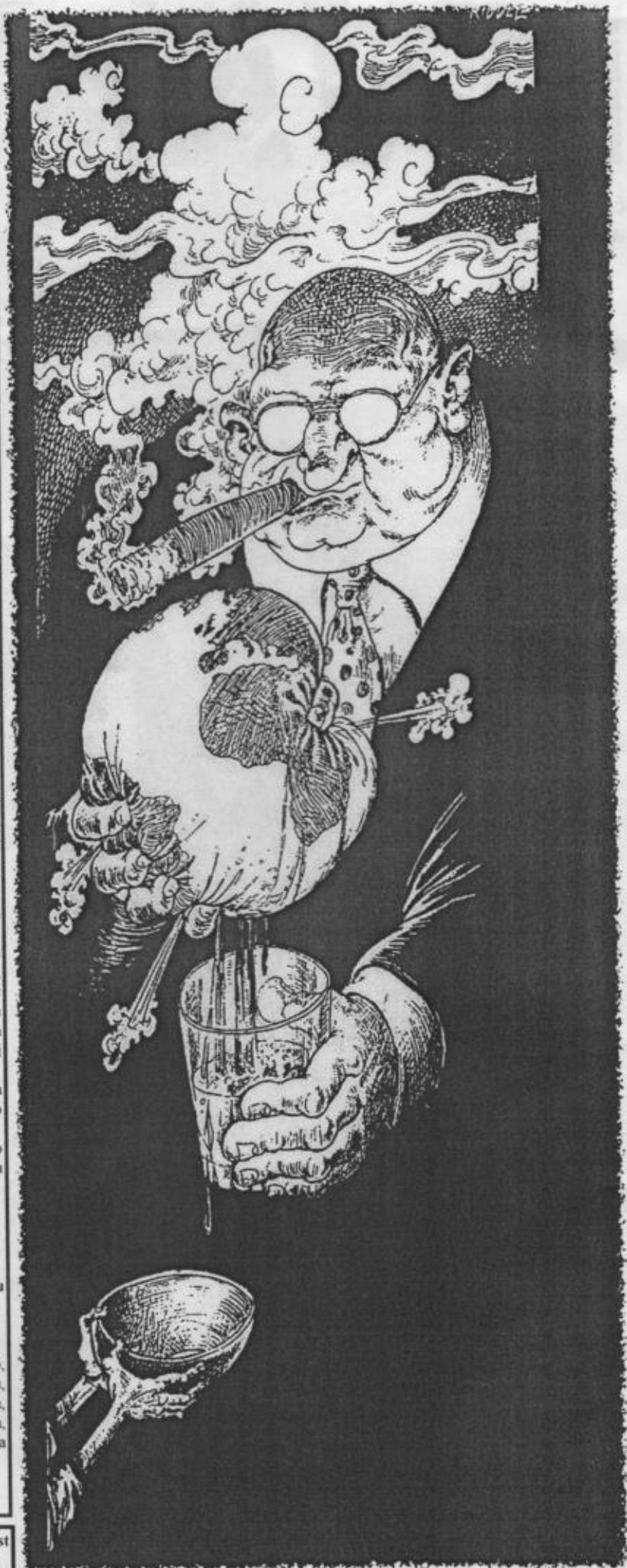
Moja obrovská VĎAKA patrí Beate za pomoc a spoluprácu pri výrobe tohoto zinu.

Vďaka a zdravím/Thanx to:

PETROGRAD especially Franz, Mr. Noam Chomsky, Inígo, Dis Dani, Tomáša L. & Peťu, Matka, Martinu, Dana & Moniku, Valtera, Miša & Luciu, Cyntiu, Paľu S., Tomiho, Miša G., Jana, Lukiho, Lindu, Darinu & Paola, Klausa & Katku, Farkyho, Lád'a, Towdyho, Miša L., Rich'ta, chalnov z roboty Igora, Maja, Martina a Mareka a všetkých, na ktorých som ešte zabudol...

Special Thanx To My Dog!!!

No Copy Rights except article "The New War Against Terror" by Noam Chomsky (first try to contact him). Thanx.

SLOBODNE SPÚTANÝ (FREE TO BE CHAINED - ACTIVE WINDS)

Čím to je, že sú si ľudia takí istí tým, čo sa dialo za "železnou oponou"? "Zatvárali ľudí za ich presvedčenie, a nemohli ste demonštrovať v uliciach." No, som si istý, že ak by ste otvorili oči, zistili by ste, že netreba ísť vôbec ďaleko, aby ste videli / uvedomili si dôkaz existencie "Veľkého brata". Je to ten istý príbeh po celom svete, na každom jednom mieste - akonáhle sa stanete reálnou hrozbou, vládne orgány si vás hneď označujú. Ak si myslíte, že tu sa také veci nedejú, ste veľmi naivní a uverili ste všetkému, čo chceli. Ste ako pes na vodítku, ktorý sa nikdy nepokúsil vytrhnúť. Nikdy ste neboli kúsok od hranice, a preto nemôžete pochopiť, že to, čo vám páni povolia je obmedzené a akonáhle sa budete snažiť tieto medze prekročiť, stiahnu vás späť. Jasný, všetci dobre vieme, že ak sedíte doma a pozeráte telku, alebo idete niekam do krčmy, pravdepodobne si nikdy nevšimnete represívnu ruku štátu dopadajúcu na plecía ľudí. Ak naozaj otrasiete základmi, tak sa samozrejme sila zákona zmení na zákon sily. Vláda ukazuje prstom na iné krajiny, obviňuje ich a vraví, že je to hanebné. Povedia vám, že tu by sa to nikdy nemohlo stať, takže tým, že vás udržiujú v ľahostajnosti, im vlastne ostávajú vďační. Ale teraz sme to my, kto ukazuje prstom a hovoríme, že sa vám to deje priamo pod nosom - tak otvorte oči a pozerajte. V mnohých smeroch to má na svedomí apatia a dôverčivosť až naivita verejnosti. Ak by zajtra pozatvárali všetkých squatterov, bojovníkov za práva zvierat, mierových aktivistov, homosexuálov, marxistov a anarchistov, cítili by ľudia odpor, vzbúrili by sa a zvrhli by vládu? Alebo by to boli schopní utuľtať a odôvodniť verejnosti - nechať ich, aby si mysleli, že si to tí uväznení tak či tak zaslúžili? Popremýšľajte o tom...

V Británii sú desivým tempom podryvané občianske slobody, ale predsa to u väčšiny ľudí ostáva bez povšimnutia. Berú nám naše práva slobody prejavu a politického protestu, ale sotva koho to vôbec zaujíma. Prečo to všetko?

Nuž, je to jednoducho preto, že väčšina ľudí v prvom rade nemá záujem uplatniť svoje právo slobody prejavu. Trestný zákon z roku 1994 nám odrezal poriadny kus z našej politickej slobody, ale pre väčšinu ľudí, ktorí nikdy dokonca ani len neuvažovali nad tým, aby proti čomukoľvek vo svojom živote protestovali to bolo úplne irelevantné. Vlastne im ten zákon rovnako mohol zobrať právo jesť psie hovná - kto by takú vec vôbec robil?

Vláda za pomoci mediálnej propagandy vyvoláva ilúziu, že žijeme v slobodnej a demokratickej spoločnosti, a popri tom nás krmia strašidelnými príbehmi o tom, čo sa deje

na vzdialených miestach, o ktorých bude mať vôbec kedy skutočné a nezávislé informácie sotva zopár ľudí. Toto stačí, aby presvedčili väčšinu ľudí, že by sme mali byť vďační za slobody, ktoré máme. Keby ste sa ich však opýtali, aké sú to slobody, vlastne vám ani nebudú schopní odpovedať. Môžeme slobodne robiť to, čo nám povedia a slobodne akceptovať životný štýl a hodnoty, ktoré nám diktujú tí, ktorí nám vládnu. A tým ľuďom, ktorí o autoritách pochybujú, alebo tým, ktorí žijú neštandardným spôsobom života stále viac a viac hrozí vládny dozor a kontrola. Kto sa postaví na našu obranu, ak armáda a polícia uprostred noci príde a všetkých nás zoberie?

ČO PRINESIE BUDÚCNOSŤ? (WHAT WILL THE FUTURE BRING? - ACTIVE WINDS)

Pozerám sa, ale ťažko tomu môžem uveriť. Ako môže človek robiť také strašné veci? Bude krása zničená? Stane sa Zem neobývateľnou? Bojím sa toho, čo nám prinesie budúcnosť. Nazývajú to technológiou. Nazývajú to vedou. A keď s tým skončia, výsledky budú strašné. Musíme sa pokúsiť zastaviť to, kým to nezájde príliš ďaleko. Musíme ukázať zodpovedným čo sú naše priority. Pozerám sa, ale ťažko tomu môžem uveriť. Zvieratá sú zneužívané v mene pokroku. Plytvá sa ľudskou inteligenciou na obranu, zatiaľ čo sa bez úspechu vedú vojny proti chudobe. Pozerám sa, ale ťažko tomu môžem uveriť. Ako môže človek robiť také strašné veci? Naučíme sa žiť v mieri? Zastaví sa nenávisť a násilie? Bojím sa toho čo prinesie budúcnosť. Bojím sa toho čo by mohla budúcnosť priniesť.

Naša spoločnosť stojí na technológiách. Dosiaľ, až príliš často, sa v dôsledku technologického pokroku stupňovalo ničenie a vykorisťovanie planéty a jej obyvateľov. Neuveriteľné sumy peňazí, tak ako aj čas mnohých z "najlepších vedeckých kapacít", sa miňajú na vývoj nových spôsobov, ako zabíjať ľudí namiesto toho, aby sa tu vyvíjala snaha o zabezpečenie primeraného jedla, oblečenia, bývania a čistej vody pre každého. Ako sú dnes lietadlá schopné odpáliť raketu do vetracej šachty v budove, tak prečo je zdanlivo nemožné spraviť tak pomerne jednoduchú vec, ako je sprístupnenie dostatku jedla pre hladujúcich ľudí vo svete?

Čo je nesprávne na ľudskej rase, že kurva nedokáže presadiť tieto svoje priority? Máme schopnosti vyriešiť mnohé z problémov, ktoré najviac ťažia tento svet, avšak tak sa zdá, že tu nie je k tomu politická vôľa. Môžeme to zmeniť, ale čas nám uniká a vyžaduje si to snahu veľkej väčšiny ľudí, aby sa vytvoril tlak na tých, ktorí sú pri moci, a ktorí sú rozhodnutí zničiť túto planétu.

VÄZENIE HLÚPOSTI (PRISON OF STUPIDITY - ACTIVE WINDS)

Zaostala väčšina nás vďaka svojmu blaženému nezáujmu odsudzuje na život v pekle vlastnej nečinnej ľahostajnosti. Sme nútení žiť v ich väzení hlúposti.

Je skutočne ľahké spadnúť do pasce neustáleho obviňovania "systému", za problémy v našej spoločnosti. Zvádza to pozeráť sa na veci veľmi zjednodušeným spôsobom a domnievať sa, že sme všetci riadení proti svojej vôli a v konečnom dôsledku vinu za vzniknutý chaos nesú tí čo nás riadia.

Akokoľvek, realita nie je nikdy taká jednoduchá. Pravda je taká, že väčšina verejnosti má svoj podiel na tom prečo tieto veci takto fungujú vďaka tomu, že sa iba pasívne prizerať zatiaľ čo ich vlastné občianske práva sa rozpadajú. Zostávajú ticho zatiaľ čo sú ľudia nespravodlivo zatváraní, či opätovne diskriminovaní. Jej apatia znamená súhlas s ničením a vykorisťovaním planéty a jej obyvateľov. Vďaka jej mlčanlivosti sa moc dostáva do rúk tých, ktorí túžia po tom utlačiť nás.

Tým ľuďom čo si myslia, že je tu nejaký náznak zmeny, vravím, zobudte sa a poobzerajte sa trochu okolo seba. Neustála podpora bezcenných konzumných produktov je všetko to čo je potrebné na odstránenie akejkoľvek nespokojnosti. Kapitalistická propaganda, ktorá je taká dotieravá ako je to len možné, je ochotne prijímaná ako pravda verejnosťou, ktorá je príliš oslepená zdanlivým úspechom vlastnej spoločnosti vyzývajúcej základné princípy nenásytosti a vykorisťovania, na ktorých je táto spoločnosť založená.

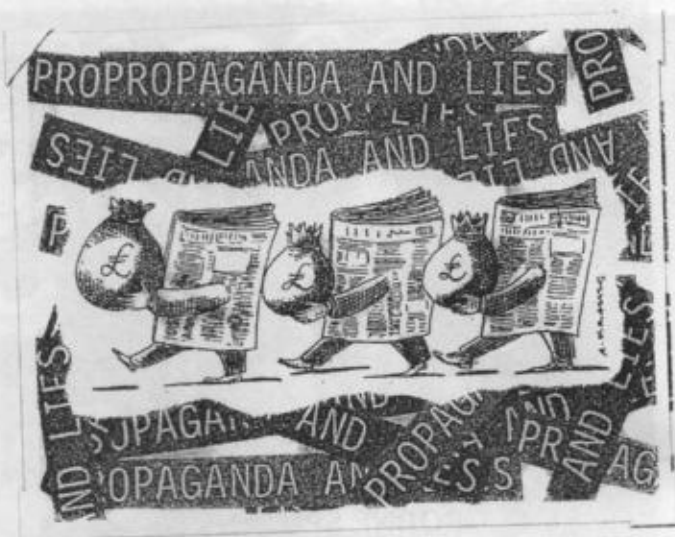
Niekedy sa cítim ako väzeň chytенý v tejto spoločnosti a hoci to môžu byť vlády, polícia a armáda, kto ju kontrolujú, jednoducho iba využívajú situáciu vytvorenú bigotnosťou a ignorantstvom väčšiny verejnosti.

VULGÁRNA TLAČ (GUTTER PRESS - ACTIVE WINDS)

Mediálna propaganda - predkladajú nám svoje pokrivené názory. Vyjadrujú svoje názory a maskujú ich za správy. Nepokúšajte sa ma zavádzať. Vidím skrz vaše povrchné lži. Vyčítavé kampane vedené voči menšinovým skupinám - označme ich za bláznov a zosmiešňme ich činnosť. Nemôžes veriť všetkému čo čítaš - mali by sme sa pokúsiť čítať aj medzi riadkami. Pýtať sa na ich názory a pokúsiť sa tak zistiť kde leží pravda a čo musíme zavrhnúť.

Médiá majú veľký vplyv na názory verejnosti. Môžeme ich chápať aj tak, že sa v nich iba jednoducho odrážajú postoje spoločnosti ale pravda je taká, že oni sami hrajú podstatnú rolu pri formovaní týchto postojov.

Obzvlášť bulvárna tlač je v tomto veľmi dobrá - ideálne sa hodí na rozširovanie prekrútených poloprávdy a propagandy smerom ku svojim čitateľom, pretože sa sústreďujú na písanie krátkych,

senzačných príbehov, ktoré sa dajú prečítať za pár minút. Zdravý rozum nám hovorí, že väčšinu dôležitých tém týkajúcich sa dnešného sveta nemôžeme plne obsiahnuť takýmto spôsobom. Namiesto toho je nám predkladaný spiatocnícky, heslovitý názor, ktorý iba predstiera, že je celým obrazom skutočnosti.

Keď sa pozriete na to koho peniaze zastrešujú tieto "noviny", tak asi pochopíte, že tieto názory nikdy nemôžu byť "objektívne". Stále budú politicky naklonené tej časti spoločnosti, ktorá ich bude podporovať vďaka svojmu bohatstvu, sile a vplyvu. Už aj toto celé samostatne je politickým zámerom, znížiť informovanosť verejnosti, aby sa zaoberala iba tzv. dvojminútovými problémami a dvojminútovými riešeniami. Tí čo sú pri moci vedia, že skutočné riešenia sú omnoho zložitejšie, s čím sa spája tiež isté zabezpečenie toho, že akékoľvek navrhované riešenia budú určite tie nesprávne.

Väčšina diskriminácie voči menšinám pramení či už priamo alebo nepriamo z prekrútených poloprávdy uverejňovaných v bulvárnej tlači. Radšej než pomáhať pri vytváraní ovzdušia porozumenia, uprednostňujú vzrušovať hádkami a urážkami - tieto veci predávajú noviny. The Sun (najznámejšie bulvárne noviny v Anglicku - pozn. prek.) sa pýšia nálepkou "realistické" noviny, ale takisto spiatocnícky politici sú tiež "realisti". Sú plné opovrhovania všetkým "liberálnym" čo považujú za žbrndu a nudu. Je to výborné čítanie pre ľudí, ktorí si myslia,

že všetko je len veľká párty a pre tých, ktorí nie sú pripravení na to venovať zopár minút zo svojho času na premýšľanie o problémoch tohoto sveta.

Znepokojujúce na tom je to, že sú to taktiež najpopulárnejšie "noviny" v Británii a preto majú tiež najväčší vplyv. Ak by ste sa radi dozvedeli prečo ešte stále žijeme v sexistickej, rasistickej, homofóbnej spoločnosti stačí ak si rýchlo prelistujete stránky tohoto odpadu a hneď získate zopár náznakov, prečo je tomu stále tak. A ešte to pomyslenie na to, že stromy zomierajú preto, aby sa mohli tlačiť takéto veci...

PRESTAŇTE S TÝM (LEAVE IT OUT - ACTIVE WINDS)

Na každom koncerte kam prídem zopár ľudí začne fajčiť. Vôbec ich nezaujíma ten fakt, že sa dusím. Zostaňte so svojim špinavým svinstvom doma a zmeňte tak koncerty na nefajčiarske priestory. Aké právo máte na to vnucovať mi svoje znečisťovanie sa? Ste tak hnusne sebeckí. Spravte z koncertov nefajčiarske priestory.

THIS MODERN WORLD

WORRIED ABOUT YOUR SMOKING HABITS? WELL, DON'T BE SILLY! LIGHT UP ANOTHER CIGARETTE AND RELAX! WE NO LONGER LIVE IN THE DARK AGES, Huddled around a METAPHORICAL CAMPFIRE IN FEAR OF LUNG CANCER OR EMPHYSEMA! WE'VE GOT MODERN MEDICAL TECHNOLOGY ON OUR SIDE! OUR SOPHISTICATED EQUIPMENT CAN SUSTAIN EVEN THE MOST RAVAGED, DISEASED CARCASS--INDEFINITELY! SO--NOT TO WORRY! ENJOY LIFE! SMOKE MORE CIGARETTES!

JUST LISTEN TO WHAT THESE FAMOUS PEOPLE SAY!

Stavím sa, že sa nájdú ľudia, ktorí keď si toto čítajú tak sa domnievajú, že ak požadujem, aby sa na koncertoch nefajčilo, tak je to podľa nich autoritárska myšlienka. Dobré, zamyslime sa. I keď ak sa domnievate, že sa vám snažím nanútiť svoj názor cez váš krk je to istotne pekelné lepšie než ľudmi otrávený vzduch, ktorý som nútený dýchať ja zakaždým, keď idem na koncert. Ak fajčíš na koncertoch, tak by si mal prestať klamať samého seba, že si niekto, kto rešpektuje práva iných - a čo moje právo na zdravie? Zamyslel sa skutočne niekto z vás nad tým, aké to musí byť napríklad pre mňa ako nefajčiara pokúšať sa spievať v dymom naplnených miestnostiach v akých hrávame? Už po pár večeroch, keď sme na turné, je moje hrdlo zvyčajne úplne zničené a začínam strácať hlas. Občas je to až také zlé, že odmietneme hrať, kým ľudia neprestanú fajčiť a ešte aj potom, keď toto spravíme, nás niekto ľudia prerušujú

pretože si myslia, že im upierame ich slobodné právo fajčiť! A čo moja sloboda dýchať? Ak si skutočne až tak závislý, že nedokážeš svoj zvyk na pár hodín kontrolovať, možno, že by si mal sám sebe položiť otázku, či si naozaj v dobrej forme na to, aby si mohol vôbec ísť na koncerty, kde vlastne chodíš vnucovať svoj nezdravý životný štýl iným ľuďom. Ak sa chceš ešte stále zabiť s pomocou cigariet je to tvoja voľba - avšak nechci aj po mne to isté.

VEREJNÁ POŽIADAVKA (PUBLIC DEMAND - JESUS CROST)

Ľudia by radi riadili svoje auto/ale bohužiaľ sa nemôžu dostať ďaleko/pretože všetko znečistenie stojí na jednom mieste/nechcú platiť také veľké ceny za benzín/ (ale) verejná doprava nie je riešením/pretože ju považujú za príliš pomalú a nákladnú

R: To čo chce verejnosť sa dosiahnuť nedá
Matky chcú variť mäso/rodina to vyžaduje každý týždeň/ale my nakupujeme iba mäsiarom pekne pripravené výrobky
Znechutený celým týmto zneužívaním zvierat/čo beží v televízii, musíme to zastaviť/zatiaľ čo my napomáhame ale nezúčastňujeme sa?

R: To čo chce verejnosť sa dosiahnuť nedá

Názory jednotlivca sa často krát nezhodujú s názormi väčšiny ostatných. Tento fakt je komplikovaný aj tým, že určité názory jednotlivca sú až príliš často v rozpore sami so sebou. Dokázate si teda predstaviť hlavné znaky nášho "všeobecného" názoru? Bez prispôbenia sa nebude nikdy vyhovieť verejným požiadavkám, pretože sa často krát zakladajú na istom "dvojitom štandarde". Ľudia zväčša chcú to najlepšie z oboch svetov, čo nie je možné nikdy dosiahnuť. Ďalším z problémov je to, že určité požiadavky nepodporujú všetci tí, ktorých sa to týka. Čo robiť s tými čo nesúhlasia? Ako hovoria politici, tým, že budeme dôslednejší môžeme sa pokúsiť niečo zmeniť. Prestaňme sa snažiť dosiahnuť vždy to najlepšie z oboch svetov pokiaľ možno za tie najnižšie ceny. Začnime robiť tie skutočne dôležité rozhodnutia.

**C.R.U.S.T. (Nedbanliví Neospravedlnitel'ní
Zjednotení Sebeckí Tinejdžři)
(C.R.U.S.T. - JESUS CROST)**

Ignorantský postoj/Násilný tanec/Večná extáza/Životná pretváрка/Absencia rozumu/Krvou podliate oči/Hnev nad ničím/Bezvýznamné životy

Toto je naša úvaha o takzvanej "Crust/punkovej scéne", scéne, s ktorou sme určitým spôsobom veľmi silne spätý aj my. Kapela, ktorá skutočne nevie nič zahrat' a rada by zostala verná D.I.Y. a non-profit (neziskovosť) myšlienkam, je zvyčajne úplne odkázaná na crust scénu. No dobre, nanešťastie väčšina ľudí zapojených do tejto scény má až neúmerený záujem čo sa týka piva, hluku, výzoru a lenivosti. Vďaka tomu, že zavrhnú spoločnosť, sú títo crusteri presvedčení o tom, že sa postavili na tú správnu, politicky korektnú stranu, pričom nerobia nič iba užívajú drogy a dlho vyspávajú.

Každý útok na ich populárne slogany je privítaný bezvýznamným pokrikovaním alebo sprškou fliša. Je také ľahké kritizovať týchto zombie. Napriek tomu, že zavrhnú spoločnosť, zarábajú na sociálnych dávkach a hrajú tak svoju rolu v kapitalistickom mechanizme. Odkiaľ si do pekla myslia, že pochádzajú ich cigarety, pivo a spreje? Aby si skutočne čohosi dosiahol zbav sa svojho alkoholového opojenia a módného otrhaného oblečenia. Myslí s čistou hlavou. A čo je omnoho dôležitejšie, prestaň byť už vopred voči veciam zaujatý. Toto celé nie je iba o subkultúrach, je to o našej spoločnosti. Všetci tu hráme svoju rolu. Zvyčajne...

**SAMOVYSVETLJÚJÚCI
(SELF EXPLANATORY - JESUS CROST)**

Toto je moja vôľa/Toto je moja myseľ/Toto sú moje myšlienky/Vidíš do mňa/Toto hovorím/Toto robím/Toto sú dôvody/Stotožni sa s nimi alebo nie rozhodnutie je na tebe

Túto skladbu napísali Cracked Cop Skulls (kapela z Anglicka). Prebrali sme túto skladbu pretože patrí k našim obľúbeným. Táto skladba perfektne poukazuje na to, že pohľady, myšlienky, názory, požiadavky, záujmy atď. sú vždy spojené s jednotlivcom. Texty Jesus Crost tiež píše dvaja jednotlivci, takže je občas ťažké zhodnúť sa vo všetkom. A preto, že je to už pri dvoch osobách také obtiažne, dokážete si predstaviť, aké ťažké to musí byť v celej komunite? Prosím prihliadajte na naše vyhlásenia z osobného hľadiska, pretože oni sú osobné.

petrograd

Tým z Vás, ktorí sa už aspoň chvíľku pohybujete v d.i.y. non-profit undergroundovej hudobnej scéne asi nemusím luxemburskú kapelu PETROGRAD príliš predstavovať, pretože ste sa s jej menom pravdepodobne už viackrát stretli pri najrozličnejších príležitostiach. Ak však počuješ toto meno prvý krát vo svojom živote, rád by som Ti týchto milých ľudí a ich hudbu trochu priblížil. Ako som už uviedol vyššie PETROGRAD pochádzajú z Luxemburska, kde vznikli zhruba v októbri '96. Majú za sebou viacero úspešných turné po celej Európe a vydali tiež množstvo rôznych hudobných nahrávok. V ich hudbe sa prelinajú prvky punku, popu, ska, reggae a tento výborný mix je doplnený nemenej skvelými a hodnotnými textami. Na moje otázky odpovedal ich súčasný bubeník Franz....

Ok. Takže na začiatok, predstavil by si mi trochu členov kapely (kto je kto a na čo hrá)? Kde si sa pohyboval predtým než si sa rozhodol zakotviť v PETROGRADE? A prečo práve meno PETROGRAD?

Franz: Takže v PETROGRADE teraz hrajú nasledujúci ľudia: Fránk - basa; David - gitara; Diff - spev/gitara; Nathalie - spev; Franz - bicie.

Domnievam sa, že si zvolili práve toto meno pretože mesto PETROGRAD stálo na počiatku ruskej revolúcie, ešte predtým než to všetko ľudia ako Lenin, Stalin a ďalší idioti celé zničili. Ale ja som v kapele iba od minulého roka takže ti nemôžem povedať viac o našom názve, ale myslím si, že dôvod bol taký ako som uviedol a okrem toho to aj pekne znie.

Môžeš mi porozprávať niečo viac o d.i.y. punk/hardcore scéne v Luxembursku?

Franz: Pochádzam z Nemecka, a práve teraz žijem v Holandsku takže o tom veľa neviem. Čo viem o Luxemburskej scéne je to, že tam v podstate žiadna diy scéna nie je, niekoľko ľudí síce robí koncerty, ale skutočná politická punk/hardcore scéna tam neexistuje. Pár rokov dozadu tam fungovala anarchistická skupina, ktorá sa podieľala na nejakých veciach, ale väčšina ľudí sa o to postupne prestala zaujímať alebo odišli preč. Nefunguje tam žiadny squat či iné vhodné miesto na koncerty. Väčšina z nich sa odohráva v křemách a baroch. Je tam aj zopár kapiel ale ja nepoznám ich mená ani ľudí čo v nich hrajú.

Som si istý, že si už hral na mnohých rozličných miestach. Ale, ktoré z nich si budeš pamätáť do konca svojho života a prečo?

Franz: S PETROGRADOM som zatiaľ neodohral príliš veľa koncertov ale hral som predtým ešte aj v iných kapelách, avšak najlepší koncert, ktorý si budem pamätáť sme odohrali s PETROGRADOM v Rožnove. Nikdy predtým som niečo také nevidel. Ľudia boli živí a bláznili sa keď sme hrali. Bolo to úžasné, ťažko sa to slovami opisuje. Nazvali sme si to "Rožnovské peklo". Dúfam, že sa na toto miesto ešte vrátíme. Úplne som sa spotil pretože tam bolo skurvené teplo. Naozaj, naozaj skvelé. Spravili sme si aj videozáznam z tohoto koncertu a je výborný.

diff & nathalie

Čo si myslíš o udalostiach z 11-teho Septembra 2001 v New Yorku? A aký je tvoj názor na odvetné opatrenia zo strany USA a následnú vojnu v Afganistane?

Franz: Wow. Na toto sa ťažko odpovedá iba zopár slovami. Môžem ti o tom napísať iba svoj vlastný názor pretože v kapele máme na tieto veci odlišné názory.

Nesúhlasím s ľuďmi, ktorí to vykonali, pretože väčšina obetí boli obyčajní ľudia, ktorí tam pracovali. A nesúhlasí ani s myšlienkami a ideológiami ľudí čo to spravili. Nemyslím si, že títo ľudia boli akýmiś "bojovníkmi za slobodu" či niečím podobným. Boli to obyčajní náboženský fašisti s vymytými mozgami. Pretože ja neverím v džihád alebo podobné myšlienky, ktoré vychádzajú z náboženských bludov či zlého výkladu knihy, ktorú napísal nejaký idiot pred pár tisíc rokmi. Ale na druhej strane musím povedať, že západný svet (a netýka sa to iba USA) nehrá čistú hru. Tiež je zodpovedný za situáciu v takzvanom "tretom svete", sami vybudovali a podporujú vražedné režimy, ktoré utláčajú ľudí a vymývajú im mozgy. Je to ťažká otázka, a zabralo by to veľa času celú ju zodpovedať. Existuje zopár veľmi dobrých kníh a letákov zaoberajúcich sa touto témou, napríklad Chomského "Vojna Proti Terorizmu". Ľudia by sa mali pozrieť na internet ak hľadajú viac informácií, vyskúšajte indymedia, zmag.com či niektoré ďalšie stránky.

A pokiaľ ide o vojnu v Afganistane. Bol som a som absolútne proti nej, pretože sa ňou nič nevyrieši. Stále tam sú blázniví vojenský vodcovia a náboženský idioti, ktorí utláčajú ľudí a hlavne ženy. Bin Ladina stále neobjavili, ak vôbec niekedy existoval a pravicové náboženské krídlo nestratilo svoju moc a vplyv. Západné krajiny sa však o toto nestarajú, dôvody na bombardovanie Afganistanu totižto ležali úplne niekde inde. Ale ak sa chcete dozvedieť viac skúste tie zdroje čo som už uviedol, pretože tam nájdete ďalšie informácie.

A nepodporujem ani USA pretože sa domnievam, že oni majú svoje vlastné dôvody prečo chcú bombardovať Irak. Nejde im o mier, radi by získali väčší vplyv na Blízkom Východe a upevnili si tak postavenie v tomto regióne. Skutočne neviem čo si mám o tom myslieť, pretože tu treba brať do úvahy toľko rôznych hľadísk, keď sa snažíte urobiť si na to svoj názor.

Ale nerád by som toto porovnával so situáciou vo fašistickom Nemecku pretože vtedy to bolo omnoho horšie a absolútne neuveriteľné. Musíme však pozorne sledovať situáciu a bojovať proti týmto veciam, pretože nesmieme zabudnúť na to čo sa stalo a nesmieme dopustiť, aby sa to niekedy opakovalo!!!!

Franz: Život pre mňa znamená robiť si to čo robiť chcem pokiaľ tým niekoho iného neobmedzujem. ľahko sa to povie, pretože už to, že žijem v kapitalistickej krajine/spoločnosti znamená, že niekde inde musia ľudia trpieť kvôli môjmu životnému štýlu. Jedinou vecou čo by som chcel robiť je bojovať za lepší život pre všetkých, je to skutočne utopické, pretože netuším či sa mi to podarí, ale aspoň sa o to pokúsim. A čo sa týka d.i.y. scény, niekedy už skutočne neverím, že nejaká d.i.y. scéna existuje, pretože sú tu tí isti zasnani, ktorí vás podrazia ako hocikde inde a nepozdáva sa mi myšlienka akejsi odlišnosti od ostatných ľudí, pretože čo je na tom také zvláštne byť v alternatívnej scéne, pokiaľ je táto scéna iba odrazom dnešnej modernej spoločnosti. Ale ja si neviem predstaviť život bez všetkých tých skvelých ľudí, ktorí sa snažia vytvárať priestory a miesta pre prežitie tejto kultúry. Toto je taktiež jeden z dôvodov prečo hrať v kapele, aby som navštívil miesta, kde som predtým ešte nebol a stretol sa s ľuďmi s podobnými názormi, postojmi..... to je skutočne skvelé. Ale v podstate nežijem alternatívnym spôsobom života pretože stále využívam rôzne kapitalistické prostriedky.

Franz: Už si asi nespomeniem na to o čom som premýšľal ako dieťa. Jediné čo viem je, že som sa vždy snažil zariadiť si svoj život ako sa najlepšie dala. Nechcem zostať zatvorený v práci do konca môjho života, sú tu aj iné spôsoby, ako si užiť život. Niekedy som presvedčený, že už som takúto cestu objavil.

nathalie, david & frank

- petrograd/soul season - 1997, 10"/MCD
- petrograd/active minds - 1998, split LP
- petrograd/freak show - 1998, split 7"
- petrograd/kontra la paré - 1998, split 7"
- petrograd/elektrolochmann - 1999, split 7"
- petrograd "isabelle" - 1999, LP/CD
- petrograd "a.b.c." - 2000, LP/CD
- petrograd "until someone fails" - 2000, MCD
- petrograd "another happy tale" - 2000, 7"
- petrograd/daddy longleg - 2001, split MCD/12"
- petrograd "pathetic" - 2001, 2xMCD
- petrograd/j church - 2002, split 7"
- petrograd "nineoneone" - 2002, LP/CD

Stretol si niekedy vo svojom živote človeka, ktorého životné postoje a názory ťa ovplyvnili natoľko, že si sa sám rozhodol pod ich vplyvom zmeniť svoj vlastný život?

Franz: Jasné, naozaj často. Zväčša sa jednalo o mojich priateľov alebo sa nimi stali. Ale sú tu taktiež aj ďalšie osoby, ktoré ma ovplyvnili a nemusia byť práve veľmi známe. Tu vonku je mnoho skvelých ľudí, ktorých pravdepodobne asi nikdy nestretnéš.

V čom je podľa teba krásna hudba? Čo pre teba hudba znamená a prečo si sa rozhodol skrze ňu prihovárať sa k iným ľuďom resp. vyjadrovať svoje pocity a názory?

Franz: Je to únik z každodenného života. Pomáha mi to vytvoriť si svoju vlastnú cestu. Známa kapela raz povedala: "hudba môže byť zbraňou". Pre mňa to znamená prežiť zopár skvelých chvíľ s pár ľuďmi, ktorých mám rád.

Čo sa nachádza za zatvorenými dverami po našej smrti? Nebo, peklo, nový život, nič...? Aký je tvoj názor na vieru, náboženstvo, Boha? Veríš v ľudskú dušu?

Franz: Nerozmýšľam nad životom po smrti. Žijem teraz. Prečo čakať na nový život, keď už raz jeden máme. Náboženstvo je svinstvo, robí z ľudí hlupákov. Nezaujíma ma Boh, myslím si, že náboženstvo je hnus pretože oslepuje ľudí a robí z nich hlupákov.

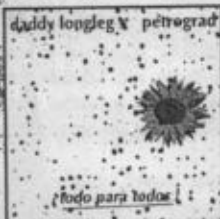
Mohol by si mi povedať niečo viac k výroku Senecu: "Človeku je niekedy ľahšie umrieť za svoje zásady než podľa nich žiť"?

Franz: Je ľahšie nechať sa unášať prúdom, než konať podľa vlastných zásad a mať tak kontrolu nad svojim vlastným životom.

Tak a toto je koniec, takže už zidne ďalšie otázky iba voľný priestor pre teba... Rád by som ti poďakoval za tvoje odpovede a zaželal ti všetko pekné a dobré do budúcnosti. Maj sa.

Franz: Vďaka za rozhovor. Ak má niekto viac otázok či sa chce porozprávať o nejakej téme, kľudne nám napíšte. To je všetko. Vybombardujte Nemecko!!

Nemôžem rozprávať za celú kapelu, pretože je nás päť odlišných bytostí s piatimi odlišnými postojmi. Opatrujte sa.

www.petrograd.lu

oberrcooleradler@gmx.net

diff@petrograd.lu

c/o: PETROGRAD, 34 rue de trintange,
L-5465 Waldbredimus, LUXEMBURG, EUROPE

DESAŤ KVAPIEK VODY

...desať otázok, ako desať kvapiek vody v oceáne ľudského života...

1. Každý človek má v sebe hranice ktoré sa neodvážuje prekročiť. Prekonať určitý bod môže byť pre niekoho úplná samozrejmosť a pre iného konečná stanica. Aký bod/akú hranicu by však podľa teba nemal prekračovať žaden z nás? Na ktorej poslednej stanici by mali všetci ľudia vystúpiť a nesnažiť sa dostať ďalej?

Tomáš: Nie som Boh, ani vládca, ani riaditeľ, vlastne skoro nič, preto mi je ťažko hovoriť v tak objektívnom merítke a zakazovať prekračovať nejaké hranice, povedať: "toto sa smie, ale toto už nie." Jedine, čo tu na tomto mieste môžem, je vysloviť svoj názor. Juraj Tvoja otázka vyžaduje veľmi subjektívne hľadisko, aj keď to tak možno nevyzerá. Ako si hneď v úvode povedal: "Každý človek má v sebe hranice..." a tie hranice sú neuveriteľne odlišné. Bolo by nemožné o nich hovoriť jednotlivo, ale môžem povedať, že každý z nás v sebe nesie niečo, čo je u všetkých v princípe rovnaké a líši sa iba v podobe. Je to naša sloboda. Rovnaká je v tom, že ju má v sebe každý, odlišná vo veľkosti, vlastnom poznaní a prejave.

Nechcem aby ste si mysleli, že budem pokračovať tou klasickou (anarchistami) furt otrepávanou, nepresnou, nevystihujúcou a hlavne nepríjemnou) frázou: "Sloboda jedného/jednej končí tam, kde začína sloboda druhého/druhej". Zamyslel sa vôbec niekto nad tým, ako by sme vyzerali, keby sa táto veta mala používať dôsledne? Nikto by s nikým nenadviazal žiaden styk, priateľstvo, lásku, nič. Myslím, že všetky tieto, nazvem to tak hrubo, termíny, sú spojené so slobodou veľmi silným putom, slobodu definujú, ale aj obmedzujú. To znamená, že bez nejakého vlastného zúženiu okruhu mojej sebeckej slobody, by som tu nič nenapísal, pretože by som nechcel prekročiť vašu hranicu slobody. Sloboda nekončí a ani nezačína tam, ako sa to veselo proklamuje. Daná definícia je nepostačujúca.

Príklad je zrozumiteľnejší:

Asi by mi bolo silne proti srsti, keď by ma začal bozkávať človek, ktorého nepoznám. Viem ale, že pokiaľ by som ho/ju dôsledne spoznal(každý má svoje kritéria, kedy si myslí, že niekoho spoznal, a každý dokáže spoznávať rôzne), je tu možnosť, že by som ho/ju začal milovať. To znamená, že pre toho istého človeka vytvorím dve(keď to vezmeme iba takto zhruba) pozície, pri ktorých som odlišne ochotný mu/jej ponúknuť/neponúknuť svoju slobodu. Hranica, o ktorej by som si mohol myslieť, že ju nikto nemôže prekročiť, je v tomto prípade zrušená.

Mám však dojem, že aj keď si myslíme, že (povedzme v prípade lásky, hnu emo...) sme sa danému človeku úplne otvorili(a povedzme, všetko, čo si myslíme, že sme mu ukázali, aj prijal a pochopil), nie sme otvorení úplne. Môj názor je, že v každom z nás leží niečo, čo je mojou/tvojou/jeho/jej... podstatou. Je to miesto, ktoré je značne ťažko poznateľné pre nás samotných(kto to ale dokáže... vyhráva), niečo pre mých(ale aj to sa dá) a preto si myslím, že toto je to miesto, ktoré by nemal nikto prekračovať. Je to našťastie dosť nemožné... zatiaľ.

Lenže žijeme v dosť pretechnizovanej dobe a asi už nie je problém človeka vyrobiť. Takže celá táto odpoveď je úplne zbytočná, pokiaľ mi za chvíľu na dvere zaklope číslo 0003834826 a budem to ja, ibaže to nebudem ja. Čo mi poviem? Zopakujem mu túto odpoveď? Asi nie.

Ok, takže počúvajte, práve vznikla nová hranica, ktorá je ešte základnejšia ako tá, o ktorej som písal... Je to hranica Človečenstva, alebo ako to nazvať... Pretože pokiaľ začneme nebyť ľuďmi, a byť strojmi, otázka o mojej podstate, ktorú si tak vehementne nosím vo svojom vnútri, bude totálne irelevantná!!!!!!

Pet'a: Pre človeka je dnes poslednou stanicou asi už len smrť, ktorá mu zabráni prekročovať rôzne hranice či už dobré alebo zlé. (Ale, ktoré sú tie dobré či zlé?) Konečnou stanicou je zistenie, že k nášmu cieľu vedie cesta len cez druhých, takzvané cez mŕtvolu, kde by mala padnúť závoja a vlak by nemal ďalej pokračovať. Keď nie kvôli druhým, tak aspoň kvôli sebe. Nemusíme zažiť túto skutočnosť, aby láva slizu (hmota, ktorú vytvárajú tie prekročené hranice) nezačala vytekať - pretekať práve z nás. Trochu sentimentálne, ale aj trochu pravdivé, ale hlavne už dávno prekročené a pre mnohých preskúmané, že cesty vedú aj tade. Človek je stále viac odvádznejším a hranice si sám pre seba posúva z čoho vyplýva, že stále hľadá nové a žiadna nemusí byť konečná.

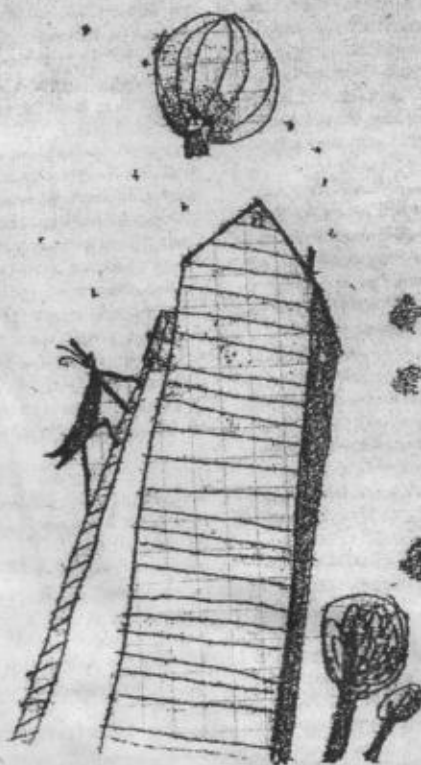
Mat'o: Sedíš na stanici a bojíš sa medzi ľuďmi, nastúpiť do vlaku - si slaboch. Niektorí si sadnú na rovnakú zastávku preto, že už z vlaku vystúpil, bolo mu tam dusno a bol tam aj tak vlastne sám. Ty sa ale medzitým prekonáš a zamiešas sa do davu miestupujúceho do vlaku. Z teplého okienka vlaku zrazu zbadáš tohoto iného človeka sediaceho na stanici a začneš cítiť svoju silu vďaka tomu, že už predsa dávno nie si ako on a schuti sa mu zachechneš, aj keď nie nahlas. Zrazu ani nevieš prečo a súcitiš s ním a sám sebe sa hnušíš, vystupuješ, chceš som tým povedať, že žijeme v každodennom nedorozumení. Neexistuje konečná stanica, ako zabráni, chcem tým povedať: "keď myslíš, tak skús". Žijeme v slepej uličke, z ktorej pán boh pre ľudí urobil kruhový objazd.

Mat'a: Hranice sú na to, aby sa prekročovali a v tom je sila každého konania, možnosť konať inak. Nepoznám žiadny bod, v ktorom by sa malo niečo zastaviť či skončiť. Všetko sa mení a transformuje na niečo iné. Koniec je skôr niečo čo sa nezmení a ostane v tom istom bode. Nevieť či ti odpovedám na to, na čo si sa pýtal, asi si skôr čakal nejaké etické závery, ako že ľudia by nemali ubližovať druhým, vraždiť, týrať...a.t.d... lenže každé konanie predchádza nejaký dôvod, a neviem kto má právo posúdiť, ktoré dôvody sú prijateľné pre konanie, ktoré je inak zavrhané, či naopak. Stačí sa pozrieť ako to funguje v politike. Niektorí môžu v mene mieru zabíjať ľudí, niekto si môže kúpiť slobodu na súde za spáchanú vraždu, ktorá je evidentná. Svet nefunguje na nejakých univerzálnych zákonoch či princípov, čo je v konečnom dôsledku len "dobré". Zabráňuje to totiž tomu, aby sa stala hra nezmyselnou. Jej čaro práve spočíva v tom, že keď hodíš kockou, nevieš čo padne...a ak padne nula, alebo čokoľvek, čo sa zdá na prvý pohľad nemožné, otvoria sa ti možnosti do iných svetov...a potom stačí už len vstúpiť...

Dano: Nemyslím si, že existuje jedna konečná stanica pre všetkých ľudí a tiež si myslím, že ani pre jedného človeka. Podľa mňa existuje veľké množstvo "konečných staníc" a avšak tieto sa dokážu pohybovať. Neustále mám chuť ísť za tu momentálne poslednú - momentálne poslednú a pozrieť sa "čo je tam". Keď som bol malý a chodieval som zo školy domov, častokrát som sa previezol ďalej za stanicu, na ktorej som mal normálne vystúpiť. Asi poznáš ten zvláštny pocit, keď sa Ti tak divne chveje telo, keď zakúšaš a vidíš niečo absolútne iné, čo nepoznáš, k čomu ešte nemáš mapu. A keď sa tá tvoja mapa rozrastie aj o tieto ďalšie stanice to chvenie sa zrazu stratí.

Monika: Nemyslím si, že existuje takýto bod, hranica, ktorá by platila univerzálnu pre všetkých jednotlivcov. Niečo takéto by bolo možné zaviesť len umelým spôsobom a viedlo by to nevyhnutie k násiliu. Neverím v univerzálnu platné tvrdenia a preto ich ani sama nemôžem formulovať. Ak hovoriť o hraniciach, tak len o takých, ktoré sú flexibilné. Môžeme sa porozprávať o tých mojích alebo твоjích...

Valter: Áno, každý z nás má v sebe "hranice", ktoré rešpektuje, alebo nerešpektuje. Ale tých "hranic-bodov" je niekoľko. Nevieť si predstaviť jeden bod, za ktorý by som už nemal vstúpiť. Aký

bod by to mal byť? Aká hranica? Čoho by sa týkal/týkala? Zober si to tak, že v každom ohľade, vo všetkom čo robíš existuje určité miesto "bod-hranica", pri ktorom začneš spomaľovať a stále viac premýšľať nad danou situáciou. Tieto miesta, alebo postrehneš, alebo nie. Ak ich postrehneš a začneš o nich premýšľať, si na lepšej ceste ako ten, ktorý si ich ani nevšimol a pokračuje ďalej bez nejakých zmien. Osobne si myslím, že tieto miesta môžu byť fyzického, psychického a morálneho charakteru. Myslím tým, že za daným bodom už ťažšie, alebo vôbec nie si schopný zvládnuť danú situáciu, čo sa týka tvojich fyzických a psychických možností. Ak však prekračuješ určité morálne hranice, nijak toto nepociťuješ sám na sebe, ale pociťujú to najmä druhí. Takto /v absolútne zjednodušenej forme/ sa nato pozerám ja.

2. Masky masky masky... Vety ako: "zlož svoju masku" či "odhaľ svoje ja skrývajúce sa pod maskou" sa na nás hrnú prakticky odvšadiaľ a neustále. Je to ale skutočne tak potrebné a správne aby ľudia zložili svoje masky? Nie je to iba snaha nahradiť jednu masku druhou priateľnejšou pre ostatných v našom okolí? Dá sa skutočne obnažiť samotná podstata - to ozajstné JA - pred ostatnými ľuďmi? Nenosíme v sebe každý svoju masku, ktorej zbavenie sa by nás pripravilo aj o časť vlastnej osobnosti?

Tomáš: Pán Baudrillard hovorí: "Nijaký originál - model kópie je už kópiou, kópia je teda kópiou kópie; nijaká pokrytecká maska - lebo aj tvár prikrytá maskou je už maska, každá maska je len maskou masky; nijaká skutočnosť - nič iné než interpretácie, každá interpretácia je teda interpretáciou predchádzajúcej interpretácie..." atď.

Žijeme žiaľ v takejto dobe, a je to proste tak. Čistú realitu sme dávno zahodili za seba a s virtuálnymi brýlami na hlave sa vrháme do temnoty. Ono je asi už ťažko hovoriť o akejkoľvek správnosti, či potrebe, sme už tak ďaleko, že vrátiť sa dá le.....nedá. My žijeme celú svoju životy, v takomto kvázi - reálnom svete! Nepoznáme to, čo predbiehalo interpretácii.

Či je to snaha nahradiť jednu masku, druhou, priateľnejšou? Asi áno. Je jasné, že nielen ty (spolu s ostatnými) tvoríš spoločnosť, ale aj že spoločnosť tvorí tebe. Utvára si ťa ako Boh, na svoj obraz. Homogénny, rovnaký, "spokojný"....

Avšak aj ja som výplod tejto doby, zvykol som si!!! Preto som rád, že tie masky existujú. A som optimista. Verím, že niekde tam hlboko niečo je, poprekryvané, ale je. Pretože pokiaľ existujú masky, je jasné, že existuje "ozajstné Ja", aby ho zakryli. Preto rád odkryvam, zisťujem, hľadám, pátram,.... po niečom, čo dúfam, že existuje.

Pet'a: Keď niekto vie, ktorá časť z neho je "maska" a niekto druhý ho vyžve k tomu, aby ju zložil, poriadne to zvaží. Načo by niekto v sebe pestoval masku a potom ju skladal to nie je predsa jej naplnením. Tá tu na niečo je. "Karol" si stokrát rozmyslí či ju zloží a prečo by aj nevážil, veď ju v sebe toľko nosil, híkal, až sa s ňou celý stotožnil a teraz ju má kvôli čomu odložiť? Čo by ho mohlo k tomu prinútiť? Určite nie len úbohé slová niekoho cudzieho, možno aj blízkeho, ale asi nie dosť presvedčivého. A aj tak, veď si už sám začal myslieť, že on už nič nehrá. Z masky sa stala osobnosť, ktorou chcel "Karol" byť. Čiže aká maska?

Mat'o: ...ty vygrcané hovno. fuj môj milý brat pokrytec. rezať vám všetkým... je mi to už.....kde som.....je mi hrozne...no myslím, že všetci budú za to aby som si svoju masku nasadil späť.

/nebol to vtip! ešte mi celkom nedrži, prepáčte/

Každý/a sa prispôbuje každému. Vzniká masa a jedno. A navzájom sa nepoznajú. Považujem ostatných za lepších, lebo poznám len ich masky. A tieto masky, ktoré som nasadil na ich tvár sú moje masky, pretože vznikli pri pohľade na moju masku. Veľa ľudí má masky, ktoré im patria na mojej tvári /ktorú vlastním/. Odhaliť ozajstné ja? Začni sám pred sebou. Stačí ti zrkadlo! Povedz mi poim prosím, ako sa ti darilo. Karneval je zábavnejší.

Mat'a: Maska je dôležitá. Všetko je podľa mňa maskou. Nemusi sa to chápať len v tom negatívnom slova zmysle, ako že ide o nejakú pretváрку, či niečo prvoplánové. Mne vadí práve prvoplánovosť. Vypočítavosť. Tieto druhy masiek na dosiahnutie nejakých cieľov ma fakt štví. Nieže by som to nepoznala sama na sebe /ha-ha/, ale určite mi nie je príjemné jednať týmito spôsobom a koňan tak len vtedy, keď som natoľko zúfala, že mám pocit, že niet inej možnosti. Nevieť či nie je trochu klamstvom niečo, čo sa nazýva "pravé Ja". Človek sa neustále vyvíja a to čo som bola pred mesiacom už nie som dnes. Nieže by išlo vždy o nejaké vonkajšie radikálne zmeny. Ale niesme uzavreté nádoby. Niečo sa do nás vlieva, niečo vrháme von, niečo sa vyleje samo a niekedy sa nádoba rozbije a začínaš odznova... Samozrejme často hráme role, a máme masky, ktoré sú dočasné a určené len pre isté situácie, čo je ale v poriadku, nemôžeš každému ukazovať svoje "ja" a ani to nemá zmysel, sú ľudia, o ktorých vieš, že ťa "nikdy" nepochopí úplne rovnako ako ty "nikdy" nepochopíš ich a preto dávaš von len to, čo považuješ v tej chvíli za zmysluplné. S každým človekom si v inej situácii a preto máš aj inú tvár. Inak sa tváriš keď pracuješ, inak keď si našťavaný, inak keď si zamilovaný a všetko to má svoje čaro práve v tej rozmanitosti samého seba a iných. A niekedy sa na to "pravé Ja" radšej ani nepozerala...zrkadlo ako odraz "pravdy" je poznanie, ktoré väčšinou bolí....

Dano: Zapodievať sa nejakým ozajstným Ja - absolútnou konečnou stanicou, mi príde nudné. Ja mám radšej masky a karneval. Aj keď slovo maska neustále evokuje, že pod ňou sa niečo skrýva, čo musí byť reálnejšie. Povedal by som to tak mám radšej dlhšie časy pri fotení...

Monika: Namiesto obnaženia svojej podstaty by som radšej hovorila o odhalení svojho súkromia. Súkromie na rozdiel od podstaty mám. No a masky? Nevieť, čo presne nimi myslíš. Ak sú masky tým, čím si uchovávaš tajomstvá, tak nevidím na nich nič zlé. Ale ak máš na mysli faloš, tak potom masky neznášam.

Valter: Samozrejme, že každý môže obnažiť skutočné Ja pred ostatnými. A je na každom z nás do akej miery. Ale neber to ako to, že časť svojho Ja vám ukážem a to ostatné je maska. Ja osobne si určitú anonymitu pred istými ľuďmi rozhodne udržať chcem, ale bez masky či pretvácky. Pod pojmom ukázať ozajstné Ja, rozumiem, to že sa správam absolútne prirodzene, tak ako to cítim vo svojom vnútri bez určitého nátlaku. Určite, že vieš čo mám na mysli. Takže si myslím, že byť prirodzený, byť sám sebou sa v každom prípade dá, a to že sa takto chováš ti určite neberie z tvojej osobnosti nič. Skôr to tvojej osobnosti dáva a rozvíja ju. A či je potrebné a správne aby ľudia zložili svoje masky? Naozaj chceš byť niekým kým nie si? Chceš robiť niečo, čo nieje v súlade s tvojim vnútrom, len kvôli niekomu/niečomu? Neublížiš tým niekomu/niečomu? Takže?

3. Ktoré tri vlastnosti podľa teba najlepšie vystihujú podstatu človeka a prečo práve oni a nie nejaké iné stoja na vrchole toho pomyselného rebríčka?

Tomáš: Živosť => Tvorivosť - je to živý tvor.

Citlivosť => Tvorivosť - je schopný citov a mimo - rozumového vnímania

Rozumovosť => Tvorivosť - je schopný vnímať rozumom a pomocou neho tvoriť

Všetky tri vlastnosti ústia v tvorivosť, ktorá je tiež jedna z najdôležitejších vlastností človeka (, ale keďže som mohol iba 3, ...)
Netreba si však o týchto vlastnostiach niečo extra namýšľať. Každá má svoju stupnicu ale aj negatívnu!

Pet'a: Človek môže byť mysliaci, má možnosť sa slobodne rozhodnúť a môže zdokonaľovať seba samého, týmto sa asi najviac odlišuje od ostatných tvorov.

Mat'o: Silný vzťah ku klietkam
Radosť z deštrukcie
Potreba "dobra"

Mat'a: Vlastnosť ktorá vystihuje podstatu človeka, je schopnosť prispôbiť sa neuveriteľným radikálnym podmienkam z vonka a schopnosť tvoriť. To zatiaľ žiadny iný živočích nedokázal. Preto tento svet vyzerá, tak ako vyzerá. Naučili sme sa prispôbovať si podmienky seba, vieme klamať prírodu, hráme sa s jej

tajomstvami tvorenia vecí a sami ich klonujeme a vyrábame tak, ako to "vyhovuje" nám. Nejaké iné vlastnosti, ktoré by sa dali povedať o "ľudstve" ma nenapadajú.

Dano: Ako som povedal ja v podstatu človeka neberiem vážne, a chápem ju ako jednu z položiek systému, ktorý ťa tak spútava zo sebou samým, vyrába ťa a kontroluje aby si sa mu priliš ďaleko nezatlúfal. Ale ak by som prijal takýto spôsob uvažovania o človeku, tak určite na vrchole tohto pomyselného rebríčka je pre mňa jeho schopnosť experimentovať zo sebou samým.

Monika: Ľudská podstata neexistuje a preto nemá ani žiadne vlastnosti.

4. Ľudia si neustále kladú otázky a snažia sa nájsť na ne odpoveď. Odpoveď jedného človeka je otázkou pre iného a každá odpoveď prináša zo sebou množstvo ďalších otázok a odpovedí. Mňa by však zaujímalo akú otázku by si mal vo svojom živote raz položiť každý z nás a snažiť sa odpovedať si na ňu? Ktorá je podľa teba tá základná otázka ľudského života?

Tomáš: Pre mňa je takouto základnou otázkou, otázka:

"Čo je cieľom môjho života?", alebo vôbec:

"Existuje cieľ života?"

Neviem kedy prídem na odpoveď. Je mi ale jasné, že sa mi postupne vyjasňuje. Teraz na ňu ešte nemám celistvú odpoveď (veď prečo aj, som tu zatiaľ dosť krátko dobu), ale možno sa jej niekedy dopídim. Či to bude až po smrti, to uvidím po smrti.

Pet'a: Akým človekom chcem byť? Túto otázku, keď si položíme a máme aspoň akú - takú predstavu o jej odpovedi, tak práve tá nám ukáže smer a je to potom omnoho jednoduchšie. Veľkú časť rozhodovania máme za sebou a môžeme pokračovať ďalej...

Mat'a: Základnou otázkou je pre mňa asi "Prečo robím, to čo robím?" a "Prečo to robím tak, ako to robím?" V odpovedi dôvodov nachádzam zmysel svojho konania. Nie vždy... Niekedy je dôležitejšie sformulovať správnu otázku, ako dostať odpoveď. Základnú otázku ľudského života nepoznám a ani sa nesnažím spoznať ju... nestojím o životné múdrosti veľkých slov, ktoré padajú ako kamene na udalosti jedinečných pominuteľných okamžikov, ktoré týmto meníš na niečo iné. Pre mňa osobne sú okamžiky práve najväčším impulzom pre prežívanie iných okamžikov... aj tých akokoľvek absurdných, protirečiacich si. Neschopnosť vysvetliť si isté veci a udalosti mi dávajú silu hrabať sa v tom ďalej, prípadne ich nechať tak a len sa pozerať... nie všetko je dôležité pochopiť, ale keď raz niečo prežiješ, nikto ti to vziať nemôže. Môže to byť nezmyselné... ale tvoje!

Dano: Ja nemám otázku života. Mám možno otázky, ktoré riešim, v tom ktorom úseku s tým ktorým svojim ja alebo aj niekoľkými ja naraz. Takže otázka života? V tom momente by som sa už nepýtali moje ja, ale jedno veľké, ťažké a nudné ja, ktorého nechcem byť otrokom.

Monika: Ak by som mala poradiť nejakú otázku, tak asi takúto: *Kladiem si nejaké otázky?*

Valter: Netrúfam si napísať, čo by mohla byť základná otázka v ľudskom živote, ani ľudského života. Ale ak si zrekapitulujem život, ktorý mám doteraz za sebou, tých otázok bude naozaj dosť. A je len na mne, či ma moje odpovede uspokojia, alebo nie. Ale svojím ďalším konaním môžem stále svoje odpovede vylepšovať, hľadať nové - lepšie. Stále si môžem kladať nové otázky a proces hľadania môže pokračovať. A ako som už spomínal, výsledok tohto procesu sa neodvíja od ničoho iného, len od nás samých. Ale pozor! Čas, ktorý na tieto veci máme, či chceme alebo nie, sa neustále skraca. Odpovedať jednou, konkrétnou opytovacou vetou sa aspoň podľa mňa nedá. Aj keď netvrdím, že to množstvo otázok /o ktorých som písal/ nestojí takmer na identickom základe.

5. Strach je jednou zo základných vlastností človeka. Každý z nás sa bojí niečoho, o niekoho... Z čoho by však mal podľa teba mať človek najväčší strach? Existuje niečo pred čím by sa mal každý človek báť?

Tomáš: Myslím, že okrem seba samého, sa človek nemá čoho báť. Všetko, čo ho akokoľvek ohrozovalo, čoho sa bál, zviazal, uväznil, zničil, vymazal... Človek si je samým sebou príliš istý, rozmyšľa o sebe ako o tvore, ktorý nie je možné zničiť. A ono to skutočne nie je možné, okrem prípadu, že zničí sám seba. Toho by sa asi človek mal báť, ale pochybujem, že keď bude ničť sám seba, bude si to uvedomovať. Tak neviem, asi ani tohto sa človek báť nemusí, veď čo.....

Pet'a: Každý by sa mal báť prekročenia svojich hraníc, lebo ten strach ho aspoň na chvíľu udrží od toho, aby ich neporušil a tým pádom, aby bol šťastnejším.

Mat'o: opitých chirurgov hocikde

Mat'a: Áno. Bojím sa, že raz už nebudem mať z ničoho strach... to je stav bez pocitov... ničota... z toho mám strach... že stratím dôvody a schopnosť konať akokoľvek, že už nebudem chcieť a ani vidieť žiadne možnosti a keď máš pocit, že už nemôžeš nič ani stratiť, ani nájsť... je to peklo!

Dano: Ako som povedal: neverím na posledné stanice, človeka alebo nejakého iného robocopa, najzákladnejšiu otázku a ani na strach, chápaný ako strach pre všetkých. Je ním snáď strata zamestnania v tomto kapitalistickom systéme? Takto sa nedá položiť otázka. Práve proti tomuto sa snažím sám v sebe bojovať.

Monika: Neviem, čoho by sa mali báť ostatní a ani nad tým neuvažujem. Je to každého osobná vec. No a z čoho mám ja najväčší strach? Nemám taký strach, ktorý by bol najväčší a nemám ani pocit, že žijem v strachu. Sú samozrejme veci, ktoré by sa mi nepáčili keby sa stali, ale tie už nie sú predmetom tejto otázky.

Valter: Strach? Nie, človek by nemal mať strach z ničoho. Strach je to čo ti dokáže zviazať ruky, tak, že nie si schopný urobiť takmer nič. Rešpekt, zdravý rešpekt je to správne slovo. A práve tu je akési jadro toho, na čo sa pýtaš. Pretože najväčšie nebezpečenstvo hrozí práve od ľudí, ktorí nemajú pred istými vecami potrebný rešpekt.

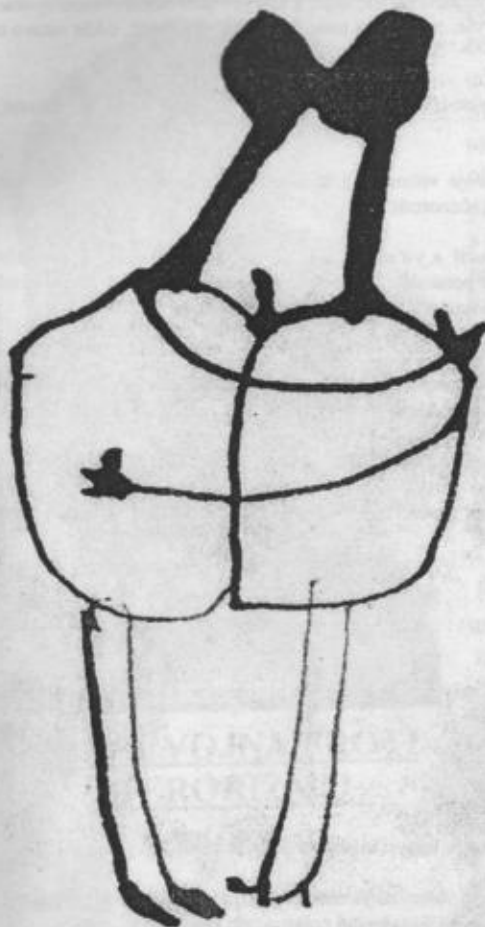
6. Čo je tá najzákladnejšia a najpodstatnejšia vec (túžba, pocit, snaha...) v živote človeka?

Tomáš: No, najpodstatnejšia, najzákladnejšia vec by logicky mala byť podstata, základ (človeka). V praktickom živote, to je asi pocit $\longleftrightarrow$ rozum, vzájomne sa dopĺňajú a odporujú.

Pet'a: Je to láska. Akákoľvek: k mysleniu, k životu, ktorý sa snaží nájsť pravdu a nenechá sa odradiť, k získavaniu vedomosti a ich predávanie druhým, láska všeobecne k žene, k mužovi, rodine. Každý v sebe má ten pocit a snaží sa ho uchovávať asi čo najdlhšie. Môžeme si vybrať medzi rôznymi druhmi tohto citu a nezáleží na tom, kto si čo vyberie, ale nakoniec zistíme, že to všetko spadá do toho istého pojmu, ktorým je láska.

Mat'a: (odpoveď na 6 aj 7 otázku - pozn.) Zase pre mňa veľmi zvláštne položená otázka. Nemám rada to naj...dôležitejšie, naj...silnejšie, naj...podstatnejšie. Neviem hovoriť svoje pocity v týchto

kategóriách. Pre mňa sú podstatné mnohé veci. Každodenný stereotyp až po šialené sny a túžby. Niekedy sú konkrétne, inokedy nie a hlavne je to všetko v pohybe. Nemám univerzálny sen, po ktorého dosiahnutí by som mala pocit, že už nemám a ani nepotrebujem ísť nikam inam...ďalej...a keď aj niekedy mám ten pocit, v momente ako dosiahnem to, čo cítim a chcem, otvoria sa mi nové obzory a nové problémy. Nepoznám žiadny absolútny cieľ. Určite je možné dosiahnuť stav, kedy človek po ničom netuží, či je to dobré alebo nie, to si musí zhodnotiť každý sám...

Dano: Takže opäť, ak to takto prijmem - asi budem teda hrať tu tvoju hru, tak pre mňa je to mať schopnosť nejakým spôsobom ovplyvniť situácie okolo seba, natiahnuť nitky života tak, aby som cítil, že ťa mám ja, že z týchto nitiek toto ja, tento uzol vzniká a je schopný viazať, ale nie zväzovať.

Monika: Taká neexistuje. Sú len veci, túžby a ľudia....

Valter: Myslíš, že sa to dá takto zjednodušiť? Myslíš, že tých niekoľko miliárd ľudí môže mať jednu najzákladnejšiu a najpodstatnejšiu vec /túžbu, pocit, snahu.../ vo svojom živote rovnakú? Určite nie. Túžby, pocity, snahy a všetko s tým spojené sa menia od človeka k človeku. Len rozdielne podmienky v akých ľudia dnes všade vo svete žijú, majú na tieto veci obrovský dopad. Ale o týchto veciach asi pisať ani netreba, alebo práve naopak?!

7. Túžba človeka je hnacím motorom ľudstva. Všetci po niečom túžime a snažíme sa toho dosiahnuť. Dokážeš opísať pocit, ktorým sa naplní tvoja duša po tom čo sa ti niektorá tvoja túžba splní? Je možné pre človeka dosiahnuť stav keď nebude túžiť po ničom a mal by sa vôbec o takýto stav usilovať?

Tomáš: Pociť po naplnení mojej túžby je veľmi jednoducho popísateľný, existuje na to slovo: šťastný, prip. veľmi šťastný. Myslím, že o tom netreba moc písať.

Je možné dosiahnuť stav, keď po ničom netužíš a mal by si sa vôbec o takýto stav usilovať? Mám dojem, že tento stav sa dá dosiahnuť. Či už pomocou náboženstva, alebo pomocou seba samého. Mám dojem, že je to krásny stav, ibaže som ho ešte nezažil a ani neviem, či som sa o to niekedy pokúšal, takže o tom moc neviem. Ale myslím, že človek by sa mal o tento stav pokúšať, pretože keď minimalizuje svoje túžby na najnižšiu možnú úroveň, prestane byť závislý na okolí a je preto slobodnejší. Ale to sú iba moje dohady, pretože som to nikdy nezažil, neviem to isto a ostáva mi iba veriť, ale to nie je už tak stabilný základný kameň na nejaké ďalšie otázky.

Pet'a: Človek by mal vždy po niečom túžiť, inak by nám zlenivel a nakoniec sa úplne zastavil. A načo by nám potom bol? Obávam sa, že nedokážem opísať pocit, ktorým sa naplní moja duša po tom čo sa mi niektorá moja túžba splní. Možno je to tým, že po tom dlho túžim a ten pocit šťastia pride na chvíľku, lebo ho zaženie ďalšia túžba a po čase si spomeniem iba na to čkanie, lebo sa mi zdalo

nekonečné a omnoho viac prežité. Splnená túžba je pocit určitej úľavy a otvorenia ďalších dverí.

Mat'o: Úplne logicky: keď túžiš, tak na seba hrabeš. Ak na seba hrabeš, tak sa časom zahrabeš. Pociť, ktorým sa ti plní duša pri splnení túžby je veľmi dobre chutiaca sračka. A my sme takí žrutí sračiek...a keď sa nám túžba nesplní, sme smutní, že dnes sa svojho dobrého pocitu nenavečierame. Aj napriek tomu, že psychológ povie, že je to v poriadku a každý ti povie, že je to normálne a ľudské, zdá sa mi to hlúpe. Máš na výber, ale KÝM BUDEŠ TÚŽIŤ, BUDEŠ UBLIŽOVAŤ!

Dano: Pre tento pocit v podstate má asi pre mňa zmysel žiť, toľto je asi taký môj momentálny meta-ostrov, na ktorý sa snažím vždy doplávať. Prúser je, že sa na tomto ostrove len veľmi nakrátko zastavujem. Tento pocit vo mne pretrváva veľmi krátko - asi tak jeden deň. Asi som predsa len odchovaný na tých rýchlych strihoch... A ani v škole som nemal rád behy na 1500 metrov. Na 60 metrov som bol dobrý, dokonca som reprezentoval niekoľko krát aj školu.

Monika: Mám to proste rada, keď sa mi splní sen. Momentálne, vlastne už dlhšie, túžim potom, niekam letieť lietadlom. Ešte nikdy som nikam neletela. Keď sa mi to splní, napíšem aké to bolo... Sny sú pre mňa dôležité. Mám ich rada.

Valter: Uff. Opísať niečo také je pre mňa osobne nemožné. Je to niečo, čo asi ani nechcem aby sa opisovalo. Ale je to niečo, čo mi vlieva nové sily, túžby, zoceluje to moje rozhodnutie, skrátka jeden krásny pocit, ktorý prežívam sám v sebe. A či je možné pre človeka dosiahnuť stav, keď už nebude mať po čom túžiť? Ako u koho. Ale osobne sa niečoho takého neobávam.

8. Neustále v sebe s niečím zápasíme. Dennodenne sa v nás odohrávajú boje, víťazstvo strieda prehra a naopak. Rany sa zahojia ale jazvy ostávajú. Aký najťažší boj si sám pre seba vybojoval? Je možné úplne vymazať následky po týchto "bitkách"? Nie sú tieto jazvy a rany práve tými spomienkami ktoré v nás ostávajú najdlhšie resp. navždy a neustále ovplyvňujú náš život?

Tomáš: Neviem, ktorý "boj" bol najťažší, ale dosť namáhavé bolo napr. keď som sa narodil, dosť namáhavé je žiť život, ťažký boj bol, keď som sa hanbil prvý krát pobozkať Petru a je ich omnoho viac, ale už si na ne nespomínam, a ani neviem, ktorý bol najťažší. V tom prvom prípade si nie som istý tým, či som vyhral alebo prehral, v druhom je boj ešte v procese, raz vyhrávam inokedy nie. A v treťom prípade mi je jasné, že som to vyhral. Ale neviem, prečo ťa to zaujíma?

Čo sa týka tej druhej otázky, tak treba povedať, že je to záležitosť toho, čo si optimista, alebo pesimista a či chceš, alebo nechceš si dané "zlé" spomienky uchovať, alebo vypustiť z mysle. U mňa je to asi na rovnako, alebo trochu smerom k optimizmu, preto s tým nemám až taký problém, aj keď nemôžem povedať, že by som na veci hneď zabúdala. Je možné, že ti istá udalosť zmení nasledujúci život, ale je to na tebe, nakoľko... Myslím, že sú to aj "pekné" spomienky, čo ostávajú navždy a ovplyvňujú tvoj život.

Pet'a: Neviem, čo sa myslí tým najťažším bojom, a preto som asi ešte žiadny nevybojovala. Niektorí iní ho bojujú za mňa. To záleží od jednotlivca či v sebe zanechá hlavne tie zlé zážitky a tie potom nechá v sebe pôsobiť, nechá sa nimi ovplyvňovať až sa z neho stane zatrpknutý človek alebo si tie rany zahojí inými príjemnejšími spomienkami.

Mat'o: V každý moment sa dá zabudnúť na boje, rany, jazvy, len či chceš.. či si taký silný, že chceš. Neexistuje nič také, ako naozaj chcieť a nekonať. Ty si hojíš svoje rany. Urobiť chybu nie je zlé. Zlé je pokračovať. A ty vieš, čo je chyba, len ty môžeš byť svoja jazva. Keby si vykonal čin, ktorý je spoločnosťou označovaný za vrchol zla, dokázal by si sa tým pod dohľadom ostatných utrpiť. Ak by ale okrem teba VŠETCI, VŠETCI NAVŽDY NAVŽDY zmizli začal by si sa smiať a už NIKDY, NIKDY by si neprestal.

Mat'a: Tak tomuto hovorím otázka na telo. No konkrétne asi na to nedokážem odpovedať, jednak preto, že je to moc intímne a jednak preto, že o istých veciach ani konkrétne hovorím neviem a nechcem. Odpoviem teda na dve podotázky v tejto otázke. Následky po "bitkách" asi nie je možné úplne vymazať, možno áno, ale v tom prípade, ten boj nemal žiadny zmysel. Musíš predsa vedieť aspoň to, že si bojoval...No, nie všetky spomienky sú jazvy v zmysle rán, ktoré kedysi boleli. Ale fakt je, že tie najhlbšie rany ti dajú aj najzreteľnejší tvar. Sú pre teba tým, čo ťa "zušľachťuje" a ženie vpred. Niekedy ťa varujú pred tým, aby si nedoplatil na

rovnaké chyby inokedy si ich spravíš sám a rád, lebo ti to za to proste stojí, aj za tie jazvy.... Pre mňa sú najdôležitejšie boje, v ktorých som ochotná nieť aj tieto následky prehry, lebo v nich skutočne o niečo ide! A navyše si vyhral minimálne o jedno poznanie navyše... a to čo sa stalo, aj tak nevrátiš späť, takže ostáva ti jedine, nejako to spracovať...

Dano: Presne tak a tieto ja/z/vy sme to "sme my v ja". Zárezy, ako drážky na platni. U niekoho pukajú viac lebo neustále počúva tú istú platňu u niekoho menej, lebo si púšťa viac platní, nielen za sebou, ale aj naraz.

Monika: Určite som zažila vo svojom živote sklamanie. No nemyslím si, že tie hlavne ovplyvňujú moje vnímanie prítomnosti alebo predstavy do budúcnosti. Môj pohľad je podmienený celou mojou skúsenosťou a všetkými mojimi doterajšími zážitkami a tie boli rôznorodé.

Valter: Víťazstvá aj prehry sú súčasťou života. Ale ak svoj život naozaj žiješ, tak na prehrách sa učíš a víťazstvá ti dodávajú potrebnú silu. Je to niečo, čo patrí k životu a len na tebe je, čo si z toho zoberieš. Používať termín "jazvy" sa mi nezdá správne, skôr ponaučenia a skúsenosti. Je len pravdou, že rokmi je ich stále viac a viac. Chcel by si sa o niekoľko rokov prebudiť bez prehier a víťazstiev? Čo by si odpovedal na prvú časť otázky číslo sedem?

9. Čo by malo byť podľa teba zmyslom človeka a jeho života na tejto planéte?

Tomáš: Uf, opäť otázka, ktorá je príliš objektívna, na to aby bola zodpovedaná zodpovedne... Asi som to trochu načrtol v otázke č. 4. Dôležité je, aby si človek vôbec nejaký ten zmysel našiel! Ale aby som vedel, čo je zmyslom života človeka na planéte, je fakt asi moc. Ale určite by bolo pekné, keby bolo zmyslom života človeka, (pozitívny) jeho duchovný rozvoj a neničenie planéty, to žiaľ pravdepodobne nie je...

Neviem

Pet'a: Neustále hľadanie "toho" zmyslu človeka a života samotného. V prípade, že by sme nič nenašli tak aspoň konečné zistenie, že sme hľadali a neboli úplne nečinnými nás môže trochu uspokojiť.

Mat'o: Nezomrieť skôr, ako bude popravený.
Nefahnúť si skôr, ako sa mu podlomia nohy.
by malo byť...

Mat'a: Prežiť tak, aby nemusel v mene svojho prežitia zabíjať iných. No, ale to je sci-fi a dokonca aj taká naivka ako ja vie, že v absolútnom slova zmysle to proste nie je možné...

Láska, priateľstvo, túžba, tvorba.....alebo akýkoľvek iný NEzmysel...

Dano: Nestať sa niekým, kto funguje na jeden program.

Monika: Zmysel života nie je súčasťou môjho slovníka. Na takúto otázku neviem odpovedať, hoci som si ju kedysi kladla a nikam to nevedlo.

Valter: Naozaj sa necítim na to aby som tu napísal, čo by vás všetkých malo naplniť a zároveň malo byť vašim zmyslom života. Každý jeden je tu, aby si sám vybral čomu sa bude venovať, čo ho bude počas života naplňovať a dávať mu zmysel. Nikto iný, len každý sám za seba má právo o tom rozhodovať.

10. Všetkým by som vám chcel poďakovať za váš záujem a na záver už iba jedna krátku otázka: Aký je rozdiel medzi dobrom a zlom?

Tomáš: No, Juro, ja ďakujem lebo.

Chcem dodať, že tie otázky boli skutočne namáhavé (teda aspoň pre mňa), a snažil som sa podať čo najobjektívnejší pohľad, ale nie vždy mi to vyšlo. Tak pozor, sú to iba moje názory a nemusíte s nimi súhlasiť, dokonca budem rád, keď ani nebudete (pretože je to znak toho, že ste o tom aspoň trochu premýšľali). Skutočne si nie som istý, či som ten pravý na odpovedanie týchto otázok, a preto ti ďakujem, že si to Juro o mne myslíš.

A na poslednú krátku otázku, krátká odpoveď: skoro žiaden, ale predsa len je (našťastie). Tomáš

Pet'a: Krátká odpoveď: Dobro je to, kde dobré princezné vstávajú za spevu vtáčikov, berú si dobrých princov z dobrej rodiny, spolu majú samé dobré deti a žijú šťastne. Zlo je to, kde princezné nežijú. A my balansujeme medzi nimi, raz sa nakloníme do dobrej strany a raz do zlej a rozlíšime to len počítom či nám je príjemne alebo nepríjemne.

Mat'o: Žijeme v kruhu. Na úplnom začiatku tohoto kruhu je dobro a na úplnom konci tohoto kruhu je zlo.

Mat'a: Aký chceš....?!?

Dano: Žiaden.

Alebo predsa len jeden je: Dobro to je slovo skladajúce sa zo 6 písmen a zlo, myslím z troch, alebo počkaj nie náhodou zo štyroch? Teraz fakt neviem, dostal si ma, pretože keď sa tak zamyslím tak, slovo "zlo" má predsa štyri písmená a nie tri. Sakra fakt neviem, je to fakt veľmi ťažká otázka...

PS: Možno by si sa radšej mohol pýtať viac konkrétnejšie. A snáď by si bolo potrebné položiť otázku, ktorá mi tu chýbala: Prečo sa vlastne zapodieваме takými otázkami? Ako sa vlastne dostali do nášho myslenia? Mne sa nezdajú až takými atraktívnymi, ako možno Tebe a myslím si, že nás až príliš zväzujú s jedným druhom nás samých, tvoria práve tie konečné stanice, ktoré by sme mohli už konečne opustiť.

Monika: To prvé má lepší kredit.

Valter: Rozdiel medzi dobrom a zlom? Žiadny. Zlo samo osebe vôbec neexistuje. Existuje len dobro, alebo skôr niečo čo by sa dalo jedným slovom takto vyjadriť. Ale existujú ešte aj ľudia a tí majú tendenciu dobro zneužívať.

S pozdravom Valter.

Noam Chomsky

NOVÁ VOJNA PROTI TERORIZMU

Noam Chomsky

Posledná debata, ktorú som robil na tomto fóre nebola práve na veľmi milú tému. Bolo to o tom, akí sú ľudia ohrozený druh a vzhľadom na povahu svojich inštitúcií sú náchylní sami seba v krátkom čase zničiť. Takže tentoraz je tu malé odľahčenie a namiesto toho tu máme vcelku milú tému, novú vojnu proti terorizmu. Nanešťastie svet stále prichádza s novými skutočnosťami, ktoré to robia čím ďalej, tým horšie. V tejto debate budem predpokladať dve podmienky. Prvou je to, čo nazývam uvedomením si faktov. To znamená, že udalosti z 11. septembra boli strašnou ohavnosťou a vyžiadali si snáď najviac okamžitých ľudských obetí na životoch zo všetkých zločinov v histórii, mimo vojny. Druhá podmienka sa týka cieľov. Predpokladám, že máme záujem znížiť pravdepodobnosť takýchto zločinov, či už sú namierené proti nám alebo proti niekomu inému. Ak tieto dva predpoklady neuznáte, potom to, čo budem hovoriť nebude adresované vám. Ak ich teda prijmeme, vynára sa množstvo navzájom úzko prepojených otázok, ktoré si zasluhujú, aby sme sa nad nimi poriadne zamysleli.

5 OTÁZOK

Jednou z otázok, a rozhodne tou najdôležitejšou je: čo sa práve deje? V nej je tiež zahrnutá otázka: čo s tým môžeme urobiť? Druhá otázka sa týka

veľmi všeobecného predpokladu, že to, čo sa stalo 11. septembra je historická udalosť, jedna z tých, čo menia dejiny. Mám sklon s tým súhlasiť, myslím, že je to tak. Bola to historická udalosť a tá otázka, ktorú by sme si mali položiť je: prečo? Tretia otázka má do činenia s nadpisom, Vojna proti terorizmu. Čo to presne je? A s ňou súvisí ďalšia otázka, a to: čo je vlastne terorizmus? Štvrtá otázka je podrobnejšia, no o nič menej dôležitá a týka sa pôvodu zločinov z 11. septembra. A poslednou otázkou, o ktorej by som chcel trochu pohovoriť sa týka politických prístupov k vedeniu tejto vojny proti terorizmu a k zmiereniu sa so situáciou, ktorá k nej viedla.

Poviem zopár viet ku všetkému. Kľudne môžete zájsť aj nad rámec diskusie, a nezdráhajte sa nadhodiť ďalšie otázky. Tieto sa mne zdajú ako najpodstatnejšie, ale vám môže ľahko a veľmi pravdepodobne napadnúť iná voľba otázok.

1. ČO SA PRÁVE DEJE?

Hladovanie 4 až 5 miliónov ľudí

Takže hneď aj začneme. Budem hovoriť o situácii v Afganistane a budem sa pridŕžať nekontroverzných zdrojov ako sú New York Times. Podľa NY Times je v Afganistane 7 až 8 miliónov ľudí na pokraji hladovania. Tak to bolo vlastne už pred 11. septembrom. Prežívali vďaka balíčkam medzinárodnej pomoci. 16. septembra Times napísali, citujem, že USA požadovali od Pakistanu elimináciu nákladných konvojov, ktoré dodávali väčšinu jedla a ostatných zásob pre civilné obyvateľstvo Afganistanu. Aspoň pokiaľ ja môžem posúdiť, nebola na to ani v USA, ani v Európe žiadna reakcia. Celý nasledujúci deň som počúval európske štátne rozhlasové stanice. Pokiaľ viem, neprišlo v US ani v Európe k žiadnej reakcii na požiadavku zapríčiniť masové vyhladovanie miliónov ľudí. Hrozba vojenských útokov hneď po septembri...niekedy v tej dobe, si vynútila stiahnutie pracovníkov medzinárodnej pomoci a ochromila pomocné programy. V podstate zase citujem z NY Times. Utečenci, ktorí po úmornej ceste z Afganistanu konečne dosiahli Pakistan opisujú scény plné zúfalstva a strachu po tom, čo hrozba amerických útokov zmenila ich dlhodobé nešťastie a biedu v potenciálnu katastrofu. Táto krajina svojim spôsobom vlastne visela na záchranom lane, ktoré sme práve prerezali. Citujem evakuovaného pracovníka pomocného programu, z NY

Times.

Svetový potravinový program, program OSN, ktorý je bezpochyby tým najdôležitejším, boli schopní obnoviť po troch týždňoch začiatkom októbra. Začali na nižšej úrovni, obnovili lodnú dopravu potravín. Nemajú vo vnútri krajiny pracovníkov, takže distribučný systém je narušený. Ten sa prerušil hneď ako začalo bombardovanie. Potom sa síce obnovil, ale pomalším tempom, zatiaľ čo agentúry pomoci sa zameriavali na ostré odsúdenia zhadzovania potravinových bômb Američanmi, odsudzujúc ich ako nástroje propagandy, ktoré pravdepodobne narobia iba viac škody. Náhodou je to citát z London Financial Times, ale bez problémov môžeme pokračovať. Po prvom týždni bombardovania NY Times uprostred stĺpca na zadnej strane informovali o niečom inom. Že podľa OSN bude čoskoro 7.5 milióna Afgancov v akútnej potrebe čo i len krajca chleba, a ostáva už len niekoľko týždňov, kým drsná zima úplne znemožní dodávky zásob do mnohých oblastí, pokračujem v citáte, ale s dopadajúcimi bombami miera dodávok klesla pod hranicu toho, čo je potrebné. Ľahostajný komentár. A vlastne nám rozpráva o tom, že západná civilizácia očakáva masaker, len si to spočítajte, tak okolo 3-4 miliónov ľudí. V ten istý deň vodca západnej civilizácie s opovrhnutím opätovne odmietol ponuky vyjednávať o vydaní údajného cieľu - Usámu bin Ladina, a tiež žiadosť o predloženie nejakého dôkaz, ktorý by právne zdôvodnil požiadavku úplnej kapitulácie. Odmietli to. V ten istý deň zvláštny spravodajca OSN v otázke potravín v snahe zachrániť milióny obetí prosil USA aby zastavili bombardovanie. Pokiaľ viem, nebolo o tom žiadne hlásenie. To bolo v pondelok. Včera sa k tejto žiadosti pripojili hlavné organizácie pomoci, medzi nimi OXFAM a Christian Aid (Kresťanská Pomoc). V NY Times o tom nenájdete žiadnu správu. V Boston Globe bol o tom riadok, schovaný v článku na inú tému, týkajúcu sa Kašmíru.

Tichá genocída

No, bez problémov by sme mohli pokračovať ďalej... ale to všetko nám v prvom rade naznačuje, čo sa deje. Zdá sa, že je to istý druh tichej genocídy. Tiež nám to poskytuje dobrú možnosť nahliadnuť dovnútra elitnej kultúry, tej kultúry, ktorej sme súčasťou. Naznačuje to, že síce nevieme, čo sa stane, ale robia sa plány a zavádzajú sa programy s pred-

pokladom, že môžu viesť k smrti niekoľkých miliónov ľudí v najbližších pár týždňoch... veľmi ľahostajné, bez akéhokoľvek komentára, akéhokoľvek hlbšieho zamyslenia. Je to vlastne svojím spôsobom normálne, tu, aj vo veľkej časti Európy. Nie v zvyšnej časti sveta. V skutočnosti dokonca ani vo väčšej časti Európy. Takže keď čítate írské noviny a noviny v Škótsku, iba kúsok odtiaľ, reakcie sú veľmi rozdielne. No dobre, toto sa teda teraz deje. Máme to vo veľkej miere pod kontrolou práve my a môžeme veľa urobiť, aby sme to ovplyvnili. Takže zhruba takto.

2. PREČO TO BOLA HISTORICKÁ UDALOSŤ?

Napadnutie štátneho územia

Zamerajme sa teraz na trochu abstraktnejšiu otázku a zabudnime na chvíľu, že sme uprostred očividnej snahy zavraždiť 3 či 4 milióny ľudí, samozrejme nie z Talibanu, ale ich obete. Vráťme sa k otázke týkajúcej sa historickej udalosti, ktorá sa odohrala 11. septembra. Ako som už povedal, myslím, že toto označenie je správne, bola to historická udalosť. Ani nie tak kvôli rozsahu, na ktorý je až nepríjemné pomyslieť, pretože ak berieme iba rozsah tak to nie je až také nezvyčajné. Povedal som, že to bol najhorší... pravdepodobne najhorší prípad čo sa týka okamžitých ľudských obetí nejakého zločinu. A môže to byť pravda. Ale sú tu teroristické zločiny, ktoré majú horšie následky a sú nanešťastie ešte extrémnejšie. Tak či tak, je to historická udalosť, lebo nastala zmena. Tou zmenou bol smer, ktorým boli namierené zbrane. A to je nové. Radikálne nové. Takže, vezmeme si históriu USA.

Posledný prípad, kedy niekto napadol alebo aspoň ohrozoval USA sa týkal Britov, keď v roku 1814 vypálili Washington. Tých príkladov je viac... bolo zvykom vyťahovať Pearl Harbor, ale to nie je dobrá analógia. Čokoľvek si o tom myslíte, Japonci bombardovali vojenské základne v dvoch amerických kolóniách, nie na štátnom teritóriu. Kolónie, ktoré boli dosť škaredým spôsobom zabrané ich obyvateľom. A toto má byť štátne teritórium, ktoré bolo rozsiahle napadnuté. Môžete nájsť niekoľko okrajových príkladov, ale tento je jedinečný. Za posledných takmer 200 rokov sme my z USA, vyhnaní alebo zväčša vyhľadali domorodé obyvateľstvo, čo činí milióny ľudí,

dobyli sme polovicu Mexika, plienili sme v celej oblasti Karibiku a Strednej Ameriky, niekedy aj ďalej, dobyli sme Hawaii a Filipíny, pričom sme zabili niekoľko tisíc Filipínčanov. Od druhej svetovej vojny USA rozšírili svoj záber po celom svete spôsobmi, ktoré nemusím opisovať. Ale vždy sa jednalo o zabíjanie niekoho iného, boj sa odohrával niekde inde, boli to tí druhí, čo boli masakrovaní. Nie tu. Nie na národnom území.

Európa

V prípade Európy je zmena dokonca ešte dramatickejšia, lebo jej história je ešte strašnejšia ako naša. V podstate sme vlastne takou odnožou Európy. Stovky rokov Európa ľahostajne masakrovala ľudí po celom svete. Tak dobyli svet, nie ponúkaním sladkostí deťom. Počas tohto obdobia Európa pretrpela vražedné vojny, ale boli to európski zabijaci vraždiaci jeden druhého. Stovky rokov bolo vzájomné masakrovanie hlavným európskym športom. Jedinou príčinou, prečo sa to v roku 1945 skončilo bolo... a nemalo to nič spoločné s demokraciou, zastavením vzájomných bojov alebo s ostatnými modernými pojmami. Súviselo to s faktom, že každý pochopil, že keď budú najbližšie hrať túto hru, bude to znamenať koniec celého sveta. A to preto, lebo Európania, spolu s nami, vyvinuli také zbrane hromadného ničenia, že hra jednoducho musí skončiť. A siaha to dozadu stovky rokov. V 17. storočí bolo približne 40% celej populácie Nemecka vyhladených v jedinej vojne.

Ale počas celého tohoto krvavého, vražedného obdobia to boli Európania masakrujúci sa navzájom a Európania masakrujúci rôzne iné národy. Kongo nenapadlo Belgicko, India nenapadla Anglicko, Alžírsko nezaútočilo na Francúzsko. Všade je to to isté. Opäť sú tu malé výnimky, ale príliš malé v celkovom merítku, zaiste neviditeľné v merítku toho, čo sme Európa a my robili zvyšku sveta. Toto je prvá zmena. Prvýkrát boli zbrane namierené opačným smerom. A podľa mňa práve preto vidíme také odlišné reakcie na dvoch stranách Írskeho mora, ktoré som si mimochodom všimol v rozhovoroch a štátnom rozhlase na oboch stranách. Svet vyzerá hneď inak keď držíte v rukách bič, ako keď ste ním stovky rokov bičovaný. Úplne inak. Takže myslím, že šok a prekvapenie v Európe a jej odnožoch, ako napríklad tu, sú veľmi pochopiteľné.

Je to historická udalosť, ale žiaľ nie svojím rozmerom, ale niečím iným a príčinou, prečo sa zvyšok sveta... väčšina zvyšku sveta pozerá na to trochu inak. Nie že by im nebolo ľúto obetí tohoto zverstva, alebo že by tým neboli zhrození, to je stále rovnaké. Ale pozerajú sa na to z iného uhlu pohľadu. Ako na niečo, čo by sme mohli chcieť pochopiť.

3. ČO JE TO VOJNA PROTI TERORIZMU?

No, takže prejdime k tretej otázke, "Čo je to vojna proti terorizmu?", a k doplnujúcej otázke: "Čo je to terorizmus?". Na vysokých miestach opísali túto vojnu ako boj proti pohrome, proti rakovine rozširovanej barbarmi, "mravne skazenými odporcami samotnej civilizácie". To je pocit, ktorý zdieľam. Avšak slová, ktoré citujem sa zdajú byť spred 20 rokov. Aj sú... Je to prezident Reagan a jeho minister zahraničných vecí. Reaganova vláda nastúpila do úradu pred 20 rokmi s vyhlásením, že boj proti medzinárodnému terorizmu bude jadrom našej zahraničnej politiky... Opísali to približne takými slovami, aké som práve použil. A naozaj to bolo jadro našej zahraničnej politiky. Reaganova vláda reagovala na tento mor šírený skazenými odporcami civilizácie vytvorením vynikajúcej medzinárodnej teroristickej siete, rozsahovo úplne bezprecedentnej, ktorá páchala masové zverstvú po celom svete, najmä... no, takmer hneď vedľa, no nielen tam. Nebudem tu prechádzať celým tým zoznamom, všetci ste vzdelaní ľudia, určite ste sa o tom učili na strednej škole.

Reagan - Vojna USA proti Nikaragui

Ale spomeniem jeden prípad, ktorý je bez debaty úplne nespochybniteľný. Rozhodne nie je najextrémnejší, ale je nespochybniteľný, a to kvôli rozsudkom najvyšších medzinárodných orgánov, Medzinárodného súdneho dvoru, Svetového súdu a Bezpečnostnej rady OSN. Tento jeden prípad je nespochybniteľný prinajmenšom pre ľudí, ktorí sa aspoň minimálne zaujímajú o medzinárodné právo, ľudské práva, spravodlivosť a podobné veci. A teraz vás nechám trochu sa pocvičiť. Môžete určiť rozmer tejto kategórie jednoducho tak, že sa opýtate, ako často bol tento nespochybniteľný prípad spomínaný v komentároch za posledný mesiac. A je obzvlášť dôležitý nielen preto, že je nespochybniteľný, ale ponúka prece-

dens, ako by štát dodržiavajúci zákony reagoval... ako v podstate zareagoval na medzinárodný terorizmus, ktorý je nespochybniteľný. A bol dokonca oveľa extrémnejší ako udalosti 11. septembra. Hovorím o Reaganovej vojne USA proti Nikaragui, ktorá zanechala desaťtisíce mŕtvych ľudí a zruinovanú krajinu, možno bez možnosti obnovy.

Reakcia Nikaragui

Nikaragua reagovala. Nie odpálením bômb vo Washingtone. Išli na Svetový súd a predostreli prípad, pri ktorom nemali problém dať dokopy dôkazy. Svetový súd sa ujal ich prípadu, rozhodol v ich prospech, odsúdil to, čo nazvali "nezákonným použitím sily". Spojenými Štátmi (iba iný výraz pre medzinárodný terorizmus), nariadil Spojeným Štátom skončiť s týmto zločinom a zaplatiť značné odškodnenia. USA, samozrejme, s úplným opovrhnutím odmietli rozsudok súdu a vyhlásili, že už naďalej nebudú akceptovať právomoc tohoto súdu. Potom sa Nikaragua obrátila na Bezpečnostnú Radu OSN, ktorá zvažila rezolúciu vyzývajúcu všetky štáty k zachovávaniu medzinárodných zákonov. Nikoho konkrétneho síce nespomínali, ale každý vedel o čo ide. Spojené Štáty rezolúciu vetovali. USA sú jediné na zozname štátov, ktoré Svetový Súd odsúdil za medzinárodný terorizmus, a ktoré vetovali rezolúciu OSN vyzývajúcu k dodržiavaniu medzinárodného práva. Nikaragua sa teda potom obrátila na valné zhromaždenie, kde technicky nie je možnosť veta, ale negatívny hlas USA má vlastne hodnotu veta. Zhromaždenie sa uznieslo na podobnej rezolúcii, a jedine USA, Izrael a El Salvador boli proti. Nasledujúci rok opäť, no tento krát sa už k USA pripojil iba Izrael, takže proti dodržiavaniu medzinárodného práva boli dva hlasy. V tomto bode nemohla Nikaragua urobiť nič zákonné. Vyskúšali všetky prostriedky. Nefungujú však vo svete, ktorý je ovládaný silou.

Tento prípad je nespochybniteľný, ale v žiadnom smere nie je najextrémnejší. Získavame dosť široký náhľad do našej vlastnej kultúry a spoločnosti a do toho, čo sa práve deje otázkami "Koľko o tom všetkom vieme? Koľko o tom hovoríme? Koľko z toho sa učíte v škole? Čo z toho je na titulných stránkach?" A toto je len začiatok. USA odpovedali Svetovému Súdu a Bezpečnostnej Rade okamžitým, veľmi rýchlym vystupňovaním vojny, mimochodom to bolo rozhodnutie týka-

júce sa dvoch politických strán. Podmienky vojny sa tiež zmenili. Po prvýkrát boli vydané oficiálne rozkazy... oficiálne rozkazy teroristickej armáde aby útočila na tzv. ľahké terče, teda na nechránené civilné ciele, a aby sa vyhýbali nikaragujskej armáde. Mohli to urobiť, lebo USA mali absolútnu kontrolu vzdušného priestoru nad Nikaraguou a žoldnierska armáda bola zásobená modernými komunikačnými prístrojmi. Nebola to partizánska armáda v pravom zmysle a tak mohli dostávať správy o celkovom nasadení nikaragujských armádnych síl, takže potom pre nich nebol problém beztriestne napádať poľnohospodárske družstvá, zdravotné kliniky, a iné ľahké terče. Také boli oficiálne rozkazy.

Aká bola reakcia tu?

Vedelo sa o tom. A prišla reakcia. Ľavicový liberálny názor považoval politiku za rozumnú. Takže Michael Kinsley, ktorý reprezentuje ľavicu vo verejných diskusiách, napísal článok, v ktorom vravel, že by sme nemali príliš rýchlo kritizovať túto politiku, tak ako to robia pozorovatelia z Human Rights Watch (organizácia zaoberajúca sa dodržiavaním ľudských práv - pozn.). Vravel, že "rozumná politika" si musí "vedieť poradiť" s analýzou prínosov a nákladov, to znamená, a teraz citujem, s analýzou "množstva utrpenia a krvi, ktorá bude preliata, a pravdepodobnosťou, že sa na druhom konci vyvinie demokracia". Demokracia, ako si ju pod týmto pojmom predstavujú USA, čo je názorne vykreslené v okolitých krajinách. Všimnite si, aké je samozrejme, že USA, elita, majú právo previesť analýzu a pokračovať v projekte, ak to prejde ich testom. A prešlo. Fungovalo to. Keď Nikaragua konečne podľahla náporu superveľmoci, komentátori otvorene a s radosťou chválili úspech použitých metód a výstižne ich popísali. Takže budem citovať časopis Time, aby som uviedol jeden príklad. Vychvaľovali úspech použitých metód: "zničiť hospodárstvo a viesť dlhú, smrtiacu, krvavú vojnu, pokiaľ vyčerpaní domorodci sami nezvrhnú nechcenú vládu", a to za cenu, ktorá bude pre nás "minimálna", zanechajúc obeť "so zničenými mostami, sabotovanými elektrárnami a zruinovanými farmami". To poskytne USA "vŕtľavý záver": "ukončenie zbadačovania nikaragujského ľudu." A v New York Times sa ako výsledok objavil titulok

"Američania spojení v radosti".

Terorizmus funguje. Terorizmus nie je zbraňou slabých.

Toto je kultúra, v ktorej žijeme a odhaľuje niekoľko faktov. Prvým je fakt, že terorizmus funguje. Nezlyháva. Funguje. Násilie väčšinou funguje. Taká je história sveta. Za druhé, je vážnym analytickým omylom tvrdiť, ako sa to bežne robí, že terorizmus je zbraňou slabých. Tak ako ostatné prostriedky násilia, je v prvom rade zbraňou silných, v podstate vo väčšine prípadov. Považuje sa za zbraň slabých, pretože silní riadia systém doktrín a ich teror sa za teror nepočíta. Tak to vo všeobecnosti býva. Nenapadá mi žiadna historická výnimka, dokonca aj najhorší masoví vrahovia sa na svet pozerali takto. Zoberme napríklad nacistov. Nevykonávali teror v okupovanej Európe. Chránili miestne obyvateľstvo pred terorom partizánov. A tak, ako aj ostatné odbojové hnutia, bol to terorizmus. Nacisti robili proti-terorizmus. Navyše, USA s tým v podstate súhlasili. Po vojne americká armáda previedla rozsiahle štúdie

nacistických proti-teroristických operácií v Európe. Najprv by som mal povedať, že USA na nich nadviazali a sami ich začali vykonávať, často proti tým istým cieľom, bývalému odboju. Ale armáda tiež preštudovala nacistické metódy a uverejnila zaujímavé štúdie, ktoré ich niekedy kritizovali, že boli používané neefektívne. Takže kritická analýza typu "toto ste neurobili správne, tamto ste urobili dobre", ale spolu s radami od dôstojníkov Wehrmachtu, ktorých sem priviedli, sa tieto metódy stali manuálom boja proti povstalcovi, proti terorizmu a pri menej významných kon-

fliktoch (low intensity). Sú to manuály a postupy, ktoré sa používajú. Takže to nie sú len nacisti, ktorí to robili. Vedúci predstavitelia západnej civilizácie, teda my, to uznali za správne a sami v tom pokračujú. Terorizmus nie je zbraňou slabých. Je zbraňou tých, ktorí sú proti "nám", kohokoľvek už to "my" predstavuje. A ak nájdete v histórii nejaký výnimku, rád sa na to pozriem.

Povaha našej kultúry. Ako sa pozeráme na terorizmus.

No, zaujímavým znakom našej kultúry, našej vyspelej kultúry je spôsob, akým toto všetko berieme. Prvým spôsobom je jednoducho zatajovanie, takže o tom nikto nikdy nepočuje. A moc americkej propagandy a doktrín je taká silná, že aj medzi obeťami sa o tom sotva vie. Mám na mysli, keď o tomto hovoríte ľuďom v Argentíne, musíte im to pripomínať. Ó áno, stalo sa to, zabudli sme na to. Je to hlboko utajované. Priame následky monopolu násilia môžu mať veľkú moc z ideologického hľadiska aj iných.

Myšlienka, že Nikaragua mohla mať právo brániť sa.

Takže, jedna názorná stránka nášho vlastného postoja k terorizmu je reakcia na myšlienku, že Nikaragua snáď mala právo brániť sa. Vlastne som cez to podrobnejšie prešiel v databázových prieskumoch a takých veciach. Ten nápad, že sa Nikaragua mohla brániť bol považovaný za poburujúci. V hlavných komentároch a reportážach prakticky nič nenaznačuje tomu, že by Nikaragua mohla mať na to právo. A tento fakt Reaganova vláda a jej propaganda využili zaujímavým spôsobom. Tí z vás, ktorí tu v tom čase boli si budú pamätať, ako pravidelne zaznievali chýry, že Nikaragujci dostávajú stíhačky MIG z Ruska. A v tomto bode sa oddeľuje skupina priaznivcov agresívnej vojnovnej politiky od skupiny tých umiernených. Agresívni vravia: "Fajn, tak ich zbombardujeme." A umiernení: "Počkajme chvíľu, uvidíme, či sú tie chýry pravdivé. Ak to bude naozaj tak, potom ich bombardujeme. Pretože sú hrozbou pre USA." Prečo mimochodom dostávali MIGy? No, snažili sa dostať stíhačky z európskych krajín, ale USA pritlačili na svojich spojencov, nech im neposielať prostriedky na obranu, chceli totiž, aby sa obrátili na Rusov. To je dobré na propagandistické účely. Potom sa pre nás stanú hrozbou. Spomeňte si, boli len 2 dni pochodu od Harlingenu v Texase. Vlastne sme v roku 1985 vyhlásili

národnú pohotovosť, aby sme chránili krajinu pred hrozbou z Nikaragui. A ostalo to v platnosti. Takže pre nich bolo o mnoho lepšie získať zbrane od Rusov. Prečo by chceli stíhačky? No, z dôvodov, ktoré som už spomenul. USA mali úplnú kontrolu nad ich vzdušným priestorom, lietali nad nimi a používali to na obstarávanie informácií pre teroristickú armádu, aby im umožnili útočiť na ľahké ciele bez toho, aby sa museli stretnúť s armádou, ktorá by sa mohla brániť. Každý vedel, že toto bola tá príčina. Nechystali sa použiť svoje stíhačky na nič iné. Ale myšlienka, že by Nikaragua mohla mať povolené brániť svoj vzdušný priestor proti útoku supervelmoci, ktorá posielala svoje teroristické jednotky úročiť na bezbranné civilné ciele, to sa v USA jednotne považovalo za urážlivé. Výnimky sú také nepatrné, že by som ich prakticky mohol vymenovať. Nesnažím sa vnucovať vám svoj názor. Pozrite sa sami. Ten zoznam zahrňuje mimochodom našich vlastných senátorov.

Honduras - vymenovanie Johna Negroponte veľvyslancom OSN

Ďalšia ukážka toho, ako sa pozeráme na terorizmus práve prebieha. Len pred pár týždňami USA menovali veľvyslanca v OSN, ktorý má viesť vojnu proti terorizmu. Kto to je? John Negroponte. Bol americkým veľvyslancom v tzv. feudálnom zriadení Hondurasu začiatkom 80-tych rokov. Bol okolo toho menší rozruch, totiž okolo faktu, že musel vedieť, a určite vedel o masových vraždách a ostatných zverstvách, ktoré spáchali v Hondurase bezpečnostné sily, ktoré sme my podporovali. Ale to je len malá časť toho všetkého. Ako miestodržiteľ Hondurasu, ako ho nazývali, bol hlavným inšpektorom teroristickej vojny v Hondurase, za ktorú jeho vládu odsúdil Svetový Súd, a potom Bezpečnostná Rada vo vetovanej rezolúcii. A tohto človeka práve vymenovali za veľvyslanca OSN, ktorý má viesť vojnu proti terorizmu. Ďalší malý pokus, ktorý môžete urobiť, je overiť si, aká na to bola reakcia. No, ja vám poviem, čo by ste zistili, ale nájdite si to. Takže toto nám vraví dosť o vojne proti terorizmu, a tiež mnoho o nás samotných. Po tom, čo USA obsadili túto krajinu, opäť za podmienok, ktoré tlač tak výstižne opísala, bola síce krajina v 80-tych rokoch poriadne zdevastovaná, ale odvtedy úplne skolabovala takmer vo všetkých ohľadoch.

Od obsadenia Spojenými štátmi prudko klesla hospodársky, demokraticky, aj v každom inom smere. Teraz je to druhá najchudobnejšia krajina na pologuli. Mal by som povedať... nebudem to rozoberať, ale spomínal som, že som si všimol prípad Nikaragui, lebo je nespochybniteľný. Keď sa pozriete na ostatné štáty v tomto regióne, štátny teror bol ešte oveľa nekompromisnejší a stopy vedú opäť do Washingtonu. A to zďaleka nie je všetko.

USA a Veľká Británia podporovali juhoafrické útoky

Takéto veci sa diali aj inde vo svete, povedzme v Afrike. Počas Reaganovho obdobia, juhoafrické útoky na susedné krajiny, ktoré USA a Británia podporovali pripravili o život asi 1.5 milióna ľudí a zanechali krajiny zničené, so škodami vo výške 60 miliárd dolárov. A keď prejdeme dookola celým svetom, môžeme pridať ďalšie príklady.

Toto teda bola malá ukážka z prvej vojny proti terorizmu. Očakáva sa od nás, že tomu budeme venovať pozornosť? Alebo že sa zamyslíme nad tým, že by to mohlo byť závažné? Napokon, nie je to zrovna dávna história. No keď sledujete aktuálne diskusie o vojne proti terorizmu, ktoré sú hlavnou témou posledného mesiaca, tak môžete povedať, že zjavne nie.

Haiti, Guatemala a Nikaragua

Spomínal som, že Nikaragua sa teraz stala druhou najchudobnejšou krajinou na severnej pologuli. Ktorá krajina je najchudobnejšia? No samozrejme Haiti, ktorá sa tiež stala obeťou bezpochyby najväčšej intervencie USA v 20. storočí. Nechali sme ju úplne zdevastovanú. Je to najchudobnejšia krajina. Nikaragua je druhá v poradí, čo sa týka intervencie USA v 20. storočí. Je druhá najchudobnejšia. V podstate súper s Guatemalou. Každý rok alebo dva sa na tomto mieste navzájom vystriedajú. A tiež súperia v tom, kto je práve hlavným cieľom americkej vojenskej intervencie. Očakáva sa, že si budeme myslieť, že toto všetko je iba akási náhoda. Že to nemá nič spoločného s tým, čo sa v minulosti stalo. Možno.

Kolumbia a Turecko

Najhorším porušovateľom ľudských práv v 90-tych rokoch je jednoznačne Kolumbia. Je to tiež bezpochyby hlavný príjemca vojenskej podpory USA v 90-tych rokoch, ktorý stále pokračuje v terore a porušovaní ľudských práv.

V roku 1999 Kolumbia nahradila Turecko na mieste hlavného celosvetového príjemcu zbraní z USA, s výnimkou Izraela a Egypta, ktoré sú samostatnou kategóriou. A to nám vlastne napovie o práve prebiehajúcej vojne proti terorizmu o mnoho viac. Prečo Turecko dostávalo taký obrovský prísun zbraní z USA? No, keď si vezmete prísun amerických zbraní do Turecka, vždy ich dostávalo veľa. Má strategickú polohu, je členom NATO atď. Ale v roku 1984 tieto dodávky prudko stúpili. Nemalo to nič spoločné so studenou vojnou, teda s tým, že Rusi kolabovali. A tento prísun zostal takýto vysoký od roku 1984 až do 1999, keď bol zredukovaný a Turecko vo vedení vystriedala Kolumbia. Čo sa dialo v rokoch 1984 až 1999? Nuž, v roku 1984 Turecko zahájilo veľkú teroristickú vojnu proti Kurdom v juhovýchodnom Turecku. A práve v tej dobe americká podpora, vojenská podpora stúpila. A nejednalo sa o nejaké pištole. Boli to stíhačky, tanky, vojenský výcvik atď. A ako sa počas 90-tych rokov zverstvá stupňovali, podpora ich nasledovala. Vrcholom bol rok 1997. Vtedy bola vojenská podpora Turecka zo strany USA väčšia, ako za celé obdobie od roku 1950 do 1983, teda v období studenej vojny, čo naznačuje, ako veľmi studená vojna ovplyvnila politiku. A následky boli desivé. Viedlo to k 2 až 3 miliónom utečencov. Jedna z najhorších etnických čistiek konca 90-tych rokov. Desiatitisíce ľudí bolo zabitých, 3.500 miest a dedín bolo zničených. Dokonca viac ako v Kosove, ktoré NATO bombardovalo. A USA dodávali 80% zbraní, zvyšujúc dodávky so stupňujúcimi sa zverstvami, s vrcholom v roku 1997. V roku 1999 prísun poklesol, pretože teror bol opäť účinný. Fungoval tak ako zvyčajne, keď ho prevádzajú významní činitelia, hlavne tí mocní. Tak do roku 1999 turecký teror, samozrejme nazývaný proti-terorom (ale ako som povedal, tak už to býva) zabral. Preto Turecko nahradila Kolumbia, ktorá dovtedy ešte vo svojej teroristickej vojne neuspela. A preto sa musela posunúť na prvé miesto medzi príjemcami amerických zbraní.

Samochvála zo strany západných intelektuálov

Čo toto všetko robí obzvlášť pozoruhodným je, že sa to odohrávalo priamo uprostred obrovskej záplavy samochvála zo strany západných intelektuálov, ktorá v histórii pravdepodobne nemá obdoby.

Myslím, že si na to všetci spomeniete. Bolo to len pár rokov dozadu. Ohromné pochlebovačstvo samým sebe, akí sme po prvýkrát v histórii úžasní, že stojíme za určitými princípmi a hodnotami, zasvätenými ukončeniu neľudskosti po celom svete v novej ére toho a tamtoho... atď. A určite nemôžeme tolerovať zverstvá priamo na hraniciach NATO. To opakovali stále dookola. Len v rámci NATO, kde nielen že môžeme tolerovať oveľa horšie veci, ale ešte k nim aj prispievať.

Ďalší pohľad na západnú a na našu vlastnú civilizáciu je, ako často sa o tom hovorilo? Skúste sa pozrieť. Nebudem to opakovať. Ale je to poučné. A je to dosť pôsobivý triumf systému propagandy, že

si s tým poradil v slobodnej spoločnosti. Je to poriadne ohromujúce. Nemyslím, že by ste mohli spraviť niečo také v totalitnom štáte.

Turecko je veľmi vďačné

A Turecko je veľmi vďačné. Len pred pár dňami predseda vlády Ecevit vyhlásil, že sa Turecko pridá ku koalícii proti terorizmu, a to veľmi nadšene, dokonca viac ako ostatní. V podstate povedal, že poskytnú vojenské jednotky, čo ostatní nechceli urobiť. A vysvetlil aj prečo. Povedal: "Sme USA zaviazaní a za veľa im vďačíme, pretože USA boli jedinou krajinou, ktorá nám bola ochotná tak výdatne prispieť v našej vlastnej, podľa jeho slov "proti-teroristickej" vojne." To znamená v našich masových etnických čistkách, zverstvách a terore. Ostatné krajiny síce tiež malou mierou pomohli, ale ostali v úzadí. USA naopak prispeli s nadšením a veľmi rozhodne a mohli tak urobiť vďaka mlčanlivosti, alebo skôr servilnosti vzdelaných vrstiev, ktoré to ľahko mohli prekuknúť. Napokon, je to slobodná krajina. Môžete čítať správy o ľudských právach. Môžete čítať všetko možné. Ale my sme sa rozhodli prispieť ku krutostiam a Turecko je veľmi šťastné a vďačné a cíti sa nám byť zaviazané. A preto poskytnú jednotky, presne tak, ako počas vojny v Srbsku. Turecko bolo veľmi

vychvaľované za použitie svojich F-16, ktoré sme im poskytli, aby bombardovali Srbsko, tak ako bombardovali tými istými lietadlami vlastné obyvateľstvo, až pokiaľ napokon úspešne zlikvidovali vnútorný teror, ako to oni nazvali. A ako zvyčajne, ako vždy, odboj zahŕňa teror. Tak to bolo v prípade americkej revolúcie, tak je to v každom prípade, ktorý poznám. A takisto platí, že tí, ktorí majú monopol na násilie o sebe hovoria, že vedú proti-teroristický boj.

Alžírsko, Rusko, Čína a Indonézia v koalícii

Je to teda dosť pôsobivé a súvisí to s koalíciou, ktorá sa teraz organizuje, aby bojovala proti terorizmu. A je veľmi zaujímavé sledovať, ako sa o nej píše. Zoberme napríklad dnešné číslo Christian Science Monitor. Sú to dobré noviny. Jedny z najlepších medzinárodných novín zo spravodajstvom z celého sveta. Článok na titulnej strane je o USA. Viete, ľudia nemali radi USA, ale teraz ich začínajú rešpektovať a sú radi, akým spôsobom USA vedú vojnu proti teroru. A hlavným príkladom, no vlastne jediným serióznym príkladom, ostatné sú skôr vtipom, je Alžírsko. Vysvitlo, že Alžírsko je veľmi nadšené vojnou USA proti teroru. Človek, ktorý ten článok napísal, je expertom na Afriku. Musí predsa vedieť, že Alžírsko je jedným z najbrutálnejších teroristických štátov sveta, a že v posledných rokoch prevádzalo strašný teror na vlastnom obyvateľstve. Istú dobu to bolo dobre utajované. Ale konečne to odhalili dezertéri z alžírskej armády vo Francúzsku. Všade sa tam o tom teraz hovorí, aj v Anglicku atď. Ale my tu sme veľmi hrdí, pretože jeden z najhorších teroristických štátov sveta nadšene víta vojnu USA proti terorizmu a v podstate povzbudzuje USA k jej vedeniu. To jasne ukazuje, akými populárnymi sa stávajú.

A ak si všimnete koalíciu, ktorá sa formuje proti teroru, napovie vám to oveľa viac. Vedúcim členom koalície je Rusko, ktoré sa tešilo americkej podpore vo svojej vražednej teroristickej vojne v Čečensku, namiesto príležitostného kritizovania v pozadí. Čína sa s nadšením pripája. Je nadšená z podporovania zverstiev, ktoré robí v západnej Číne proti tzv. islamským separatistom. Turecko, ako som už spomínal má radosť zo svojej vojny proti teroru. Sú to odborníci. Alžírsko a Indonézia sa tešili ešte väčšej americkej

podpore svojich zverstiev v Ache a všelikde inde. Môžeme si teda znova prejsť zoznam štátov, ktoré sa pripojili ku koalícii proti teroru. Je dosť pôsobivý. Majú jednu spoločnú vlastnosť. Rozhodne patria medzi hlavné teroristické štáty sveta. A zdá sa, že ich vedie svetový šampión...

Čo je terorizmus?

No, to nás privádza späť k otázke, čo je vlastne terorizmus. Predpokladal som, že tomu rozumieme. Takže, čo je to? Zdá sa, že existuje zopár jednoduchých odpovedí. Existuje oficiálna definícia. Môžete ju nájsť v americkom zákonníku alebo v manuáloch americkej armády. Myslím, že postačí krátky úryvok definície z manuálu armády, že teror je vypočítavé používanie násilia alebo hrozby násilím na dosiahnutie politických alebo náboženských ideologických cieľov pomocou zastrasovania, donucovania alebo vzbudzovania strachu. To je terorizmus. To je postačujúca definícia. Myslím, že je vcelku rozumná. Problémom je, že to nemôžeme akceptovať, lebo v tom prípade prichádzajú dôsledky. Napríklad také, aké som práve spomínal. Takže sa teraz v OSN vážne snažia vypracovať všeobecnú dohodu týkajúcu sa terorizmu. A isto ste si všimli ako Kofi Annan, keď prednedávnom dostal Nobelovu cenu vravel, že by sme mali prestať márníť čas a ísť skutočne na koreň veci.

Ale je tu problém. Ak vo všeobecnej dohode použijete oficiálnu definíciu terorizmu, pridáte k úplne chybným výsledkom. Takže tak sa to urobiť nedá. V podstate je to ešte horšie. Ak vezmete definíciu tzv. "tichej vojny" (Low Intensity Warfare), ktorá je oficiálnou politikou USA, zistíte, že je to veľmi blízka parafráza toho, čo som práve interpretoval. Tichá vojna je vlastne len iným pomenovaním terorizmu. To je dôvod, prečo všetky krajiny, aspoň pokiaľ ja viem, nazývajú aj tie najhoršie zverstvá, ktoré robia "proti-terorizmom". My ich náhodou voláme "protipovstalecká akcia" (Counter Insurgency) alebo "tichá vojna". Takže tu máme vážny problém. Nemôžeme použiť platné definície. Treba pozorne nájsť definíciu, ktorá nemá všetky tie zlé dôsledky.

Prečo USA a Izrael hlasovali proti dôležitej rezolúcii odsudzujúcej terorizmus?

Sú tu aj ďalšie problémy. Niektoré vyšli na povrch v decembri 1987, na vrchole

prvej vojny proti terorizmu, teda v čase, keď rozruch okolo týchto problémov vrcholil. Valné zhromaždenie OSN schválilo veľmi silnú rezolúciu proti terorizmu, ktorá ostro odsúdila túto pohromu a vyzvala všetky štáty, aby proti nemu všetkými možnými prostriedkami bojovali. Rezolúcia bola jednomyseľne schválená. Jedna krajina, Honduras, sa zdržala. Dva hlasy boli proti. Tie isté ako zvyčajne, USA a Izrael. Prečo by mali USA a Izrael hlasovať proti väčšinovej rezolúcii, odsudzujúcej terorizmus v podstate tými istými silnými slovami, ktoré používala Reaganova vláda? No, je tu dôvod. V tej dlhej rezolúcii je jeden paragraf, ktorý vraví, že rezolúcia nebráni ľuďom bojujúcim proti rasistickým a koloniálnym režimom, alebo zahraničnej vojenskej okupácii, aby pokračovali vo svojom odboji za pomoci ostatných štátov, ktorých sa ich prípad priamo netýka. Nuž a USA a Izrael to nemohli akceptovať. Hlavným dôvodom, prečo to v tom čase nemohli urobiť bola Južná Afrika. Južná Afrika bola spojencom, aspoň ju tak oficiálne nazývali. A v Južnej Afrike bola pri moci teroristická organizácia, Africký národný kongres. Oficiálne to bola teroristická skupina. Na druhej strane bola Južná Afrika spojencom, a určite sme nemohli podporovať akcie teroristickej skupiny bojujúcej proti rasistickému režimu. To by bolo nemožné.

A samozrejme tu bol aj ďalší dôvod. Totiž územia, ktoré Izrael už 35. rok okupoval. A už 30 rokov ich USA podporujú v blokovaní diplomatického urovnania konfliktu. A zároveň je tu ďalší dôvod. Izrael okupoval Južný Libanon a musel bojovať s Hizbullahom, ktorý USA nazvali teroristickou organizáciou, a ktorému sa vlastne podarilo Izrael z Libanonu vytlačiť. A nemôžeme nikomu dovoliť bojovať proti vojenskej okupácii, ktorú my sami podporujeme. Takže preto USA a Izrael museli hlasovať proti rezolúcii OSN o terorizme. A už som spomínal, že hlas USA proti... je v podstate vetom. To je len polovica príbehu. Aj svojím správaním v minulosti túto rezolúciu vetuje. Takže o ničom z toho sa nehovorí, nič z toho sa neobjavilo v kronikách terorizmu. Ak vezmete odborné práce o terorizme a podobných veciach, nie je tam nič z toho, čo som práve spomínal. Príčinou je, že zbrane držia v rukách nesprávní ľudia. Musíte pozorne opracovávať definície a vedecké práce atď. až pridete

k správny záverom. Inak to nie je pozitívna veda a čestná žurnalistika. Nuž, toto sú niektoré z problémov, ktoré brzdia snahu vytvoriť všeobecnú dohodu proti terorizmu. Možno by sme mali zvolať nejakú vedeckú konferenciu alebo niečo podobné, aby sme zistili, či dokážeme nájsť spôsob definovania terorizmu tak, aby sme dostali správne odpovede, nie tie zlé. A to nebude ľahké.

4. KDE MÁ ZLOČIN Z 11. SEPTEMBRA PŮVOD?

No, nechajme to teraz tak a prejdime ku štvrtej otázke, Kde je pôvod zločinu z 11. septembra? Tu musíme rozlíšiť dve kategórie, ktoré by sa nemali miešať dokopy. Jednou sú konkrétni páchatelia, a druhou akási dávka prinajmenšom pochopenia, niekedy dokonca podpory, ktorej sa im dostáva dokonca aj medzi ľuďmi, ktorí sa proti zločincovi aj akciám ostro stavajú. A to sú dve odlišné veci.

KATEGÓRIA 1: Pravdepodobní páchatelia

No, čo sa týka páchatelov, v istom zmysle to nie je úplne jasné. USA buď nie sú schopné, alebo nechcú poskytnúť žiadne dôkazy, žiadne zmysluplné dôkazy. Bol to akýsi druh hry, keď bol asi pred týždňom - dvoma Tony Blair pripravený pokúsiť sa to prezentovať. Nevieť presne, aký to malo účel. Možno taký, aby USA vyzerali, akoby mali v zálohe nejaké tajné dôkazy, ktoré nemôžu odhaliť, alebo že Tony Blair sa pokúsil zaujať isté churchillovské postoje alebo niečo podobné. Akékoľvek boli dôvody oddelenia pre styk s verejnosťou, jeho prezentácia bola v serióznych kruhoch považovaná za tak absurdnú, že ju sotva kto spomenul. Takže napríklad Wall Street Journal, jedny z tých serióznejších novín, mali tuším na 12. strane krátky článok, v ktorom zdôraznili, že nie je práve veľa dôkazov, a potom citovali niektorých vyšších amerických funkcionárov, že nezáleží na tom, či existujú nejaké dôkazy, lebo to tak či tak urobia. Tak načo sa obťažovať dôkazmi? Mienkotvorná tlač, ako New York Times a ostatné mali veľké titulky na prvej strane. Ale reakcia Wall Street Journal bola rozumná a keď sa pozriete na tzv. dôkazy, pochopíte prečo. Ale predpokladajme, že je to pravda. Zaráža ma, aké slabé boli tie dôkazy. Ja som si vymyslel lepšie, a to bez akejkoľvek spravodajskej služby. (smiech obecn-

stva) A nezabúdajte, že to bolo po týždňoch najintenzívnejšieho vyšetrovania v histórii západných výzvedných služieb, ktoré ťahali náčesy v snahe dať niečo dohromady. A bol to jasný a presvedčivý prípad, dokonca skôr, ako ste niečo mali. A skončil asi tam, kde začal ako jasný prípad. Takže predpokladajme, že je to pravda. Predpokladajme, a už od prvého dňa sa to pokladá za samozrejmé, že skutoční páchatelia sú z radikálnych moslimských, tu nazývaných fundamentalistických skupín, ktorých bezpochyby významnou súčasťou je bin Ladinova skupina. Či do toho boli zapletení alebo nie, to nevie nikto. V skutočnosti na tom ani príliš nezáleží.

Odkiaľ pochádzajú?

Toto sa týka pozadia, týchto sietí. No, a odkiaľ sú? Vieme o tom všetko. Nikto o tom nevie lepšie ako CIA, lebo ich pomáhala organizovať a dlhú dobu ich cvičila. Vlastne ich v 80-tych rokoch zostavila CIA so svojimi spojencami z iných krajín: z Pakistanu, z Británie, z Francúzska, zo Saudskej Arábie, z Egypta... Čína bola možno zaangažovaná už o niečo skôr, možno v roku 1978. Hlavnou myšlienkou bolo pokúsiť sa znepokojiť Rusov, spoločného nepriateľa. Podľa Carterovho poradcu pre národnú bezpečnosť, Zbigniewa Brzezinského, sa USA zapojili v polovici roku 1979. Spomínate si, len aby sme si ujasnili dátumy, ako Rusko v decembri 1979 napadlo Afganistan? OK. Podľa Brzezinského začali USA podporovať mudžáhidov v boji proti vláde už o 6 mesiacov skôr. Je na to veľmi hrdý. Tvrdí, že sme vohnali Rusov do afgánskej pasce, ako to on nazval.

Tým, že sme podporovali mudžáhidov sme Rusov donútili napadnúť ich, a teda sa chytiť do pasce. A vtedy sme mohli vytvoriť túto ohromnú žoldniersku armádu. A vôbec nie malú, tak hádam asi 100.000 mužov, najlepších zabijakov, akých našli. Boli to radikálni islamskí fanatici zo Severnej Afriky, zo Saudskej Arábie... kdekoľvek ich našli. Často ich nazývali Afgancami, ale mnohí z nich, ako aj bin Ladin, neboli Afganci. Priviedla ich tam CIA a rôzni jej spojenci. Či Brzezinski hovorí pravdu alebo nie, to neviem. Možno sa len chvastal, očividne je na to hrdý, mimochodom poznajúc následky. Ale možno je to pravda. Raz, keď sa odhalia dokumenty to budeme vedieť. V každom prípade, to je jeho ponímanie. Okolo januára 1980 však už niet pochybností, že USA organizovali Afgancov a tieto početné ozbrojené jednotky v snahe spôsobiť Rusom čo najväčšie problémy. Pre Afgancov bolo legálne bojovať proti ruskej invázii. Ale intervencia USA nepomáhala Afgancom. V skutočnosti pomohla zničiť krajinu a ešte mnoho ďalšieho. A takzvaný Afganci si to vybavili sami... napokon prinútili Rusov ustúpiť. Aj keď si mnoho analytikov myslí, že pomoc USA pravdepodobne oddialila ich ústup, lebo oni sami sa už skôr snažili stiahnuť. Tak či onak, ustúpili.

Medzitým teroristické jednotky, ktoré CIA organizovala, vyzbrojovala a trénovala hneď začali sledovať svoje vlastné ciele. Nebolo to žiadnym tajomstvom. Jedným z ich prvých činov bola v roku 1981 vražda egyptského prezidenta, ktorý bol jedným z ich najnadšenejších stvoriteľov. V roku 1983 jeden samovražedný útočník s bombou, ktorý mohol, ale aj nemusel byť na nich napojený, nikto nevie... ale tento jeden samovrah vyhnal americkú armádu z Libanonu. A pokračovalo to ďalej. Majú svoju vlastnú agendu. USA boli radi, že ich zmobilizovali do boja vo svojej veci, ale oni zatiaľ pracovali na tej svojej. Ani sa tým vôbec netajili. Po roku 1989, keď sa Rusi stiahli, sa jednoducho obrátili inam. Odtedy bojovali v Čečensku, Západnej Číne, Bosne, Kašmíre, Juhovýchodnej Ázii, Severnej Afrike, všade možne.

Hovoria nám, čo si myslia

Hovoria nám, čo si myslia. USA chcú umlčať jedinou slobodnú televíziu stanicu v arabskom svete, pretože vysielala celú škálu udalostí, od Powella až po Usámu bin Ladina. Takže sa teraz

USA pridávajú k represívnym režimom arabského sveta, ktoré sa ju snažia umlčať. Ale ak ju pozeráte, ak počúvate, čo hovorí bin Ladin, stojí to za to. Je tam množstvo rozhovorov. A je tam veľa rozhovorov vedených západnými reportérmi, ak nechcete počúvať jeho vlastný hlas, Robertom Fiskom a ostatnými. A to, čo vrazil, sa po dlhú dobu dosť zhodovalo. Nie je jediný, ale možno je najvýstižnejší. A nielen, že je to už dlhú dobu zhodné, ale súhlasí to s ich akciami. Takže to každopádne treba brať vážne. Ich hlavným nepriateľom je to, čo nazývajú skorumpovanými a tyranskými autoritárskymi režimami arabského sveta, a keď toto vravia, majú v danom regióne značný ohlas. Chcú sa tiež proti nim brániť a nahradiť ich vhodnými islamskými vládami. Tam strácajú tamojších ľudí. Ale dovtedy sú s nimi. Z ich pohľadu dokonca ani Saudská Arábia, myslím, že najextrémnejší fundamentalistický štát na svete, okrem Talibanu, ktorý je odnožou, dokonca ani ona nie je pre nich dosť islamská. Dobré, v tomto bode majú veľmi malú podporu, ale až potiaľ jej majú dosť. A tiež chcú brániť moslimov všelikde inde. Nenávidia Rusov ako mor, ale akonáhle Rusi z Afganistanu odtiahli, prestali robiť teroristické akcie v Rusku, ako to robili predtým s podporou CIA. Presunuli sa do Čečenska. A tam bránia moslimov proti ruskej invázii. A takisto to je aj s ostatnými miestami, ktoré som spomenul. Z ich pohľadu bránia moslimov proti nevercom. A vôbec sa tým netaja. Toto teda robia.

Prečo sa obrátili proti USA?

Prečo sa teda obrátili proti USA? No, týka sa to invázie USA do Saudskej Arábie, ako to oni nazývajú. V roku 1990 USA zriadili v Saudskej Arábii trvalé vojenské základne, čo je z ich pohľadu porovnateľné s ruskou inváziou do Afganistanu. Až na to, že Saudská Arábia je svojim spôsobom dôležitejšia. Je to domov najsvätejších miest Islamu. A vtedy namierili svoje aktivity proti USA. Ak si spomínate, v roku 1993 sa snažili vyhodiť do vzduchu Svetové obchodné centrum (WTC). Šťastí sa im to podarilo, ale nie celkom, a pritom to bola iba jedna časť plánu. Celý plán bol vyhodiť do vzduchu budovu OSN, Holandský (Holland) a Lincolnov tunel a budovu FBI. Myslím, že na zozname boli aj ďalšie. Jedným z ľudí, ktorých za to uväznili bol egyptský duchovný, ktorý sa dostal do USA napriek námietkam imigračného úradu, vďaka intervencii

CIA, ktorá chcela vypomôcť svojmu známému. O pár rokov neskôr vyhadzoval do povetria WTC. A tak to pokračovalo všade. Nebudem prechádzať celým zoznamom, ale ak tomu chcete porozumieť, sedí to. Je to ucelený obraz. Je to dobre opísané slovami. Za 20 rokov sa to ukázalo v praxi. Neexistuje dôvod, prečo by sme to nemali brať vážne. Takže to je prvá kategória, pravdepodobní páchatelia.

KATEGÓRIA 2: A čo miera podpory?

No, nie je jednoduché zistiť, čo to vlastne je. Jednou z dobrých vecí, ktoré sa udiali od 11. septembra je, že niektoré noviny a niektoré diskusie začínajú otvárať aj niektoré z týchto tém. Podľa mojich znalostí je najlepší Wall Street Journal, ktorý ihneď niekoľko dní po sebe uverejňoval seriózne reportáže o príčinách, prečo tamojší ľudia, aj keď nenávidia bin Ladina a opovrhujú všetkým, čo robí, ho predsa len v mnohých smeroch podporujú a dokonca ho považujú za "svedomie Islamu", ako sa o ňom niekto vyjadril. Teda Wall Street Journal ani ostatní neskúmajú verejnú mienku. Skúmajú mienku svojich priateľov: bankárov, odborníkov, medzinárodných právnikov, podnikateľov oddaných USA. Ľudí, ktorí s obľubou nosia americké veci, a rozhovory s nimi robia v McDonalde, ktorý je tam elegantnou reštauráciou. Od takýchto ľudí chcú teda zistiť, aké sú ich postoje. A ich stanoviská sú neskrývané a úplne očividné a v mnohých smeroch sa zhodujú s odkazom bin Ladina a ostatných. Hnevajú sa na USA kvôli tomu, že podporujú autoritárske a brutálne režimy, kvôli ich intervenciám v blokovaní akéhokoľvek kroku smerom k demokracii, v brzdení hospodárskeho rozvoja, kvôli ich politike ničenia civilistov v Iraku pri zadržiavaní Saddáma Husajna... Dobré si pamätajú, aj keď my by sme najradšej zabudli, ako USA a Británia podporovali Saddáma Husajna práve v čase jeho najväčších zverstiev, ako keď zamoroval Kurdov plynom. Toto bin Ladin stále vyťahuje, a oni to vedia, aj keď my o tom vedieť nechceme. A samozrejme aj americké podporovanie izraelskej vojenskej okupácie, ktorá je krutá a brutálna a trvá už 35. rok. USA im poskytovali, a ešte stále poskytujú ohromnú hospodársku, vojenskú a diplomatickú podporu. A oni to vedia a nepáči sa im to. Obzvlášť keď to porovnáte s politikou USA voči Iraku, voči irackému civilnému obyvateľstvu,

ktoré ničia.

Fajn, takže to sú zhruba tie príčiny. A keď bin Ladin udáva tieto príčiny, ľudia ich uznávajú a podporujú. A to teda vôbec nie je spôsob, ako to vnímajú tunajší ľudia, prinajmenšom vzdelaní liberáli. Páči sa im postoj, ktorý v tlači prezentujú väčšinou ľavicoví liberáli. Nepreskúmal som to do detailov, ale myslím, že názor pravého krídla je vo všeobecnosti čestnejší. Ale keď vezmete povedzme New York Times, na prvej stránke majú diskusiu s Ronaldom Steelom, serióznym ľavicovým liberálnym intelektuálom. Pýta sa: Prečo nás nenávidia? A to je myslím z toho istého dňa, keď Wall Street Journal uverejnil prieskum tých dôvodov. Takže Steel hovorí: "Nenávidia nás, lebo presadzuje nový svetový poriadok kapitalizmu, individualizmu, sekularizmu a demokracie, ktoré by mali byť všeobecným štandardom." Preto nás nenávidia. Ten istý deň Wall Street Journal mapuje názory bankárov, odborníkov, medzinárodných právnikov a píše "pozrite, nenávidíme vás, lebo blokujete demokraciu, bránite hospodárskemu rozvoju, podporujete brutálne režimy, teroristické režimy a robíte v danom regióne strašné veci". Pár dní neskôr Anthony Lewis, krajný ľavičiar, vysvetľuje, že teroristi iba hľadajú "apokalyptický nihilizmus", nič viac, a nezáleží na tom, čo urobíme. Hovorí, že jediným následkom našich akcií, ktorý by mohol byť škodlivý je, že to sťaží Arabom pripojiť sa k snahe protiteroristickej koalície. Ale okrem toho, čokoľvek urobíme je irelevantné.

No, viete, má to výhodu akéhosi upokojenia. Cítite sa spokojní sami so sebou, akí ste úžasní. Umožňuje nám to vyhnúť sa následkom našich činov. Ale má to zopár nedostatkov. Jedným je, že je to v úplnej nezhode so všetkým, čo poznáme. A tým druhým je to, že je to perfektný spôsob ako si môžete byť istí, že stupňujete kolobeh násilia. Ak chcete žiť s hlavou zastrčenou v piesku a predstierať, že nás nenávidia, pretože sú proti globalizácii, a preto zabili pred 20 rokmi Sadata, bojovali s Rusmi a v roku 1993 sa snažili vyhodit' do vzduchu WTC. A to všetko sú ľudia, ktorí sú uprostred... korporátnej globalizácie, ale keď tomu chcete veriť, áno... utešujúce. A je to úžasný spôsob istoty stupňovania násilia. Takého, ako u primitívnych kmeňov. Ty si urobil niečo mne, tak ja ti urobím niečo ešte horšie. Nezaujmajú ma príčiny. Proste sa držíme tejto cesty.

A to je spôsob, ako to vyriešiť. Dost' bežný názor ľavicových liberálov.

5. AKÉ SÚ POLITICKÉ MOŽNOSTI?

No, je ich kopa. Prístup úzkoprsej politiky bol už od začiatku držať sa rád od skutočnosti dost' odtrhnutých radikálov ako je pápež. Vatikán okamžite vyhlásil, pozrite, je to strašný teroristický zločin. V prípade zločinu sa snažite nájsť páchatel'ov, a tých potom postavíte pred súd. Nezabíjate nevinných civilistov. To je ako keď niekto vykradne môj dom a ja si myslím, že ten chlapík, čo to urobil je pravdepodobne z opačnej strany ulice, tak tam predsa nepôjdem s útočnou puškou a nepozabíjam všetkých susedov. To nie je spôsob ako sa vysporiadať so zločinom, či už je malý, ako tento, alebo skutočne obrovský, ako teroristická vojna USA proti Nikaragui, alebo dokonca ešte horší alebo hocikáky iný medzi tým. A existuje na to veľa precedensov. Vlastne som spomenul jeden z nich, Nikaraguu, štát, ktorý dodržiaval zákony a správne princípy, a preto sme ho podľa všetkého museli zničiť. Teda samozrejme sa nikam nedostali, pretože mali do činenia s mocou, ktorá by nedovolila dodržiavanie zákonných postupov. Ale keby sa ich USA chceli držať, nikto by ich nezastavil. V skutočnosti by im všetci tleskali. A je aj kopa iných precedensov.

Bomby IRA v Londýne

Keď IRA odpálila bomby v Londýne, čo je dost' vážna záležitosť, tak jednou z možných reakcií Británie, nezávisle od faktu, že to bolo neuskutočniteľné, to si teraz nevšímajme, mohlo byť zničiť Boston, ktorý je zdrojom väčšiny financovania. A samozrejme vymazať Západný Belfast. No, viete, i keď by to bolo uskutočniteľné, bola by to trestuhodná hlúposť. Použili správny spôsob, akým sa s tým bolo treba vysporiadať. Viete, nájdete páchatel'ov, postavíte ich pred súd a budete hľadať príčiny. Lebo tieto veci neprichádzajú len tak od nikadiaľ. Z niečoho vychádzajú. Či už je to zločin na ulici alebo prišerný teroristický zločin, alebo čokoľvek iné. Za všetkým sú príčiny. A keď sa zvyčajne na ne pozriete, niektoré z nich sú opodstatnené a mali by byť prednesené, nezávisle od zločinu. Mali by byť prednesené, lebo sú opodstatnené. A to je spôsob, ako sa s tým vyrovnáť. Je tu veľa takých

příkladov.

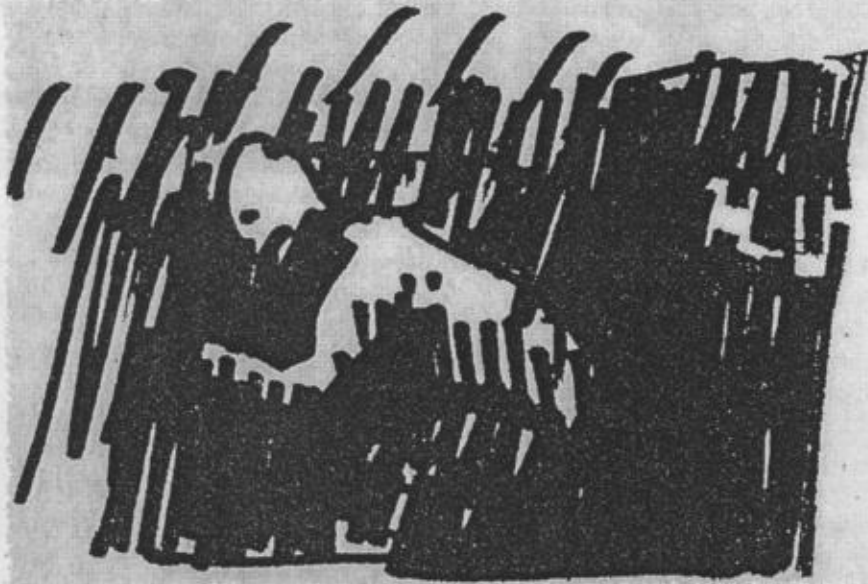
Ale sú s tým problémy. Jeden problém je, že USA neuznávajú jurisdikciu medzinárodných inštitúcií. Takže sa na tieto inštitúcie obrátiť nemôžu. Odmietli jurisdikciu Svetového súdu. Odmietli ratifikovať Medzinárodný trestný tribunál. Keď budú chcieť, sú dosť mocní na to, aby založili nový súd, ktorý nič nezastaví. Ale s akýmkoľvek súdom je problém, predovšetkým s dôkazmi. Keď idete pred súd, potrebujete mať v rukách nejaké dôkazy, a nie Tonyho Blaira, ako o tom hovorí v televízii. A to je veľmi ťažké. Môže byť nemožné ich nájsť.

Odboj bez vodcu

Viete, môže to byť tak, že ľudia, ktorí to urobili sa zabili. Nikto to nevie lepšie ako CIA. Sú to decentralizované siete bez hierarchie. Držia sa princípu nazývaného "odboj bez vodcu". To je princíp, ktorý vyvinuli teroristi Kresťanskej Právce (Christian Right) v USA. Je to odboj bez vodcu. Máte malé skupinky, ktoré konajú. Nekomunikujú medzi sebou navzájom. Príkazy prídu z akéhosi všeobecného zázemia, a potom to urobíte. Ľuďom v protivojnovom hnutí je to v podstate veľmi dobre známe. Nazývali sme to spriaznenými skupinami. Ak budete správne predpokladať, že FBI prenikla do každej skupiny, tak ak sa chystá niečo vážne, nebudete to plánovať na zhromaždení. Urobíte to s niekoľkými ľuďmi, ktorých poznáte a dôverujete im, jednou zo spriaznených skupiniek, a tak sa to nedostane von. To je jedna z príčin, prečo FBI nikdy nebola schopná zistiť čo sa deje v žiadnom zo známych hnutí. A s ostatnými výzvednými službami je to tak isto. Nie sú toho schopní. To je odboj alebo spriaznené skupiny bez vodcu, a preniknúť do decentralizovaných sietí je extrémne ťažké. A je dosť možné, že o tom jednoducho nič nevedia. Keď Usáma bin Ladin vyhlási, že s tým nemal nič spoločné, je to úplne možné. V skutočnosti je dosť ťažké predstaviť si, ako chlapík v jaskyni v Afganistane, ktorý dokonca nemá ani rádio alebo telefón, mohol naplánovať tak domyselnú a prepracovanú operáciu ako táto. Pravdepodobne sa na tom podieľa zázemie. Tak, ako u ostatných teroristických odbojových skupín bez vodcov. A to teda znamená, že bude mimoriadne ťažké nájsť dôkazy.

Preukázanie dôveryhodnosti

A USA nechcú predložiť dôkazy,

pretože chcú byť schopný konať aj bez dôkazov. To je rozhodujúca časť reakcie. Všimnite si, že USA nepožiadali Bezpečnostnú Radu a povolenie, ktoré by tento krát pravdepodobne dostali nie z nejakých poriadnych dôvodov, ale preto, že ostatní stáli členovia Bezpečnostnej Rady sú tiež teroristickými štátmi. Radi sa pridajú ku koalícii proti tomu, čo nazývajú terorom, hlavne aby podporili vlastný teror. Ako napríklad Rusko sa nerozhodlo použiť právo veta, sú z toho naopak veľmi radi. Takže USA pravdepodobne mohli dostať povolenie Bezpečnostnej Rady, ale nechceli ho. A nechceli ho, pretože sa držia odvekého princípu, ktorý neprinesol George Bush, ale bol jasne formulovaný aj v Clintonovej administratíve a siaha ešte viac dozadu, a to síce to, že máme právo konať jednostranne. Nechceme medzinárodné povolenie, lebo konáme jednostranne. Nezaujímajú nás dôkazy. Nezaujímajú nás vyjednávania. Nezaujímajú nás dohody. Sme všade navôkol najsilnejší, sme najdrsnejším gangstrom v bloku. Robíme si, čo chceme.

Povolenie je zlá vec, a preto sa mu musíme vyhnúť. V technickej literatúre na to dokonca existuje termín. Nazýva sa to preukázanie dôveryhodnosti. Musíte preukázať dôveryhodnosť. To je dôležitý faktor v mnohých politických taktikách. Bola to oficiálne udaná, a zároveň najpriateľnejšia príčina vojny na Balkáne.

Ak chcete vedieť, čo znamená dôveryhodnosť, spýtajte sa svojho obľúbeného mafiánskeho dona. On vám vysvetlí, čo je to dôveryhodnosť. A tak isto to je aj v medzinárodných záležitostiach, až na to, že tie sa prejednávajú na univerzitách silnými slovami. Ale v podstate je to ten

istý princíp. A dáva zmysel. A zvyčajne funguje. Hlavný historik, ktorý o tomto posledných pár rokov píše, je Charles Tilly vo svojej knihe "Nátlak, kapitál a európske štáty" (Coercion, Capital, and European States). Poukazuje na to, že násilie je už stovky rokov vedúcim princípom v Európe, a príčinou je práve to, že funguje. Chápate, je to celkom logické. Takmer vždy to funguje. Ak je za tým ohromná presila a kultúra násilia. Preto má význam sa toho držať. Nuž, to sú teda problémy s nasledovaním zákonných postupov. A ak ste sa ich naozaj snažili dodržiavať, otvorili ste zopár veľmi nebezpečných dverí. Ako napríklad USA požadujú od Talibanu, aby im vydal Usámu bin Ladina. A oni reagujú spôsobom, ktorý je na Západe považovaný za úplne absurdný a bizarný, a totiž hovoria: dobre, ale najprv nám ukážte nejaké dôkazy. Na Západe to považujú za smiešne a za príznak ich zločinnosti. Ako môžu požadovať dôkazy? Myslím, že ak by niekto žiadal nás, aby sme niekoho vydali, na druhý deň by sme to urobili. Nežiadali by sme nijaké dôkazy.

Haiti

V skutočnosti sa to dá ľahko dokázať. Nemusíme si prípady vymýšľať. Takže napríklad počas niekoľkých posledných rokov Haiti požaduje USA o vydanie Emmanuela Constanta. Je to masový vrah. Je jednou z vedúcich postáv masakru asi 4000 alebo 5000 ľudí uprostred 90-tych rokov, člen vojenskej junty, ktorú náhodou napriek zdaniu podporovala aj Bushova aj Clintonova vláda, a nie zrovna mlčky. Tak či tak, on je hlavným zabijakom. Majú kopu dôkazov. V Haiti ho už aj postavili pred súd, vyniesli rozsudok a žiadajú USA, aby im

ho vydali. No, len si to preskúmajte. Všimnite si, koľko sa okolo toho diskutovalo. Pred pár týždňami vlastne Haiti obnovilo svoju požiadavku. Tu sa to ani nespomenulo. Prečo by sme mali vydať usvedčeného zabijaka, ktorý bol do značnej miery zodpovedný za smrť 4000 alebo 5000 ľudí pár rokov dozadu? Napokon, ak by sme ho vydali, kto vie, čo všetko by povedal. Možno povie, že ho financovala a podporovala CIA, čo je zrejme aj pravda. Nechceme otvárať tieto dvierka. A on nie je jediný.

Kostarika

Myslím, že asi tak posledných 15 rokov sa Kostarika, ktorá si cení demokraciu, snažila prinútiť USA, aby im vydali Johna Hullu, amerického vlastníka pôdy v Kostarike, ktorého vinia z teroristických zločinov. Tvrdia, a majú na to dobré dôkazy, že používal svoj pozemok ako základňu vo vojne USA proti Nikaragui. Nezabúdajte, že to je nesporný záver. Je za tým Svetový Súd a Bezpečnostná Rada. Takže sa snažili presvedčiť USA, aby im ho vydali. Vypočuli ich požiadavku? Nie. Vlastne skonfiškovali pôdu iného amerického vlastníka, Johna Hamiltona. Zaplatili kompenzáciu, ponúkli kompenzáciu. USA odmietli. Premenili jeho pozemok na národný park, pretože bol tiež používaný ako vojenská základňa pre útok USA na Nikaraguu. Kostarika bola za to potrestaná. Potrestali ju odmietnutím pomoci. Takýto druh neposlušnosti u spojencov nestrpíme. A môžeme pokračovať. Ak otvoríte dvierka k otázkam extradície (vydania stíhaných osôb), vedú k veľmi neprijemným spôsobom. Takže sa to nedá.

Reakcie v Afganistane

No a čo reakcie v Afganistane? Počiatočné návrhy a reči boli za masový útok, ktorý by očividne zabil mnoho ľudí, a tiež za útok na ostatné krajiny v danom regióne. No Bushova vláda od toho múdro ustúpila. Všetci zahraniční vedúci predstavitelia, NATO, všetci ostatní, všetci odborníci, mám dojem, že aj ich vlastné spravodajské agentúry im vraveli, že by to bola tá najhlúpejšia vec, ktorú by vôbec mohli urobiť. Bolo by to jednoducho to isté, ako tam všade pootvárajú náborové kancelárie pre bin Ladina. To je presne to, čo chce. A nesmierne by to škodilo aj ich vlastným záujmom. Takže to zavrhl. A púšťajú sa do toho, čo som už skôr opísal, do určitej formy tichej genocídy. Je to... no, už som povedal, čo si o tom

myslím. Myslím, že k tomu už netreba nič dodať. Môžete si to dať dokopy sami, ak si urobíte potrebné výpočty. Rozumný návrh, ktorý je tak akosi na pokraji zváženia, ale po celú dobu bol rozumný, a ktorého sa teraz dovolávajú afgánski vystaňovalci a údajne kmeňoví vodcovia, je za iniciatívu OSN, ktorá by z toho úplne vynechala Rusov a Američanov. To sú dve krajiny, ktoré túto krajinu za posledných 20 rokov prakticky vymazali. Mali by ostať mimo. Mali by zadovážiť značné odškodnenia, ale to je jediná ich úloha. A OSN by mala vyvinúť v Afganistane iniciatívu dať dokopy jednotlivé skupiny, ktoré by sa snažili z trosiek niečo vybudovať. Viem si predstaviť, že by to mohlo fungovať, s veľkou dávkou podpory a bez zasahovania. Ak bude na tom OSN trvať, možno by sme mali prestať. Poznáme takú situáciu z minulosti.

Iste si všimnete, že názov tejto operácie... spomenú si, že najprv to mala byť Krížová výprava, ale ustúpili od toho, lebo zástupcovia pre vzťah s verejnosťou im povedali, že tak by to nefungovalo (smiech obecnstva). A potom to mala byť "Nekonečná Spravodlivosť" (Infinite Justice). Ale tento krát povedali, počkať, to pôsobí, ako by ste sa hrali na Boha. Takže ani tak by nešlo. A potom to zmenili na "Trvalú Slobodu" (Enduring Freedom). Vieme, čo to znamená. Ale nikto našťastie doteraz nepoukázal na to, že je tu istá dvojzmyselnosť (1). Zničiť znamená pretrpieť. (smiech obecnstva) A po celom svete je kopa ľudí, ktorí znášajú to, čo nazývame slobodou. A opäť máme našťastie veľmi dobre vychovanú, vzdelanú vrstvu, takže na túto nejasnosť nikto nepoukázal. Ale ak sa to aj stane, budeme tu mať ďalší problém. Ak ale dostatočne ustúpime tak, aby nejaká viac či menej nezávislá organizácia, možno OSN, možno dôveryhodné nevládne organizácie mohli prevziať vedenie v snahe znovu z trosiek niečo vybudovať, s množstvom našej pomoci z toho potom možno niečo bude. A dlhujeme im to. Okrem toho sú tu však aj ďalšie problémy.

Pozn. prek. (1): to endure znamená vydržať, zničiť, podstúpiť; ale enduring je aj trvalý

Jednoduchý spôsob, ako znížiť mieru teroru

Istotne chceme mieru teroru redukovat', rozhodne nie stupňovať. Existuje jedna jednoduchá cesta, ako to urobiť, a preto

sa o nej nikdy nehovorí. A to síce prestať sa na tom zúčastňovať. To by automaticky nesmierne znížilo stupeň teroru. Ale to nemôžete rozoberať. No, mali by sme tú debatu umožniť. Takže to je tá ľahká cesta, ako teror obmedziť. Okrem toho by sme mali prehodnotiť podstatu našej politiky a Afganistan nie je jedinou krajinou, v ktorej organizujeme a cvičíme teroristické armády. Má to následky. A niektoré z nich práve teraz vidíme. 11. september je jedným z nich.

NECHAJTE SI TO ZNOVA PREJSŤ HLAVOU!

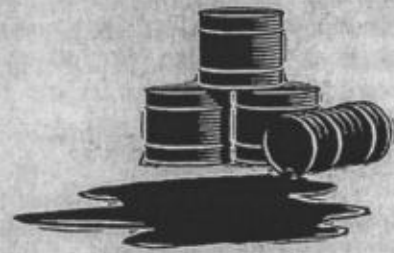
Prehodnoťte postupy, ktoré ľudia vedú k podpore. Presne to, čo hovoria bankári, právnici atď., napríklad v Saudskej Arábii. V uliciach je to oveľa trpkéjšie, ako si dokážete predstaviť. Je to možné. Viete, tie postoje nie sú vryté do skaly. A naviac sú tu ďalšie príležitosti. Je ťažké nájsť niekoľko lúčov svetla v posledných týždňoch, ale jedným z nich je zvýšená otvorenosť. Dokonca aj v elitných kruhoch a určite medzi širokou verejnosťou sa načali témy, o ktorých sa ešte pred pár týždňami nehovorilo. To je dramatická vec. Mám na mysli, ak v novinách ako USA Today môže vyjsť veľmi dobrý článok, seriózny článok o živote v pásme Gazy... nastala zmena. Veci z Wall Street Journal, ktoré som spomínal... to je zmena. A myslím, že v rámci širokej verejnosti je oveľa viac otvorenosti a ochoty rozmyšľať o veciach, ktoré boli pod pokrývkou atď. Toto sú možnosti, ktoré by mali využiť prinajmenšom ľudia, ktorí uznávajú snahu obmedziť úroveň násillia a teroru, vrátane potenciálnych hrozieb, ktoré sú nesmierne kruté a mohli by zatieniť dokonca aj 11. september. Ďakujem.

Nová kniha Noama Chomského, 9/11 je k dispozícii v elektronickom formáte a na pultoch Seven Stories Press.
(prekl. beata)

"The New War Against Terror" - October 18, 2001
The Technology And Culture Forum at MIT
copyrights 2001 Noam Chomsky

chomsky@mit.edu

Použité s povolením pána Noama Chomského.

KAMPSA

x death x zone x

S Inígom som sa spoznal počas nášho letného turné, keď nám vybavoval náš koncert v San Sebastiane v Španielsku. Mali sme tak možnosť navštíviť miestne koncertné miesto/squat KAMPSA x death x zone x.

A keďže ma toto miesto zaujalo a rozhodol som sa tiež dozvedieť niečo viac o alternatívnom hnutí v Španielsku ako aj celej politickej situácii v tomto regióne, oslovil som Iníga či by mi nezodpovedal zopár otázok. No a vďaka jeho ochote máte teda možnosť aj Vy, prečítať si tento rozhovor. Takže už mi zostáva iba zaželať Vám príjemné čítanie.

1.Ok. Takže na začiatok mohol by si sa prosím trochu predstaviť? (čo robíš, v akých kapelách hráš resp. členom akých kolektívov si atď.)

Inígo: Nazdar, volám sa Inígo Etxabe a v súčasnosti hrám na gitaru v bandana thrash hardcore kapele s názvom ANTIHERO, organizujem koncerty v KAMPSAxDEATHxZONEx (ktorú si už navštívil) a taktiež sa pokúšam rozbehnúť moje vlastné DIY nahrávacie štúdio (aj v súčasnosti nahrávam kapely ale zatiaľ na to nemám vhodné miesto ani postačujúce technické vybavenie). Taktiež pracujem a pijem (príliš veľa).

2.Minulé leto som mal možnosť navštíviť vaše "KAMPSA x DEATH x ZONE x" (miesto na konanie koncertov a akcií). Ako sa vám podarilo rozbehnúť toto miesto? Na akom princípe to celé pracuje? Ktoré kapely tam hrávajú? Robíte tam taktiež nejaké iné (hudobné či nehudobné) akcie? Koľko ľudí je zapojených do tohoto projektu?

Inígo: KAMPSA je squat od roku 1992 avšak v súčasnosti hrozí jej zbúranie pretože má uvoľniť miesto novým domom. Počas všetkých tých rokov sa nám podarilo trochu to tam znova opraviť: 2 miestnosti fungujú ako skúšobne, 3 majú všeobecné použitie, je tam malý bar, miesto na koncerty a taktiež skate park. V súčasnosti tam skúšajú 4 kapely: ANTIHERO, RAS (grind/crust), 380 (thrash metal) a SILVATONOS (experimentálna hudba). Organizujeme tam koncerty (nie príliš často pretože ľudia sú čím ďalej tým pasívnejší) a nejaké škejtové stretnutia, a tiež niektoré z mojich nahrávok vznikli na tomto mieste.

3.Aký je tvoj názor na squaterské hnutie v Španielsku, Európe a vlastne na celom svete? Podporuješ týchto ľudí a prečo?

Inígo: Domnievam sa, že je to dobrý spôsob (možno, že jediný) ako si robiť veci po svojom a mať tak kontrolu nad svojím životom bez závislosti na tvojom ekonomickom postavení a vláдах.

4.Mohol by si mi porozprávať niečo viac o scéne v San Sebastiane?

Inígo: V celom tomto regióne (Euskadi) je množstvo squatov, asi viac než v celom zvyšku Španielska. Môžeš tu nájsť napríklad LOBATO (obývaný dom + miesto na koncerty), TXERRIMUNO (miesto na stretávanie sa rôznych kolektívov + koncertné miesto), KAMPSA, ARDI GORRI (tam sa dá chvilu bývať), BUENAVISTA (skúša tam takmer 30 kapiel), GAZTETXE DE INTXAURRONGO (koncerty + miesto na prísypenie), taktiež sa tu nachádzajú dve legálne avšak samostatne vedené koncertné miesta (MOGAMBO a GUARDETXE). Ak mám rozprávať o kapelách tak tých je tu naozaj dosť takže iba zopár mien: IRA ET DECESSUS, KOBORY, KARNE KRUDA, GODDAMMIT, AMONIAKO 87, ERANTZUN, CIEN HONGOS, SQUASSAMENTO, KARKABA, 25 COMING FIRE a mnoho ďalších. No a pokiaľ ide o ziny za zmienku stojí NOTHING WITHOUT (skate & HC). Taktiež tu fungujú dve malé distro/labely COOPERACION Rcds. (vedené basákom Fresom z ANTIHERO) a KHHAPSPMCH (vedené Raľom z KOBORY).

5.San Sebastian je tiež v celom svete známe ako hlavný stan prívržencov baskitskej separatistickej organizácie ETA. Môžeš mi povedať niečo viac k tejto téme? Ako sa ty pozeráš na ich útoky na civilné objekty a ciele? Ako toto všetko vnímajú ľudia zapojení do hc/punkového alternatívneho d.i.y. hnutia v San Sebastiane?

Inígo: Podpora organizácie ETA je silnejšia v menších mestečkách okolo než priamo v hlavnom meste (San Sebastiane), ktoré je iba skurveným turistickým mestom pre boháčov. Nie som nacionalista a nepodporujem ich aktivity. A čo sa týka HC/punkového hnutia..... Môžeš tu nájsť ľudí skutočne zapojených do osloboditeľského hnutia a iných, ktorým toto celé nestojí ani za reč.

6. Čo si myslíš o zákaze politickej strany "Batasuna"? Nie je to tak trochu potlačanie politickej slobody a názorov zo strany štátneho aparátu?

Iñigo: I keď nepodporujem národovcov vnímam tento zákaz ako aj zákaz vydávania EGIN (to boli noviny) ako potlačanie politickej slobody a slobody prejavu. V týchto dňoch sa médiá snažia skriminalizovať (až zosatanizovať) celé národnooslobodzovacie hnutie a Baskickú kultúru. Hoci niektoré frakcie národnooslobodzovacieho hnutia nepodporujú organizáciu ETA a ich násilné akcie.

7. Vidíš nejakú cestu ako sa dostať von z tohto bludného kruhu?

Iñigo: Pravdu povediac ani nie, pretože obe strany pevne trvajú na svojich požiadavkách a jeden extrém strieda druhý.

8. A čo tvoji rodičia a rodinní príslušníci? Podporujú ťa v твоjich aktivitách?

Iñigo: Nijako zvlášť, ale občas keď mám toho naozaj veľa tak mi mama pomôže s varením pre kapelu, ktoré hrávajú v KAMPSE, ha, ha.

9. Myslíš si, že je možné zmeniť ľudské myslenie a naučiť ľudí byť ohľaduplnejšími k tejto planéte? Akým spôsobom by sme toho mali dosiahnuť?

Iñigo: Je to skutočne zložité ale ja som presvedčený o tom, že je možné zmeniť myslenie ľudí, tým, že budeme trpezliví a budeme sa snažiť odovzdávať naše poslanstvo. A taktiež si myslím, že veľkou pomocou by boli trochu tvrdšie zákony pre rôzne továrne.

10. Poznáš aj nejaké iné formy punkového umenia než iba hudbu? Napríklad nejakých maliarov, sčarárov, kresličov komixov či filmárov atď. Myslíš si, že je prospešné pre týchto ľudí a ich talent zostávať uzavretý v našom hnutí a nesnažiť sa šíriť svoje umenie cez masmédiá aj k ostatným ľuďom a taktiež touto cestou sa tak trochu pokúsiť zmeniť ich životné postoje?

Iñigo: Nepoznám príliš veľa ľudí ale napríklad ALEX MENDIZABAL (ktorý v súčasnosti žije v Ríme) je chlapec čo si vyrába svoje vlastné nástroje. Domnievam sa, že snaha o šírenie posolstva medzi ostatných ľudí je dobrá, avšak bez toho aby sme sa im iba my sami prispôbovali, toto sa týka hlavne kapiel.

11. Čo vo svojom živote by si nikdy nechcel strátiť? A prečo je to pre teba také dôležité?

Iñigo: Mojich priateľov pretože bez priateľov nie si nič.

12. Vďaka za tvoj záujem. Toto je voľný priestor pre teba a tak ti/nám môžeš odkázať čo len chceš. Maj sa.

Iñigo: Aj tebe vďaka za tvoj záujem, ak by chcel niekto vedieť niečo viac o mojej kapele či KAMPSE (čoskoro budeme mať vonku nejaké materiály) alebo by tu niekde chcel zahrať či čokoľvek iné, napíšte mi. Veľa šťastia so zirkom, dúfam, že sa opäť stretneme. Maj sa!!!

Iñigo Etxabe

email: antirecords666@hotmail.com

dis dani from zaragoza

S.I.K.A. & Dis Dani

Dani je zo Zaragozy a ja som sa s ním spoznal cez email, keď som sa pokúšal pre nás vybaviť nejaké koncerty v Španielsku a po našom stretnutí sa s ním v Zaragoze sme ostali v kontakte. Aj jeho som sa rozhodol osloviť zopár otázkami pretože je to typ človeka neustále sršiaceho aktivitou najrôznejšieho druhu, či už hraním v rôznych kapelách, organizovaním koncertov alebo vydávaním zinov. Vždy mám radosť, keď stretnem takéhoto človeka, pretože mi to dodáva častokrát veľmi potrebnú energiu, aby som aj ja dokázal poračovať ďalej a ukazuje mi to, že to všetko predsa len má akýsi zmysel...

1. Nazdar Dani. Takže najsamprv, môžeš sa nám trochu predstaviť? (čo robíš, v akých kapelách hráš atď.)

Dani: Takže, ja sa volám Dani, mám 22 rokov, milujem punk a nenávidím prácu. Som vlastne iba nezamestnaný, ktorý miluje hrať v kapelách, robiť ziny, organizovať koncerty... Práve teraz hrám v dvoch kapelách: KAPUZEN PULLIS, čo je rýchly hc/crust a KARNVAPEN ATTACK hrajúcich punk/hardcore a s ktorými máme vonku aj 7"-čku nazvanú "Postnuclear Hardcore". Robím aj zin s názvom Canalia Tu Violencia zameraný prevažne na politické témy. A taktiež vypomáham v labeli/distre/kolektíve Mala Raza.

2. Kedy si začal po prvý krát organizovať koncerty v tvojom meste, Zaragoze? Koľko si ich dosiaľ urobil a ktoré kapely? Podľa akého klúča si vyberáš pri tom či robiť alebo nerobiť koncert pre nejakú kapelu?

Dani: Koncerty som začal organizovať v 98/99 ale vždy v rámci nejakého kolektívu, najprv sa jednalo o kolektív anarcho-punkového odporu, potom to bola Mala Raza a teraz je to Anarcho punková federácia zo Zaragozy. Doposiaľ som zorganizoval okolo 40-50 koncertov pre také kapely ako sú napr. The Varukers, Calloused, Dir Yassin, E150, Atrocious Madness, Born Dead Icons, SIKA... Niektoré z týchto koncertov sa uskutočnili iba preto, že bola daná kapela práve na turné a iné boli benefičné na rôzne politické záležitosti.

Hovorím áno takmer všetkým kapelám, ktoré ma kontaktujú alebo ich posuniem niekomu inému z Apunk federácie aby ten koncert spravil. Snažíme sa robiť koncerty pre hc/punkové a crustové kapely ale taktiež pre nejaké grindové a metalové záležitosti. Uprednostňujeme politicky zamerané kapely ale nie je to striktná podmienka.

Alfredo Landa s Dis Danim pri mikrofóne

3. Mohol by si mi povedať niečo viac o miestach na konanie koncertov v Zaragoze? A mohol by si mi dať tiež zopár ďalších informácií o "CSA Arrebato"? Kto vlastní toto miesto a ako vlastne celé funguje?

Dani: V minulosti tu fungovali 3 rôzne sociálne centrá, kde sme mohli organizovať koncerty, ale v súčasnosti nám už zostalo iba Arrebato. Arrebato bolo trockistické sociálne centrum vedené mládežou 4-tej Internacionály, ale keď sa odtiaľ vytratili, prevzali sme toto miesto my. Teraz ho vedú ľudia, ktorí tam organizujú aj koncerty (Tresxxx, FAP a rôzni jednotlivci). Platíme zaň nájom ale v súčasnosti máme veľa problémov s mestským zastupiteľstvom kvôli otázkam legálnosti a radi by nám ho zavreli, tak ako by radi zatvorili všetky miesta pre alternatívnu kultúru v meste. Takže sa snažíme odporovať!!!

4. Mali ste niekedy problémy s policajnými zložkami či štátnymi úradníkmi v súvislosti s vašimi aktivitami v rámci alternatívneho d.i.y. hc/punkového hnutia? Máte v Zaragoze aj nejaké politické (anarchistické, ekologické, ...) skupiny, ktoré organizujú a starajú sa o demonštrácie a ďalšie politicky zamerané akcie?

Dani: Ako som už povedal, máme veľa problémov s miestami ale tiež samozrejme s políciou. Pár týždňov dozadu boli zatknutí traja ľudia za to, že sa snažili zabrániť polícii, zatvoriť punkový bar, ktorý tu viedlo zopár našich priateľov. Ale stále sú tu ľudia čo sa snažia niečo robiť. Máme Arrebato ale tiež dve ďalšie sociálne centrá: CSA La Trama, autonómne sociálne centrum, kde máme distribúciu, miesto na konanie divadelných predstavení, počítače s internetom a CSA La Revuelta čo je anarchistická klubovňa, kde robia diskúsie, zhromaždenia a tiež je tam skúšobňa pre kapely. Tieto centrá máme tiež v prenájme. Fungujú tu taktiež priestory, kde sa stretávajú ekologickí aktivisti, antiglobalisti a protivojnoví aktivisti. A je tu tiež množstvo najrozličnejších kolektívov, príliš veľa na vypísanie... od anarchistov po odborárov (CNT) či študentov.

5. Mohol by si mi trochu opísať scénu v Zaragoze resp. v celom Španielsku? (info centrá, koncertné miesta, squaty, kapely, ziny, iné alternatívne masmédiá atď.)

Dani: Uf! Čo sa týka Zaragozy tak ti môžem povedať to, že tu máme množstvo kapiel, asi 40-50 na mesto s počtom obyvateľov okolo 600.000. To je skvele ale na druhú stranu veľmi rozdelené do štýlov, však vieš... punkovia, ktorí chodia iba na punkové koncerty, hc decká čo chodia iba na hc koncerty...

Čo sa týka zinov okrem môjho sú tu iba dve ďalšie záležitosti: Benzopireno, prevažne zameraný na hc punk politiku a Destructivo, ktorý robia decká a je zameraný na punk a komixi.

Prosím, nechci po mne aby som ti písal o celej scéne v Španielsku! Je príliš veľká... podľa mňa je to najlepšie v mestách: Barcelone, Valencii a v Baskitsku... tam všade sú kapely, squaty, miesta na koncerty a dobrí ľudia.

6. Aký je tvoj názor na problematiku militantnej baskitskej separatistickej organizácie ETA? Čo si myslíš o týchto ľuďoch? Mohol by si mi povedať niečo viac o pohľadoch a názoroch na túto organizáciu a jej akcie v rámci španielskej hc/punkovej scény? Domnievaš sa, že toto násilie dokáže niečo zmeniť?

Dani: No, toto je veľmi zložitá téma. Je známe, že baskisko má veľmi starú kultúru a tradície patriace tamojším obyvateľom.

Ale v devätnástom storočí, s príchodom kapitalizmu, baskitski vlastenci prevzali všetku túto kultúru a s vytvorením PNV (národnej strany) vytvorili tiež "oficiálny nacionalizmus", ktorý však nemá nič spoločné so starými tradíciami. V 60-tych rokoch vznikol nový druh nacionalizmu, snažiaci sa stavať proti celej tej populárnej kultúre: aberzales patriaci k ľavičiarom. Takže tu vznikla aj ETA. A tak tu máme hneď nový "problém": "terorizmus". Som proti terorizmu avšak nie preto, že by som ho považoval za "nemorálny"... súhlasím s teóriou Sanginettiho, podľa ktorej slúži terorizmus viac štátnym záujmom než svojim vlastným. Môžeš použiť terorizmus, keď máš k tomu aj spoločenskú podporu, masy stoja na tvojej strane ale ak konáš na vlastnú päsť, si v izolácii a z tvojej izolácie má vždy prospech iba štát.

7. A čo opačná stránka problému. Domnievaš sa, že politika vašej vlády môže zastaviť násilie? Aký je tvoj názor na zákaz baskitskej politickej strany "Batasuna"? vidíš nejakú cestu ako sa dostať z tohto bludného kruhu?

Dani: Násilie sa neskončí pretože je prospešné pre štát, s odvolávaním sa na násilie vydávajú stále novšie a represívnejšie zákony. Zákaz strany Batasuna je dobrým príkladom fungovania týchto zákonov, vďaka terorizmu má štát povolenie na uskutočňovanie akýchkoľvek represíí.

8. Viem o tebe tiež, že vydávaš hc/punkový politický fanzín. Mohol by si mi o ňom povedať niečo viac? Aký je tvoj názor na masmédiá (rádio, TV, noviny...) a na alternatívne médiá stojace na opačnej strane?

Dani: Áno, robím zin nazvaný Canaliza Tu Violencia (znamená to viac-menej niečo ako Použi Svoje Násilie), doposiaľ som vydal jedenásť čísiel, od štvrtky je zin zdarma a zameriavam sa v ňom najmä na svoje názory na politiku, ale dajú sa tam tiež nájsť nejaké rozhovory, poviedky... A pokiaľ ide o masmédiá, čo mám k tomu dodať? Sú iba súčasťou vládnucej väčšiny, ako napríklad médiá šíriace propagandu... Na druhej strane alternatívne médiá sú stále tým najúprimnejším pokusom o priamu komunikáciu.

9. Čo pre teba znamená slovo "punk"? A o čom je vlastne toto všetko?

Dani: Uf! Ďalšia ťažká otázka... no, punk, teoreticky, je pre mňa znamená posledný kultúrny (či nekultúrny) útok na triednu spoločnosť a je to postmodernistická kultúra a umenie, možnosť ako povedať nie tam, kde bolo vždy áno. Zvyčajne je to o komunite a teda o komunitnom spôsobe života... toto je tá najzložitejšia téma ale jedna z tých uspokojujúcejších.

Alfredo Landa v CSA Arrebato

10. Čo sa ti páči na ľuďoch (nie iba v rámci nejakej alternatívnej kultúry), keď sa s nimi stretnes, hovoríš s nimi a počúvaš ich slová?

Dani: Mám rád zaujímavých ľudí... najlepšia kombinácia je vtedy, ak ti ten človek má aj čo povedať a taktiež ťa dokáže rozosmiať... ale mám rád aj debátoch... skutočne si vážim dobú a horúcu debatu, medzi moje najobľúbenejšie patria tie, keď sa rozprávam s komunistami a rozprávam im, že to čo Lenin Stalin či hoci aj Engels robili neboli žiaden komunizmus, zvyčajne z toho hovno rozumejú.

11. Myslíš, že dokážeš byť celý život šťastný v "alternatívnom d.i.y. punk/hc mnutí" a prečo?

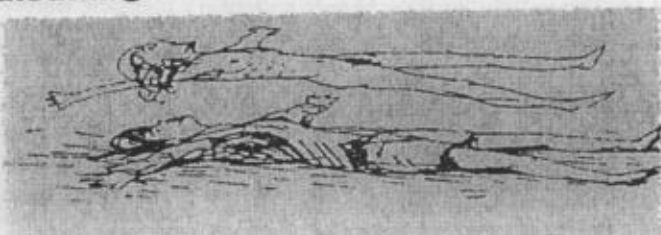
Dani: Nemám rád plánovanie ďalekej budúcnosti, všetko čo viem je, že teraz

som tu a trápia ma veci týkajúce sa blízkej budúcnosti, ako som už povedal zámer vybudovať komunitu je najzložitejší ale náš život v "scéne" na tomto závisí.

12. Ok, tak toto je všetko. Vďaka za tvoj čas a odpovede na moje otázky. Zostaň aktívny a maj sa.

Dani: Vďaka Juro a prepáč mi to meškanie... snáď sa niekedy v budúcnosti zase stretneme a ak by mal niekto záujem dozvedieť sa niečo viac o Zaragoze kontaktujte ma... tak zatiaľ, a ešte raz vďaka.

Dani, PO Box 7145, 50080, Zaragoza
disdani@hotmail.com

Kingdom

- 26.7. Viedeň - Tuwi (Aus)
- 27.7. Magdeburg - Ulrike squat (Ger)
- 28.7. day off
- 29.7. Oschersleben - Alge e. V. (Ger)
- 30.7. Stemwede - farm house (Ger)
- 31.7. day off
- 01.8. Amsterdam - OCCII (Hol)
- 02.8. Utrecht - Korsluiting (Hol)
- 03.8. Amsterdam - squat na Prinsengraacht (Hol)
- 04.8. day off
- 05.8. day off
- 06.8. Zaragoza - C.S.A. Arrebató (Spain)
- 07.8. Arnedo - C.S.A. La Cuesta (Spain)
- 08.8. San Sebastián - Kampsas squat (Spain)
- 09.8. day off
- 10.8. Larochemillay - TODO ES festival (F)

Madeira (Portugal)

Predslov

Je zvláštne, ako sa život mení. Človek sa ani nenazdá a sny, ktoré si choval v kútiku svojho srdca, a ktoré mu pripadali až príliš neskutočné na to, aby sa mohli stať realitami, pomaličky začínajú dostávať svoj tvar a pozvoľna veľmi rýchlo vystupujú na povrch, až sa stávajú realitami.

Asi takéto a iné podobné pocity ma prepadali, keď som 26.7. nastupoval do auta Tomášovho otca (Mazda 323 kombi) naloženého po kapotu a vlastne až nad ňu pretože sme si museli požičať ešte aj tzv. "truhlu", hrbou vecí, nástrojov a mojimi tromi priateľmi spolu s kamarátom Robom, ktorý nám robil vodiča a výborne nám so všetkým pomáhal počas celého nášho turné.

Čas priprav sa skončil, a tak sa konečne ide na vec. Stálo nás to všetkých dosť úsilia, aby sa veci podarili tak, ako sa majú, a preto by som rád, ešte skôr než začnem, poďakoval všetkým, ktorí nám s turné pomohli a taktiež by som rád poďakoval Tomášovi, Mišovi, Valterovi a Robovi za celé naše skvelé letné "dobrodružstvo".

26.7.2002 Viedeň - TUWI (S.I.K.A., SCEPSIS, CEMETERIO SHOW, EKKAIA)

Klub TUWI sme mali možnosť navštíviť už pár krát predtým (teda ja som tam bol asi dva krát) pri našich výletoch na koncerty do Viedne, ale ak ste tam ešte nikdy neboli tak sa vám trochu pokúsim priblížiť toto miesto.

Jedná sa o klub vo vilovej štvrti s vcelku príjemným vonkajškom aj vnútrajškom (plagáty po stenách, trochu vyššie pódium, príjemní ale trochu chladní ľudia - klasická Viedeň). Na tento koncert som sa obzvlášť tešil pretože s nami mali hrať aj Španieli Cemetery Show, ktorých minulý viedenský koncert mi ušiel a tak som bol rád, že ich konečne uvidím naživo.

Keď sme dorazili pred klub práve sa iba pomaličky začali objavovať prví ľudia, ako aj organizátori dnešnej šou takže po tom čo náš aparát a nástroje vymenili svoje miesto v aute za vnútrajšok klubu, vrhli sme sa s plnou polnou na distrá.

Po menšom nedorozumení pri losovaní hráme prví čo nie je nikdy nič moc, ale koncert prebehol vcelku Ok aj so slušným zvukom takže spokojnosť aspoň na mojej strane. Na pódium vyliezajú miestny SCEPSIS a v rámci asi pol hodiny nám všetkým vypláchnu uši svojim grind fastcorom. A už sú tu Cemetery Show so svojim fast HC/punkom a textami spievanými pekne po španielsky (...tak ako to mám najradšej). Príjemný a technicky dokonale set, ale akosi mi chýbalo viac energie (možno, že je to aj tým miestom). No a čo dodať k poslednej kapelke večera - Ekkaia = brutálny emo HC na dve gitary. Rozhodne odporúčam vidieť naživo, ak by ste niekedy mali tú možnosť.

Na hodinkách bije asi jedna hodina v noci a my sa rozhodujeme, keďže máme pred sebou asi 800km do nemeckého Magdeburgu, že bude najlepšie vyraziť hneď a spánok si odložiť až na neskoršie.

27.7.2002 Magdeburg - Ulrike squat (S.I.K.A., EBOLA)

Cestu sme si zvolili cez Čechy s tým, že v Prahe sa zastavíme a oddýchneme si. Ide sa nám príjemne až kým na diaľnici asi okolo piatej či šiestej nezaznamenáme podozrivé zvuky z oblasti prednej nápravy auta. Rýchlo zastavujeme na najbližšom odpočívadle, kde už stoja nejaké ďalšie autá a nakúkame (všetci veľmi odborne) pod auto čo sa deje. Na nič neprichádzame a tak sa rozhodujeme pokračovať ďalej akože sa nič nedeje. Behom pár minút však doráža na odpočívadlo veľkou rýchlosťou asi zopäť taxíkov a my sa nestačíme

diviť tomu čo sa pred nami odohráva. Z taxíkov vyskáče väčší počet (tak 20 - 25) aziatov a uteká k pripraveným autám, ktoré vzápätí vyraďajú s pískaním kolies na diaľnicu. Celá táto udalosť trvá cca 10 sekúnd a my tam ostávame s otvorenými ústami pozerajúc sa na pošťavajúcich taxikárov premeriavajúcich si nás neprijemnými pohľadmi. No...radšej sa aj my rýchlo rozhodujeme, že už sme tam strávili dosť času a vyraďame tiež na cestu. Po príchode do Prahy vyzvedáme od ľudí, ako sa dá dostať na Miladu pretože nikto z nás presne cestu nepozná. Po menšom blúdení slávime úspech, ale keďže je tam plno hádzame spacáky na trávu a podriekavame asi tak do 11.00.

Tak a už zase sedíme nacpaní v aute a cesta nám pomaly ubieha pod kolesami. Do Magdeburgu dorážame až v siedmej večer a v Ulrike nás už čaká neprijemná novina, že EBOLA dnes s nami nezahrá, pretože pre akési háčiky v kapele zrušili svoje koncerty. Čo sa dá robiť. Je treba riešiť vzniknutú situáciu ako sa dá. Zmierení s tým, že to dnes bude asi dosť zaujímavé ideme obhliadnuť miesto na koncert a aparát. Miesto je "útulná dvojsála" s barom pre asi 30 ľudí, ale s aparátom je to o čosi horšie pretože bicie mala priniesť nedorazivšia EBOLA. Miestne bicie sú v trochu úbohejšom stave, no čo je horšie chýbajú stojany na činely. Duch d.i.y. sa však nezaprie a tak sa nám po chvíli darí preradiť stojanov na mikrofóny, ktorých je tu dosť (ani by ste neverili na čo všetko sa dajú použiť) plastové štuple z pet fliaš) a keď nám jeden ochotný domáci vymení zástrčku na našej predlžovacke za jej nemeckú verziu vyraďame "ohúriť a rozdrviť" publikum čítajúce asi tak tých spomínaných 30 ľudí našou hudbou. Hráme čo to dá a pravdu povediac rozbieha sa doslova nečakaná zábava zo strany našich poslucháčov. Po hodine hrania, keď už vyčerpáme všetky skladby aj covery (a zopár vecí hráme aj dva krát) nevládzeme a tak musíme naše vystúpenie ukončiť. Bol to asi jeden z najlepších koncertov čo sme spolu odohrali a viditeľne aj ľudia sú potešení. Ešte menší pokec, prenesenie vecí z auta do miestnosti pre kapelu, rýchla večera pozostávajúca zo skutočne výborných cestovín s omáčkou a dvoch hrncov pudingu, avšak to už si ťažko po predchádzajúcej prebdenej noci a dnešnej súni vyberá svoju daň v podobe spánku.

squat ULRIKE v Magdeburgu

28.7.2002 Magdeburg - day off

Zobúdame sa do krásneho rána, ktoré nám pripadá vo vnútornom dvore squatu trochu chladné, avšak len čo vychádzame von na ulicu už sme zase v realite sparného leta plného horúcich slnečných lúčov. Dnes sa nič nedeje a tak vyzvedáme od miestnych čo sa kde dá v meste zohnať a ja s Tomášom vyraďame do blízkej internetovej "kaviarne"

zistiť, ako to vyzerá s našimi ďalšími koncertami a či sa medzičasom niečo zásadne nezmenilo. Zisťujeme iba samé radostné noviny pretože nám pribudlo ďalšie vystúpenie v Španielsku, ktoré nebolo celkom isté pred začiatkom turné a tak sa rýchlo vraciame oznámiť túto novinku ostatným. Prichádza na rad prechádzka mestom, ktoré je inak veľmi pekné a návšteva miestnej katedrály s veľmi zaujímavým kyvadlom visiacim zo stropu a zhadzujúcim drobné valčeky umiestnené v kruhu okolo neho. Po príchode na squat nás udivujú miestni obyvatelia svojim nič nerobením pozostávajúcim z posedávania v kruhu a pitia alkoholických nápojov a tak si k nim nachvíľu prisadneme aj my a v rámci jazykových možností kecáme.

29.7.2002 Oschersleben - Alge e. V. (S.I.K.A., BINGO)

Dnes hráme v Oscherslebene čo je mestčko vzdialené asi tak 20km od Magdeburgu takže vyraďame až po obede s tým, že sa skočíme okúpať na neďaleké jazero. Túčime sa s ľuďmi z Ulrike a vyraďame smer letné kúpacie radovánky. Jazero však nie je až také opustené, ako sme dúfali skôr naopak. My sa ale nenechávame odradiť množstvom kempujúcich nemeckých rodín ani výberom vstupného a po tom čo sa nám obľútiť podarí prešmyknúť okolo vrátnice do areálu vrháme sa do vód, čo v konečnom dôsledku neprináša až také uspokojenie aké by sme čakali. Žiaľ mne vždy je všetko super ale taká hrôza to zase nie je.

Miestne centrum v Oscherslebene nachádzame pomerne rýchlo a tak ešte nakupujeme v supermarkete proti nejakej jedlo. Jedná sa o zoskupenie viacerých budov, z ktorých jedna slúži ako bar a je tam aj biliard, ďalej nejaké obývané domy miestnymi alternatívne zmýšľajúcimi obyvateľmi a v najväčšej budove je bar + koncertná sála s pódium pre asi tak 100 - 150 ľudí. Dnes by sme mali konečne hrať aj Švéd BINGO, ktorým koncert robil Tomáš aj u nás doma v Bratislave takže sa veľmi tešíme na večer. Ten sa však pomaly bližie a oni stále nikde. Už začíname byť trochu nepokojní, keď sa vrazu otvára brána a doráža dodávka s výpravou zo severskej krajiny s dlhou históriou skvelých hc/punkových kapiel. Hneď vyberáme bicie a kombo na gitaru, krátka zvukovka a ide sa na vec. Zvuk super a koncert tiež v pohode takže spokojnosť na mojej strane takmer 100%. Po nás nastupujú BINGO so svojim experimentalgrindšialenstvom, mňa síce ich hudba až tak veľmi nechytá ale je to rozhodne jedna z veľmi nádejných mladých švédskych kapiel - ak ste o nich nikdy nepočuli tak určite ešte budete.

Prichádzajú na rad nejaké pivká v miestnom bare a biliard SVK vs. SWE. Ja sa idem vyspať do auta pretože miesta je málo a matracov ešte menej a na dlážke spať netužim a tak ešte chvíľku pozerám na hviezdičky na oblohe, kým mi očka neprikryje závoj pokojného spánku (zase ten spánok na konci...no čo už).

30.7.2002 Stewwede - farm house (S.I.K.A., BINGO, NORMAL TO PSYCHO)

Ráno prichádza na rad sprcha a po raňajkách vyrazáme smer Osnabruck, pri ktorom by sa malo nachádzať Stewwede a farma, miesto našej ďalšej zastávky. Vezieme sa plný dobrej nálady po diaľnici, keď tu zrazu hop a ani sa nenazdáme uviazneme v zácpě, ktorých sú miestne diaľnice cez leto plné. Po asi hodine pomalého presunu vpred to vzdávame a rozhodujeme sa pre alternatívne riešenie týkajúce sa vedľajších ciest. Ideme spolu s BINGOM a aj napriek pár zachádzkam nachádzame miesto nášho dnešného večerného koncertu pomerne rýchlo. A je to skutočne nádhera. Veľký vidiecky dom z tehál + ďalšie dve menšie stavby (garáž a skladisko) všetko v dokonalej harmónii s okolitou prírodou. Slnečné záhony so zeleninou, stromčeky...no proste idilka.

Hrať sa bude hneď v hlavnej vstupnej miestnosti čo je niečo ako dlhá h a l a tiahnúca sa s k o r o c e l ý m d o m o m oblepená

ráno na farme v Stewwede

plagátmi z koncertov a rôznym farmárskym náčiním visiacim po stenách. Vítajú nás Toby a Haikke miestni obyvatelia a organizátori dnešnej akcie. Rýchlo vybalíme veci a to už je jedlo na stole.

Tu by som sa rád trochu pozastavil a opísal vám to čo nám tito milí ľudia pripravili, pretože to bolo skutočne úžasné. Naš pokrm pozostával zo zemiakového šalátu, zapiekanych šatôčiek plnených zeleninou, púre s cesnakom, žltého melóna a to som určite ešte na niečo zabudol, lebo stôl sa až tak prehýbal pod toľkým skvelým skutočne skvelým jedlom. Po stenách viseli rôzne plagáty a fotky na ktorých sme objavili aj SEE YOU IN HELL spolu s GRIDÉ, ktorí mali tiež tu česť navštíviť toto úžasné miesto. Medzičasom sa už sála v celku slušne zaplnila ľudmi z okolia. Hala tak sa koncert môže začať. Prvá ide na výstupej punková úderka NORMAL TO PSYCHO drtiaca temnejší hc/crust. Po nich to rozbalujú BINGO s takým setom, že som aj ja mal dosť takže, keď sme vyliezli pred publikum my bola dušička vo mne menšia než špendlíková hlavička a ani som nečakal na nijaký väčší úspech. Nakoniec sa z toho vykľul jeden z najlepších koncertov na turné (aspoň teda ja som mal ten pocit) a ľudia tiež ocenili našu snahu.

Po koncerte rýchlo vyzliecť prepotené tričko a vymeniť ho za iné nech neprechladnem a už si pri otvorenom pivku vychutnávam krásny večer na priedomí. Vnútri sa rozbieha slušná párty za účasti miestneho osadenstva a hudby všetkých možných štýlov, ale nás čaká na druhý deň veľmi skoré vstávanie pretože ideme na dohovorené nahrávanie do Holandska, kde musíme prísť presne. Ešte večer sa lúčime s BINGO a nastavujeme budík.

31.7.2002 Schagen/Heemstede - day off

Ráno nás už na stole čakajú raňajky jedna báseň a po tom čo si pofotíme miestnu scenériu a spravíme aj zopár fotiek s Haikke vyrazáme do Holandska. Po diaľnicach sme čoskoro

neďaleko Amsterdamu a po tom čo nahliadneme do mapy volíme cestu do Sagenu cez asi 30km dlhý most/násyp ponad oceán. Móre, loďky, fotky, holandské mestečka - príjemná cesta bez prekážok, až na to, že netušíme akou rýchlosťou sa dá ísť po miestnych cestách pretože dopravné značenie o týchto veciach sa dosť odlišuje od toho nášho (vysvetlil nám to až neskôr Mike, keď sme sa ho na to pýtali).

Po tom čo chvíľu blúdime narážame na Mikea (bubeníka SAF, ktorý nám pomohol vybaviť naše koncerty aj nahrávanie v Holandsku a nechal nás u seba prespávať za čo mu patrí naše obrovské VĎAKA), ktorý nás dovedie na miesto nášho dnešného nahrávania. Je to miestny klub s názvom Muziek Center (vedľa je tiež hudobninový obchod) a bývalý gitarista Thierry z Tuco Ramirez tam má nahrávacie štúdio. Aparát aj ostatná technika sú skvelé a hoci máme na nahrávanie iba veľmi málo času darí sa nám to celé zvládnuť. Asi o šiestej sa lúčime s Thierryom s tým, že on na nahrávke ešte zapracuje a pošle nám ju po Mikeovi a vyrazáme smer mestečko Heemstede, kde má Mike svoj byt v útulnom domčeku. Je to síce trochu tesnejšie miesto, ale podľa hesla dobrých ľudí sa všade veľa zmestí nám to dokonale stačí. Mike tam býva ešte so svojim dalmatínom Joeym (inak nádherný pes).

Russia

01.8.2002 Amsterdam - klub OCCII (S.I.K.A., SAF, HENCE FORTH, TEN VOLT SHOCK)

Dnes hráme v Amsterdame ale až večer takže vyrazáme na obhliadku mestečka, ktoré vyzerá, ako postavené z lega a pri miestnom parku sa nachádza akási ohrada, v ktorej sú daniele, ovce, husi a dokonca krava všetci pekne spolu z čoho máme radosť najmä miestne dečka, ktoré ich tam chodia kmitať. Je trochu pod mrakom, ale my sa aj tak s Tomášom a Mišom rozhodujeme, že sa pozrieme na more, ku ktorému to má byť vraj 20 minút. Bohužiaľ pre nás tých dvadsať minút to tam trvá autom a nie peši čo zisťujeme až po tom, ako sa pekne rozprúšila my sme už dosť ďaleko od Mikeovho bytu takže cesta späť v daždi nič moc (aspoň, že po chvíli pršať prestalo).

Poobede prichádza Mike z práce a vyrazáme do Amsterdamu na koncert. OCCII je klub v Amsterdame s pomalovanou vstupnou bránou, a tvorí ho veľká sála s barom a pódium. Vítame sa s ostatnými členmi SAF a chvíľu kecáme kým sa neobjavia nejaké distrá a nás zase nepochytí nákupná horúčka. Prvy nastupujú Hence Forth ale ja nie som prílišný fanúšik ich nyho štýlu takže keď po nich ležú na pódium SAF mám omnoho väčšiu radosť. Kvalitné výkony týchto holandských thrash drúčov ste už mali mnohí možnosť oceniť na koncertoch aj u nás takže u mňa zavládla spokojnosť. Tak a nastupujeme my ale aj napriek dobrému zvuku to nie je z našej strany nič moc a tak som zvyšok večera trochu otrávený. Posledná vec večera Ten Volt Shock mi náladu so svojim emo indie popom rozhodne nezlepšili a tak po príchode k Mikeovi leziem rýchlo spať.

02.8.2002 Utrecht
- Korsluiting
(S.I.K.A., SAF,
TEN VOLT
SHOCK)

Mike si dnes zobral kvôli nám v práci dovolenku takže sa môžeme ísť spolu pozrieť na oceán. 20 minút autom a už sme na pláži. Slniečko pečie, ale voda je studená takže sa veľmi rýchlo vzdávame plánov na kúpanie. Iba sa vyzujeme a prechádzame po

korsluiting squat

pláži, naháňame s Joeym a zbierame mušle. Pri prechádzke sa mi darí nájsť vo vode plávajúce euro bankovky, z čoho si ostatní robia srandu a ja mám radosť z ľahkého zarobku.

Hneď poobede vyrážame do Utrechtu, kde máme ten večer hrať, pretože by sme si radi pozreli aj historické mesto s mnohými pamiatkami. Fotím si vysokú vežu miestnej katedrály, ktorá je, ako nám Mike rozpráva najvyššou podobnou vežou v celom Holandsku. Korsluiting je malý úzky squat do ktorého sa vojde tak 40 natlačených ľudí. Pred koncertom máme ešte dosť času a tak sa vyberáme, ako správni turisti v spoločnosti Frisa (spevák z SAF) na obhliadku miestneho coffe shopu, ktorý je hneď oproti. Asi som, ako väčšina ľudí, čakal od holandských coffe shopov čosi viac, i keď mi ich podrobný opis od iných bol už samozrejme vopred dobre známy. Proste úplne normálka "bar", kde si môžete vybrať z ponukového listu trávu, či už bintu alebo pytlík.

Pred koncertom sa už celý squat zaplnil ľuďmi a tak sme postupne všetci odohrali svoje songy. Užes už bol môj dojem z nášho vystúpenia lepší, ale podľa môjho názoru to zrejme spôsobilo aj celé to miesto kde sme vystupovali. Vždy sa mi totižto lepšie hralo v menších a uzavretnejších priestoroch než vo veľkých sálach.

Madeira (Portugal)

deadareathrashattack #14

KØRTSLUITING

02/08/2002 - €2,53 - first band starts 21:30 hr

slovakian
thrashcore attack
style: crudos /öpstand

SIKA

ten volt shock

german
indi pop

vleutenseweg 68 - utrecht

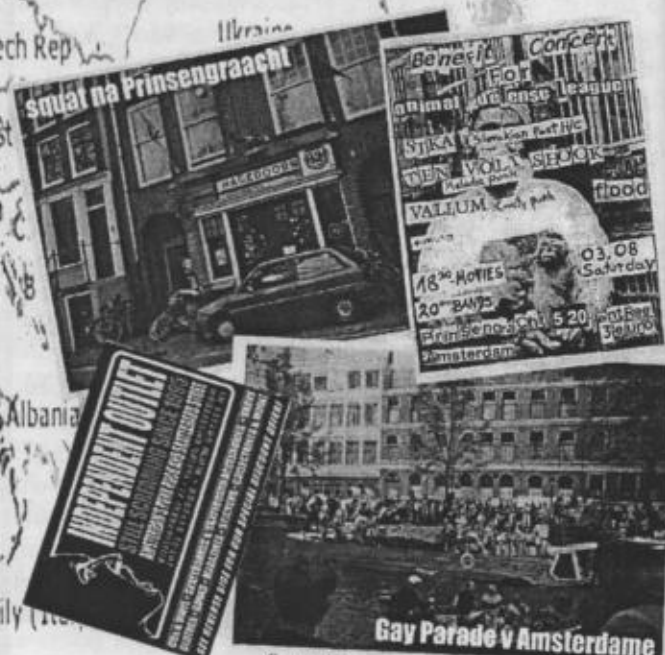
03.8.2002 Amsterdam - Hagedoorn squat na Prinsengraacht (S.I.K.A., VALIUM, TEN VOLT SHOCK)

Náš posledný koncertný deň v Holandsku sme odštartovali

výletom do Amsterdamu, pretože posledne sme si nestihli pozrieť nič z mesta. Inak Amsterdam sa mi v tomto veľmi pozdával, lebo je to takpovediac mesto na vode, a preto jeho ulice pretínajú viaceré vodné toky s mostami a plaviacimi sa lodičkami. A mali sme aj veľké šťastie, pretože náš sprievodca Mike mal pre nás pripravené prekvapenie v podobe Gay Parade (kamevalový sprievod gayov a lesbičiek na loďkách po vodných kanáloch v Amsterdame a sprievody v uliciach mesta), ktorá sa zhodou okolností konala presne pred squatom, kde sme mali v ten deň vystupovať. Takže prišli na radu foťáky a turistické vyžitie sa z našej strany.

Squat na tento práve extra nezapôsobil, ako ani ľudia prichádzajúci na koncert. Na počudovanie tam bolo aj zopár Slovákov a samozrejme množstvo Poliakov. Zvuk mali na starosti ľudia z Olho De Gato, avšak počas nášho vystúpenia sa vyskytol akýsi technický problém s uzemnením elektriky, takže z toho mikrofón neustále dostával strašnú spätnú väzbu. Hranie normálka až na neustále pokrikovanie našich slovenských bratov medzi skladbami, aby sme už toľko nekecali a hrali. Ten Volt Shock ma zase nechytali a tak som si ich vystúpenie nechal ujsť postávaním a kecaním vonku a v prípade Valium (crust/punk) mi úplne stačili tri skladby a dosť. Pred squatom sa nám bohužiaľ naskytl nepekny pohľad na opitých a bordel robiacich Slovákov a tak ma z toho chytali zlé pocity v oblasti žalúdka.

Po skončení nášho koncertu nás ešte čakala srdečná rozlúčka so všetkými našimi holandskými priateľmi a ich uistenie o tom, že sa čoskoro zase uvidíme u nás doma v Bratislave.

04.8.2002 - day off

Skoro ráno sa zobúdžeme do trochu daždivého počasia u Mikea a po hygiene a raňajkách prichádza na radu lúčenie s týmto úžasným človekom, bez obrovskej pomoci ktorého by sme pravdepodobne na žiadne turné ísť nemohli. Vďaka Mike za všetko.

Dnes sme si dali za cieľ doraziť aspoň ku Parížu, takže naša cesta povedie cez polovicu Holandska, celé Belgicko a asi štvrtinu Francúzska, kde však nemôžeme resp. radi by sme sa vyhli použitiu diaľnic, pretože sa za ne dosť platí. Celú cestu až do Bruselu striedavo pospávam, čítam si a počúvam nadávanie Roba na "šialené" Belgické dopravné značenie

ciest čo sa naplno prejavuje práve pri blúdení v uliciach Bruselu. Po chvíľke sa však vymotáme a pokračujeme ďalej. Asi okolo deviatej večer dorážame pred Paríž a hľadáme miesto na prespanie pretože netúžime po tom blúdiť nočnými ulicami tohoto európskeho veľkomesta a íde na nás aj únava z celodenného sedenia v aute. Schádzame z cesty a zastavujeme neďaleko železnice pre rýchlovlaky. Chalani vybaľujú spacáky a rozkladajú si ich na betóne a ja s Robom spím v aute. Žiadny extra kempovací luxus, ale čo už sa dá robiť. Ja som sa nevyspal až tak zle, ale Tomáš, Mišo a Valter sa ráno zobúdzajú pekne nevrlí, lebo sú celí pomliaždení od tvrdej a na spanie dosť nevhodnej podstielky. Radšej rýchlo vyrážame ďalej a ja sa už teším plný očakávaní na Paríž a jeho historické pamiatky.

05.8.2002 day - off

Je pondelok asi 7.00 ráno a všetky cesty do mesta sú totálne upchané autami a ľuďmi náhliacimi sa za svojou prácou. Jazdí sa nám veľmi zle, pretože francúzski vodiči sú zrejme presvedčení o tom, že krkolomný slalom bez akýchkoľvek obmedzení medzi autami je tá najlepšia taktika cestnej premávky a tak pár krát vôbec nechápeme z toho čo sa to pred nami robí. Opatrnosť nado všetko, hlavne keď vám z bočnej ulice len tak z ničoho nie vyrazí pred vaše auto typet na obúchanom starom Citroene, akoby sa vôbec nič nedialo. A nášmu blúdeniu akoby snaď ani nebolo konca. Iba s malou mapkou a už pekne našťvaní to nakoniec vzdávame a asi okolo 12.00 sa nám darí dostať na druhý koniec mesta. Našťvaný sedím v aute a moja nálada je hlboko pod bodom mrazu.

Mierime smerom k Bordeaux, kde dúfame, že zase niekde prespíme. Zastavujeme na odpočívadle tesne pred mestom ale keďže sa ešte iba stmieva tak na radu odpočívajúcich českých kamionistov pokračujeme cez večerné Bordeaux a prespávame až na najbližšom väčšom parkovisku za mestom, kde sú na našu radosť aj hygienické zariadenia. Rozkladáme stan a hor sa do riše snov.

06.8.2002 - Zaragoza - C.S.A. Arrebato (S.I.K.A., ALFREDO LANDA, LIGHT SUGAR DREAMING)

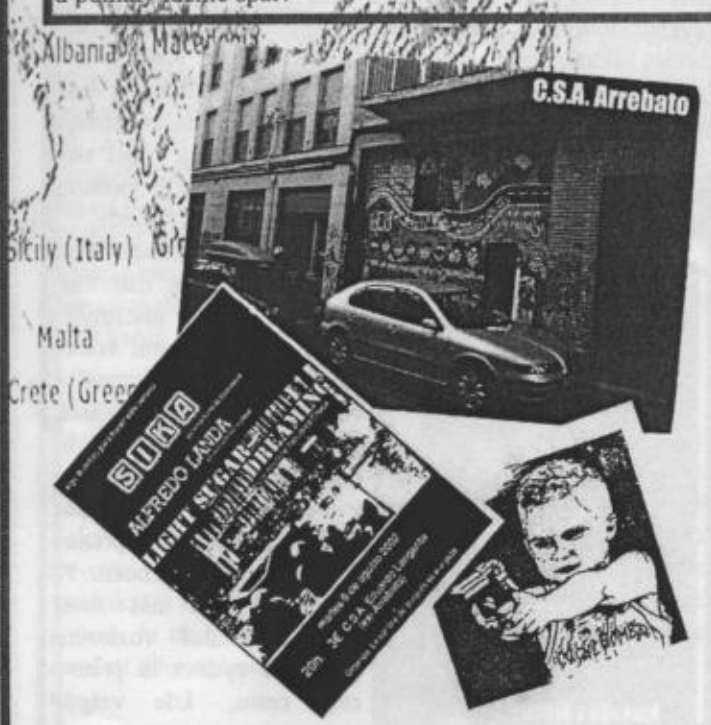
Tesne pred prekročením hraníc so Španielskom sme donútení zaplatiť Francúzom diaľničné poplatky za krátky asi 5km dlhý úsek diaľnice čo je široko ďaleko jediná cesta, ako sa pohodlne a bez zbytočnej zachádzky a blúdenia dostať cez Pyreneje na cestu smerujúcu do San Sebastianu a pokračujúcu ďalej do Zaragozy, kde máme dnes večer hrať. Rozhodujeme sa zaplatiť si diaľničné poplatky aj v Španielsku (čomu sme sa nakoniec aj mohli vyhnúť a ušetrili by

sme dosť peňazí, pretože vedľajšie cesty vedúce popri diaľnici sú tam veľmi dobre udržiavané a dá sa po nich bez prekážok a relatívne rýchlo kamkoľvek dostať).

Španielska krajina ma na prvý pohľad uchvátila. Keď prekročíte Pyreneje, akoby ste sa ocitli v nejakej úplne inej zemi, ktorá ani nemôže ležať v Európe. Vyprahnutá zem s nízkoú travou sa strieda s nekonečnými sadmi ovocných stromov a v pozadí sa črtá scenéria kamenistých kopcov. Krásne slnečné počasie nám zaručuje skvelú viditeľnosť a cesta sa bez problémov mihá pod kolesami nášho auta.

Do Zaragozy dorážame asi okolo 17.00 a potom čo sa nám darí v angličtine úspešne nadviazať kontakt s jedným miestnym obyvateľom tento, keď vidí naše problémy s orientáciou v cudzom meste ochotne nasadá do svojho auta a ukazuje nám cestu. Mládežnícke centrum, kde sa má dnešný koncert konať je zastrčené v úzkej uličke a jeho predná časť je celá pomalovaná graffiti. Stojí tam už biela dodávka z Čiech čo je pre nás asi najväčším prekvapením dneška. Sú to ľudia z Havlíčkovho Brodu, ktorí dovolenkujú v Španielsku a majú tu dnes s nami zahrať. Trochu kecáme a zisťujeme, že to dnes večer bude asi dosť sranda, pretože ich znalosti z oblasti hardcore/punku a celého fungovania "scény" sú menšie než minimálne. Po chvíľke doráža na miesto aj Dis Dani, ktorý nám celú dnešnú šou organizuje. Vnútrajšok tvoria dve väčšie oddelené miestnosti. Jedna slúži ako vstupná hala a je až po strop naplnená najrôznejšou literatúrou a časopismi týkajúcimi sa prevažne ľavicových hnutí, revolúcií a anarchizmu (.Ryptickí horkokrvní Španieli). Druhá miestnosť slúži na hranie a je tam aj bar, pri ktorom my vyprahnutí turisti pre istotu hneď zakotvíme na nejaké to španielske cerveza.

Prvý to štartujú Alfredo Landa, miestna disbeatová zalezitosť, ktorej mikrofón drží vo svojich rukách Dani. A už ideme na vec my. Česi akosi nechápu čo sa to deje a tak z toho máme dosť zabavu. Ich produkcia je totižto z trochu iného šauku. Technicky dobre zahrany beat hardrock, ktorý ma síce veľmi neoslovuje, ale dá sa to vypočuť. Po koncerte trochu balíme veci a ja si ešte bežím z neďalekého mosta odfoťiť nočnými svetlami nasvietenú katedrálu. Dani býva vo veľkom krásnom byte a tak ešte chvíľu kecáme o novinkách zo Španielska, hrabeme sa v jeho zbierke dosiek a pomaly ideme spať.

C.S.A. La Cuesta

07.8.2002 Arnedo - C.S.A.

La Cuesta (S.I.K.A.)

KARKABA

Po vydatných raňajkách trochu ľaháme z Daniho informácie o politickej situácii v severnom Španielsku (hnutie ETA atď.) a

zistujeme, ako sa dá najlepšie dostať do mestečka Arnedo, kde je v pláne naša ďalšia zastávka. Keďže je to iba asi 120km od Zaragozy vyrážame až na obed po nákupoch v miestnom supermarkete. Cesta prebieha bez problémov a máme dosť času tak si robíme menšiu zastávku v jednej dedine po ceste, kde práve prebieha akási fiesta takže sa chvíľu pozeráme na vystúpenie dosť chabo oblečených latinsko-tanečníkov a okukujeme stánky s rôznymi suvenírmi.

Na kopci nad Arnedom leží zrúcanina starého hradu a celé mesto na ňu pôsobí veľmi pokojným dojmom. I keď jeho rozloha nie je práve veľká,

nájsť dnešné miesto nášho koncertu nám i napriek podrobnému opisu robí značné problémy (prešli sme asi tri krát len tak okolo a ani nás nenapadlo, že by to mohlo byť ono). Na školskom ihrisku skúsime zo znalosti anglického jazyka miestnu mládež pričom zistujeme, že prekonať jazykovú bariéru asi nebude až také ľahké, ako by sa na prvý pohľad zdalo. Nakoniec konečne slávime úspech a

parkujeme auto pred domom, ktorý vyzerá, že sa každú chvíľu určite zrúti. Je to miestne mládežnícke centrum, vedené ľuďmi z alternatívnej d.f.y. punkovej scény a majú ho od kohosi v prenájme. Priobdžajú organizatori a tak máme možnosť stráviť zvyšný čas jedným z prehrabávaním sa v distrách.

Dorážajú aj naši dnešní španielski spolubojovníci a tak vykladáme aparát, a po tom čo dorazi ešte zopár ďalších ľudí boponi sa dvíha dnešné predstavenie má zelenú. KARKABA do toho režíruje čo sa dá a ich energický crust/punk mi je dosť sympatický. Po nich dorážame ľudia mi s naším thrash hc/punkom a rozprúdi sa celkom slušná zápora. Mám síce trochu problémy so zvukom, pretože moja H&K gitarová hlavná akcia nesedí k Peavey reboberu, ale na tak pohoda.

karkaba v Arnedo

MIÉRCOLES 7 DE AGOSTO A LAS 21:00 H. (punku!) EN EL CSA LA CUESTA ARNEADO (LA RIOJA)

Keď koncert skončil ešte trochu beháme a nadväzujeme kontakty s miestnymi ľuďmi. Pri postávaní vonku objavíme vedľa cesty pavúka veľkosti asi priemeru čajovej šálky a tak sa zabávame na tom čo všetko na nás ešte v noci vybehne, pretože spať máme na matracoch priamo v koncertnej miestnosti. Po chvíli sa nás náš malý chlpatý priateľ rozhodne opustiť a vydáva sa priamo cez cestu, kde vzápätí

zvádza nerovný boj s kolesami rýchlo protiúduceho auta s vopred jasným výsledkom. A tak máme bohužiaľ v priamom prenose možnosť vidieť vplyv nášho technického sveta na živú prírodu.

Presúvame svoje maličkosti do sály, ktorá sa má stať našim dnešným nočným útočiskom a ľúčime sa s poslednými odchádzajúcimi ľuďmi/majiteľmi/organizátormi dnešnej

akcie, ktorí idú na nočný vlak smerujúci do Barcelony, kde sa koná hc/punkový festák. Pri bare v ľadničke objavujeme asi tak 60-70 cervezas a po uistení zo stany miestnych o ich

Arnedo alcohol party

prakticky neobmedzenom využití v náš prospech už tušíme, že dnešný večer sa asi ešte nekončí. Púšťame magneták a ide sa na to. Po pár pivkách a nezáväznom pokeci ľaháme na pripravené matrace s predstavou krásnych snov a rôznych nočných živočíchov loziacich naokolo.

Russia

08.8.2002 San Sebastian - Kampsa squat (S.I.K.A.)

KAMIKAZE-GODDAMMIT

Po prebudení sa vyrážame z Arnedo a napájame sa na cestu, ktorá by nás akože mala doviesť ku akýmisi horúcim termálnym prameňom vyvierajúcim z okolitých kopcov. Keďže nás ľudia z KARKABY ešte predchádzajúci večer svojim rozprávaním oboznámili s týmto miestom a máme od nich aj malú mapku, darí sa nám skoro bez problémov toto miesto nájsť. O to väčšie je naše sklamanie z toho, že sa jedná o turisticky dosť aktívne miesto a tak sa naša predstava o pohodlnom sedení v horúcej vode pod páliwym španielskym slnkom a s chladným pivkom v ruke rozplýva, ako para stúpajúca z vody.

Pokračujúc v našej ceste do San Sebastianu sa kocháme nádhernou scenériou okolitých hôr a malých dedínok nalepených na ich úbočiach. Úzka cesta sa kľaká z jednej strany na druhú a my len dúfame, že nepôjde nič oproti. Ideme už asi pol hodinu a tu zrazu asfaltová cesta z ničoho nie končí pred bránou jedinej úsadosti široko ďaleko na okoli. Ďalej už pokračuje iba vo svojej neupravenej prašno-kamenistej podobe. Pred bránou domu stojí starý muž a okolo neho ležia, sedia a prechádzajú sa rôzne domáce zvieratá. Vystupujeme z auta a donadujeme sa čo robiť. Niektorí z nás sa idú spýtať na cestu, ale jazyková bariéra nám zabráňuje nadviazať zmysluplnú komunikáciu. A tak teda otáčame auto a ideme späť po najbližšiu križovatku, kde sme ešte podľa mapy vedeli, kde sa nachádzame. Zvyšok cesty sa už zaochádza bez zbytočného blúdnenia a tak bez problémov dorážame včas do San Sebastianu. Za chvíľu už stojíme u Iniga (chlapík čo nám vybavoval tento koncert) pred bránou do jeho domu a zvoníme či je doma. Jeho mamka nás uistuje, že sa čoskoro objaví, a naozaj o pár minút sa už spoločne vítame.

KAMPSA je veľká hala, patriaca k bývalému továrenskému komplexu budov, v ktorej sa nachádza zopár menších miestností. Celé okolie v nás silne evokuje víziu postapokaliptickej budúcnosti ľudstva a tento náš dojem ešte umocňuje úboho vyzerajúci pes potulujúci sa pomalým krokom po okolí, o ktorom miestny hneď prehlásia, že je

to mutant. Páchnuca riečka a neďaleká skládka tiež nie sú nič moc a tak sú chalani trochu rozladení. Mne to ku podivu až tak veľmi neprekáža a po chvíli prosikania mi dokonca dovoľia odfotiť si ich v popredí tejto scenérie.

Prichádzajú ľudia z Goddammit a Inigo nám oznamuje, že sa môžeme ísť dozadu najesť. Tam nás už čaká skvelá hostina. Hrať sa dnes bude v miestnosti s pódium pre asi tak 200 ľudí a vysokým stropom, takže už pred koncertom mám z toho zlý pocit a moje chmúrne predstavy sa mi bohužiaľ počas nášho vystúpenia 100% naplnia. Ale pekne po poriadku. Prvý sú na rade KAMIKAZE čo je hc/punk kapela hrajúca skoro samé covery (ale za to ich hrali fakt perfektne). Po nich ideme na vec mi a mne sa skutočne hrá strašne zle. Okrem toho mi neustále lezie na nervy zvuk, pretože aj dnes je ako rebrák na gitaru použité rovnaké Peavey, ako predošlý večer v Arnade. Som naozaj rád keď skončíme a ja sa môžem ísť prejsť von. Poslední sú Goddammit hrajúci výbornú zmes old school hardcoru a fastcoru s ukričaným vokálom, takže sa mi darí si pri ich vystúpení aspoň trochu vylepšiť náladu. Na spanie je pre nás určený ďalší zasquatovaný dom opodiaľ, do ktorého je možné dostať sa iba po rebríku, pri hornom konci ktorého stojí obrovský bledatý pes snažiaci sa neustále po niekom skákať. Delíme sa kto spi v aute a kto v dome a tak ja si radšej volím to auto. Ráno nás s Robom budia ostatní po tom čo sa im podarilo nafakať svojho štvornohého strážcu na psie granule do domu a zavrieť ho tam. Sadáme všetci do auta a vyraňame smer francúzske hranice (aly).

09.8.2002 day off

Cesta, cesta, cesta, cesta... I keď zo San Sebastianu vyraňame pomerne skoro ráno, už okolo obeda, po tom čo sa viac krát dostavíme na miestnych komunikáciách do kolón (vozidiel s turistami vracajúcimi sa z dovoleník na juhu Španielska tušíme, že náš plán doraziť na festák v Larochemillay ešte behom dneška je prakticky nerealizovateľný. Po celodennej otravnej ceste je v aute cítiť veľké napätie a hlavne ja som z toho úplne na nervy. Večer zastavujeme niekde uprostred Francúzska na odpočívadle, umývame sa v blízkom hygienickom zariadení a šup ho do teplých spacákov v stane, pretože nám začína aj trochu poprcháť.

10.8.2002 Larochemillay - TODO ES festival (S.I.K.A., PAGE 99, LOS FASTIDIOS, KLINIKA, FLEAS AND LICE, ASIDE FROM A DAY, LLYNCH, STAND STILL, DOCTOR EGGS, BLUMEN, SUBMERGE, TUPA-MAROS.)

Do mestečka Luzu, v blízkosti ktorého leží aj dedinka

Larochemillay, dorážame okolo 16.00 a vďaka značným umiestneným popri ceste nachádzame miesto konania festivalu úplne bez problémov. Festák sa koná na lúke pod holým nebom, kde je postavené veľké kryté pódium, dlhý stan, v ktorom sa nachádza množstvo najrôznejších distier s hudobnými nosičmi, tričkami, literatúrou atď. a menšieho stanu s občerstvením. V priľahlej usadlosti je kuchyňa a jedáleň pre kapely a sídli tam aj organizátori. Vedľajšia lúka je premenená na kempingový tábor, kde parkujeme svoje vozidlo aj my a vyberáme sa poobzerať po chlapíkovi menom Yves, ktorý nám vybavoval naše dnešné vystúpenie. O chvíľu už držíme v rukách naše back stage karty a obsluhujeme sa pri pripravených švédskych stoloch v jedálni. Po dobrom jedle nás už však nič nemôže zadržať v tom, aby sme sa nepustili do mňania posledných euier čo nám ešte zostali, pri distrách. Nákupy sú skvelé, ale bohužiaľ peňazí je málo takže asi po hodine to vzdávam a idem späť k autu.

Dnes máme úplne prvý, a tak než sa stihnem poriadne obrátiť už nás volá zvukár ísť si urobiť zvuk. Za chvíľu je všetko vybavené, ale organizátori nám povolia začať hrať až asi za ďalšiu hodinu, pretože sa ešte čaká na kapely čo nedorazili. Opätovne ma pred koncertom prepadajú zlé predtuchy a o slovo sa hlási aj tréma pretože som ešte nikdy nehral na takej veľkej akcii. To sa bohužiaľ prejavuje aj na mojom hraní a tak mi je po skončení z nášho vystúpenia pravdu povediac dosť zle. Ale čo už. Nie každý deň je "nedeľa" a tak si pri aute otvárame s Mišom kvalitné francúzske víno čo sme si kúpili na pripitok po našom poslednom vystúpení v rámci turné. Striedavo behám po areáli medzi autom, distrami a sem tam si pozriem aj

Festival Alternatif Independant - Issue #3

TODO ES III

PUNK/HARDCORE/METAL/HIP-HOP...

Ven. 9 & Sam. 10
Aout / August 2k2

Vendredi 9 Aout 19h
Samedi 10 Aout 19h

STANDSTILL
FLEAS & LICE
FINE BEFORE YOU CAME
LA CINQUEME KOLOMNE
ASIDE FROM A DAY
BLUMEN
SUBMERGE
PAGENINETYLINE
LOS FASTIDIOS
TUPAMAROS
KLINIK
LA CASA DEL PHONKY
UNLOGISTIC
LLYNCH
DOCTOR EGGS

Plen Air / Open Air
LAROCHEMILLAY
10kms de LUZY (France) 88
1 Jour/Day 8€ • 2 Jours/Days 12€
Ouverture 15h / debut concerts 19h

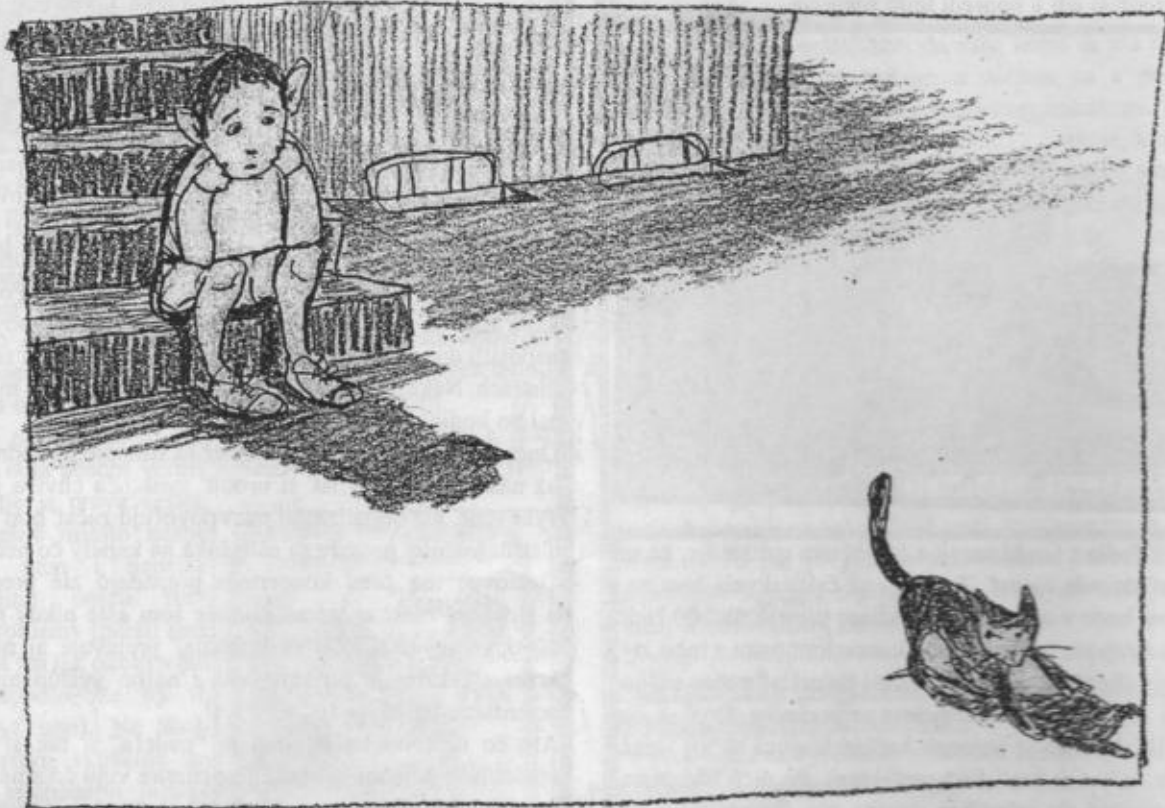
avec l'aide de MALONA, KALIMERIS, FRANCISCHIA LA FRANCE FILM, RYAN YOUNG FILM, 5 FILMS FRANCE

Distrib. : **tablier.net**, **info**, **bar**, **resto**, **voix**, **l'esperance**

dosť a musíme ráno veľmi skoro vstávať, pretože vyraňame na cestu domov, ktorú musíme určite zvládnuť za čo najkratší čas kvôli povinnostiam čo už na nás doma čakajú.

(Greece) Zaver

Je asi 5.30 ráno 12.8.2002 a pred nami sa objavujú svetlá Bratislavy. Naša skoro 21 hodinová cesta v takmer neustálom daždi z francúzskeho Larochemillay až domov sa končí, tak ako celé toto úžasné letné dobrodružstvo. Vystupujem pred svojím domom a lúčim sa s ostatnými. Plný skvelých zážitkov i rôznych poučení smerujem svoje kroky k bráne a viem, že na týchto 17 letných dňoch budem určite ešte veľmi veľmi dlho spomínať.

Si tým, o čom si premýšľal a čím si sám seba urobil.

Budha